

Giới thiệu Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tình

Tên Hán Việt: Lãnh tình vương gia đích tiểu y phi

Số chương: 166

Editor: Từ Diệp

Thể loại: ngôn tình, trọng sinh, cổ đại, sủng, song khiết, nam cường, nữ cường, y thuật, HE

Cô sống ở thời hiện đại do đó không bao giờ cô nghĩ tới vào một ngày cô leo núi không cẩn thận rớt xuống vách núi, cư nhiên hồn của cô lại nhập vào tân nương trong kiếp hoa.

Trong kinh thành mọi người hay đồn rằng tân lang bệnh ma quần thân, mắc phải quái bệnh, sống không lâu ở nhân thế, là Chiến thần Vương gia.

Sau khi thành thân, không ưa thích nhau, hai người vì mình, sống tự do.

Không quan hệ, không thích liền không thích, bằng y thuật chính mình tin tưởng cũng có thể ở chỗ này sống tốt.

Chưa từng nghĩ cùng phu quân vô duyên có quan hệ gì.

Nhưng mà trong sinh hoạt, chuyện va chạm lẫn nhau sẽ xuất hiện duyên phận đi?

Đoạn ngắn một:

"Nhu thế nào, người hy vọng là ai? Hát rất êm tai, người nhớ tình nhân sao?" Nam Cung Dục lạnh lùng một câu. Không biết vì cái gì? Nghĩ đến tiếng ca từ, giống như tưởng niệm ai, nghĩ ai, trong lòng có chút không thoải mái, thuận miệng nói ra những lời này!

"A? Cái gì? Nơi nào có nha? Kia chỉ là ca khúc lưu hành..." Ngải Vi quýnh lên, cũng buột miệng thốt ra, mới phát hiện nói sai lời, lập tức cầm miệng. Nhưng cũng không còn kịp rồi, bởi vì Nam Cung Dục nghe được.

Đoạn ngắn hai:

Mặt Nam Cung Dục không biểu tình, đột nhiên tới gần Ngải Vi, ôm lấy vai nàng, cúi người nhẹ nhàng hôn ở khóe miệng nàng, tuấn nhan yêu nghiệt đột nhiên cười "Nàng như thế nào, quan tâm ta chuyện gì? Hay là ái phi ghen không thành?"

"Ách, người, người sao lại, người mới ghen a." Hiển nhiên Ngải Vi bị hoảng sợ, nàng không nghĩ tới yêu nghiệt kia sẽ đột nhiên hôn nàng, còn nói nàng ghen gì đó?

Đoạn ngắn ba:

"An vị* đi." Ngải Vi vừa định đáp lại, đã bị Nam Cung Dục lôi kéo đi tới vị trí tương ứng, mà Nam Cung Vân chạy tới, lại bắt khẩn đạm chân, nói câu "Hừ, Nhị ca, người có ý tứ gì? Ta vừa tới, người liền lôi kéo nhị tẩu đi, muốn cùng ta đoạt sao?"

Ngải Vi nghe được lời Nam Cung Vân nói, dở khóc dở cười! Mà đầu Nam Cung Dục càng đầy hắc tuyến, sắc mặt âm trầm, nha đầu này nói cái gì? Hắn đoạt sao? Là nàng tới đoạt mới đúng chứ. Ngải Vi vốn dĩ là Vương phi hán, không phải nên ngồi bên cạnh hắn sao?

Nam Cung Triệt lúc này cũng đứng ở kia, lại cười ha ha, đi đến bên người Nam Cung Vân, cố ý hài hước nói: "Vân nhi, người đừng không biết tự lượng sức mình, nghĩ cùng Nhị ca đoạt người, người còn chưa đủ trình độ, hãy lại đi tu luyện vài năm sau lại đến! Đến lúc đó, nói không chừng còn có khả năng thay đổi một chút..."

*An vị: ngồi xuống

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên qua thành tân nương

Editor: Từ Diệp

"Ai da" Ngải Vi vỗ thấp trán một tiếng, trợn mắt vừa thấy: Gì đây, chẳng phải mình gặp một trận rung chuyển thì vào trong kiệu. Phản ứng đầu tiên, đây là thể nào? Sao lại ở chỗ này? Nàng nhớ rõ mình đi leo núi, không cần thận rớt xuống vách núi...

"Dừng kiệu, tới rồi." Bỗng nhiên bên ngoài một chút giọng nói, đánh gãy ý nghĩ Ngải Vi. Nàng dừng ánh mắt vừa thấy, mới biết được trên người mình mặc áo cưới màu đỏ, ngồi ở trên kiệu. Đến tột cùng chuyện như thế nào? Như thế nào mình thành tân nương? Chẳng lẽ xuyên qua? Vừa đến nơi đây, tùy theo ký ức nguyên thân cũng chậm rãi tản ra...

Nơi này là Thiên Nhai quốc, Quốc Quân là Nam Cung Bá Thiên, tổng cộng có 5 vị hoàng tử. Mà Nam Cung Dục đứng hàng đệ nhị, từ 15 tuổi bắt đầu, liền mang binh phát run, có xưng "Chiến thần". Ba năm trước đây, Nam Cung Bá Thiên thống nhất thiên hạ, mà Nam Cung Dục vì cứu Nam Cung Bá Thiên, không cần thận bị dư đảng hạ độc, cũng chính là "Hàn chứng tình mị độc". Chuyện này bị Quốc Quân hạ lệnh bảo mật, bởi vậy, đại gia chỉ biết là, Nam Cung Dục đột nhiên sinh "Quái bệnh" lại không biết cụ thể là gì? Mà Quốc Quân cũng bởi vậy đối Nam Cung Dục ban đầu liền sùng ái, càng thêm ái nấy, cho nên cho rất nhiều đặc quyền cấp Nam Cung Dục. Tỷ như: Không cần lâm triều, ban kim bài miễn tử, không cần tiến cung thỉnh an. Trừ phi có tình huống đặc thù phải tham gia không thể, nếu không, hết thầy giãn lược. Nhân cảm thấy Nam Cung Dục năm nay đã đến tuổi thành hôn, cũng ôm có kỳ vọng "Xung hĩ", hy vọng có thể tìm được phương pháp giải độc, mới tử hôn chỉ nữ Tà tướng.

Tà tướng tên là Thượng Quan Văn, tại đây trong triều cũng có lực ảnh hưởng nhất định, chỉ là vẫn luôn bảo trì trung hoà; trong nhà có một trai hai gái: Đại nữ nhi đó là Thượng Quan Ngải Vi, nhi tử Thượng Quan Lưu, hiện tại là chương quân Hình bộ, tiểu nữ nhi Thượng Quan Nhu Nhi năm nay mới 13 tuổi. Bởi vậy, người được chọn tử hôn tự nhiên là Thượng Quan Ngải Vi năm nay 16 tuổi.

Mà thân thể chủ nhân này chính là chi nữ Tà tướng Thượng Quan Ngải Vi, bởi vì tử hôn với người bị đồn đãi lãnh khốc vô tình, gần mấy năm có quái bệnh, bệnh ma quần thân 20 tuổi "Chiến thần" Vương gia Nam Cung Dục xưng hĩ, cho nên không cam nguyện sau đó không lâu trở thành "Quả phụ", hơn nữa chính mình có người trong lòng. Nhưng thánh chỉ lại không thể phản kháng, liền lựa chọn uống thuốc độc tự sát!

Ngải Vi vượt khóe miệng dính vết máu, xem ra thân thể chủ nhân này sau khi uống thuốc độc bỏ mình, linh hồn mới xuyên qua tại trong thân thể, hơn nữa tên cũng giống nhau, chỉ thêm nhiều dòng họ mà thôi. Ngẫm lại cũng thế, tới đâu hay tới đó, nếu có thể trọng sinh, nên hảo hảo quý trọng! Dùng "Thượng Quan Ngải Vi" thân phận hảo hảo tồn tại, tốt xấu chính mình cũng là "Thần y" thế kỷ XXI đâu. Độc trên người chính mình hẳn sẽ giải, hơn nữa vẫn luôn thích sơn thủy, tại cổ đại, nói không chừng thực sự có thể ngoại đảo nguyên. Có lẽ cũng có thể ở chỗ này sống được như cá gặp nước đâu, trong lòng có so đo, cũng không bài xích, nhưng tưởng tượng đến trở thành tân nương người nào đó, vẫn là có điểm... Tính, tùy cơ ứng biến đi? Ngải Vi trong lòng an ủi chính mình...

"Thỉnh hạ kiệu" bên ngoài bà mới hô một câu, ngay sau đó một tay duỗi ở trước mắt Ngải Vi, nàng nhanh cảm lấy một bên khăn đỏ trùm trên đầu, vươn tay đặt ở tay phía trước, đi ra ngoài. Tùy theo cũng hoàn thành lễ tiết bái đường....

"Tiểu thư, không thể rút nha! Phải đợi tân lang tới mới được" Trong tân phòng, Ngải Vi ngồi ở mép giường, vừa định kéo xuống khăn trùm đầu, chỉ nghe thấy tiếng kêu nha hoàn Tiểu Tĩnh!

"Vi cái gì không được? Nay trang điểm thật khiến người mệt mỏi, cổ ta mệt chết, hơn nữa bụng lại đói, có không đến ăn?" Ngải Vi kéo khăn trên đầu xuống "Chương ngài", vượt bụng đói với Tiểu Tĩnh nói.

"Này, này, tiểu thư, không phù hợp quy củ nhà" Tiểu Tĩnh khăn trương mà nói.

"Có cái gì không hợp quy củ, nơi này lại không có người ngoài, chạy nhanh lấy điểm tâm lại đây, nói không chừng Vương gia căn bản sẽ không tới nơi này đâu" Ngải Vi không thèm quan tâm mà nói! Nhưng mà lại bị nàng nói trúng rồi, Ngải Vi ăn uống no say không lâu, bên ngoài liền truyền đến một trận tiếng vang.

"Gặp qua Vương phi, Vương gia đột nhiên bệnh phát, không thể tới nơi này, thỉnh Vương phi thứ lỗi, còn thỉnh sớm nghỉ ngơi một chút" quản gia Lý Hoài cung kính mà nói.

"Phải không? Đã biết, đi xuống đi" Ngải Vi đáp lại, xem ra thật đúng bị nàng nói trúng rồi, người nọ căn bản sẽ không tới, có lẽ thành thân hẳn cũng không muốn đi? Có lẽ cũng là chuyện tốt đi? Chính mình liền có thể tự do tự tại!

"Dạ, nô tài đi xuống trước" Lý Hoài nói xong, rời khỏi cửa phòng.

"Thế nào?" Một nơi khác trong phòng Vương phủ, cửa sổ phía trước đứng một bóng người, nhìn sao trời, nhìn qua có điểm lạc tịch (lạc lỏng, tịch tịch).

"Hồi Vương gia, đã sai người phân phó tới Vương phi nói, Vương phi cũng không bắt mẫn, chỉ nói đã biết, liền bảo hạ nô đi ra ngoài" quản gia Lý Hoài tiếng vang nói.

"Vậy tốt rồi, đừng cho nàng tới quấy rầy ta, cái khác chỉ cần phân phó, liền ứng đi" Nam Cung Dục nói nhỏ nói.

"Dạ, Vương gia, nô tài đã biết" nói xong liền lui đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ra phố

Editor: Từ Diệp

Cứ như vậy, bắt tri bắt giác đi vào nơi này đã một tháng, mỗi ngày trừ bỏ ăn ngủ, chơi bời, ngảy ngốc tại trong phòng, người gọi là phu quân Vương gia căn bản không biết lớn lên như thế nào. Đương nhiên, đây cũng là suy nghĩ Ngải Vi, mừng rỡ nhẹ nhàng, nàng căn bản không nghĩ gả, như bây giờ sinh hoạt càng hợp nàng ý đâu! Được cái tên Vương phi, cũng giúp nàng làm chút nhiều chuyện. Tỷ như mình yêu cầu được liệu nguyên thân trước trúng độc, cùng quân gia nói tiếng phải dùng được liệu, liền dễ dàng lấy được, cũng dễ dàng giải độc trên người!

Nhìn đến hôm nay thời tiết thực tốt, đột nhiên có điểm nghĩ ra xúc động.

Chính là, người ở đây thân mà không thân, hơn nữa e ngại thân phận, phòng chừng muốn quang minh chính đại đi ra ngoài rất khó đi? Bất quá, tới nơi này lâu như vậy, đích xác hẳn nên đi ra ngoài nhìn xem, bằng không thật thành "Ếch ngồi đáy giếng"!

"Tiểu Tĩnh, người nghĩ cách đi lấy bộ nam trang lại đây." Ngải Vi nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ vụng trộm đi ra ngoài. Nhưng mà này thân ăn diện không có phương tiện đâu, vì thế, chỉ có thể phân phó Tiểu Tĩnh đi tìm quần áo nam trang!

"Tiểu thư, muốn làm gì nha?" Tiểu Tĩnh có điểm không thể hiểu được mà nói.

"Người trước đừng động, đi trước lấy quần áo tới lại nói." Ngải Vi có chút thần bí hề hề, nói.

"Nga, tốt!" Tiểu Tĩnh nói xong liền đi ra ngoài.

Vì thế, Ngải Vi đi ra ngoài, trước quan sát hậu viện, nhìn xem có địa phương có thể đi ra ngoài? Nhưng dạo quanh một vòng, phát hiện bốn phía thực nghiêm mật, rất khó đi ra ngoài! Xem ra thủ vệ vương phủ canh gác vẫn là đến đỉnh đến vị. Đi tới đi tới, đột nhiên trước mắt sáng ngời, đúng rồi, ở hậu viện có một cửa sau, phòng chừng là để phòng bếp mua đồ ăn. Tuy rằng mỗi ngày đều có ra vào, nhưng trừ bỏ mua đồ ăn, cái khác rất ít người đi qua, nếu bỏ qua, từ kia đi ra ngoài, hẳn không ai sẽ phát giác đi? Ngải Vi gật gật đầu trầm tư.

"Tiểu thư, quần áo mượn tới rồi." Ngải Vi mới vừa đi đến trước phòng, liền nghe được Tiểu Tĩnh nói.

"Thật sự, tìm được? Thật tốt quá, cho ta." Ngải Vi cao hứng mà nói, không nghĩ tới này Tiểu Tĩnh làm việc thật đúng là mau đâu.

"Nhưng tiểu thư, người muốn đi đâu nha? Vì sao mượn nam trang?" Tiểu Tĩnh có điểm nghi hoặc nói.

"Ra ngoài đi dạo nha, nhanh thay quần áo đi." Ngải Vi hưng phấn mà nói.

"Ai nha, tiểu thư, không được nha, như vậy đi ra ngoài rất nguy hiểm." Tiểu Tĩnh không yên tâm mà nói.

"Sẽ không sẽ không, chúng ta lại không phải đi ra ngoài làm chuyện xấu, chỉ ra ngoài đi dạo, có cái gì nguy hiểm, nhanh thay quần áo đi, chậm liền không kịp." Ngải Vi vội vã mà nói.

Đi đến trên đường, Ngải Vi có điểm hưng phấn đâu! Thật đúng không nghĩ tới, chính mình có thể ở chỗ này dạo đâu! Trước kia ở trên TV nhìn đến, cũng không nhiều hứng thú lắm, nhưng hiện tại đi đến nơi này, lại có người lạc vào cảm giác trong cảnh: Trên đường đủ loại trang sức màu sắc hình dạng, còn có phố quán đủ loại màu sắc hình dạng, thật đúng đắn nhiệt! Ngải Vi vừa đi vừa thưởng thức cảnh sắc bên đường, một thân quần áo màu xám, một bộ dáng công tử nhẹ nhàng, tuy không phải thực xuất sắc, nhưng cũng tính không kém, bên cạnh còn đi theo một vị vóc dáng nhỏ, có điểm bộ dáng then thưng, vừa đi vừa khắp nơi xem.

"Ai da!" Tiểu Tĩnh không cẩn thận đụng phải người Ngải Vi, hô nhỏ nói.

"Tiểu... Công tử, người như thế nào đột nhiên dừng lại nha?" Tiểu Tĩnh có điểm không biết làm sao mà nói.

"Ách, không có việc gì! Chỉ nhìn đến phía trước có rất nhiều người vây quanh, không biết làm gì? Đi, qua nhìn xem." Ngải Vi cũng không quay đầu lại mà đi đến phía trước, muốn nhìn một chút đến tột cùng chuyện như thế nào?

"Nga nga, công tử, từ từ nha." Tiểu Tĩnh vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tĩnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ngoài ý muốn cứu người

Editor: Từ Diệp

Chui vào đám người vừa thấy, mới biết được nguyên lai có một vị lão phụ nhân nằm trên mặt đất, không biết sao lại thế này? Vừa hỏi mới biết, nguyên lai là đi tới đi tới té xỉu!

"Nhanh tránh ra, ta nhìn xem!" Ngải Vi hét to, rất nhiều người chừa ra con đường, để nàng đi vào. Tay chạm trên mạch bà cổ nội, bóp chặt huyết đạo nàng, đề đề, lại nhẹ nhàng mà vỗ vỗ sau lưng, lại đề đề...

"Khụ khụ..." Sau đó, vị bà cổ nội tỉnh lại.

"Oa, tỉnh tỉnh" Trong đám người có người lớn tiếng nói.

"Là nha, là nha, ít nhiều vị công tử này, bằng không không ai sẽ hiểu được cách cứu người đâu" Trong đám người có tiếng vang.

"Oa, còn có thể như vậy cứu người, lần đầu tiên nhìn đến, thần kỳ" một người khác có điểm tò mò nói. Bọn họ nhìn đến Ngải Vi đề đề, liền đem người cứu tỉnh, đối với người không hiểu ý lý tới nói, thật thần kỳ, ha ha...

"Ừm.... Đa tạ vị công tử này cứu mạng" lão phụ nhân cảm kích mà nói.

"A, không cần khách khí! Ngải chỉ quá mệt mỏi, nghỉ ngơi không đủ, nhất thời ngất xỉu, ta cũng dùng không nhiều lực nha" Ngải Vi có điểm ngưng ngưng mà nói.

"Lời nói là nói như vậy, nhưng công tử đã hảo tâm đã cứu ta, bằng không ta còn không biết đến ở chỗ này trốn bao lâu đâu" lão phụ nhân chân thành mà nói. Đích xác, nếu không có Ngải Vi, những người khác cũng không hiểu sao lại thế này, cũng không dám tùy ý chạm vào người nằm trên mặt đất, miễn cho gây họa trên thân đầu.

"Lão phu nhân, rốt cuộc tìm được ngài, làm ta sợ muốn chết, ô ô, ngài không có việc gì đi?" Từ nơi không xa chạy tới một vị nha hoàn, sốt ruột chui vào đám người, nâng lão phụ nhân dậy nói.

Nguyên lai vị này chính là người Đại tướng quân phủ, vị này là nãi nãi Đại tướng quân Dương Quý, nhưng lại giống cái như lão ngoan đồng, bởi vì nhất thời ham chơi, bà cổ nội dẫn người nhà mình mang theo một nha hoàn ra đi dạo, không nghĩ đi tới đi lui, hai người tản ra, kết quả chính mình bởi vì thân thể không khỏe, mới té xỉu!

"Không có việc gì, không có việc gì, đừng nóng vội, là vị công tử này đã cứu ta" lão phụ nhân nhẹ giọng nói.

"Cám ơn công tử, cảm ơn công tử" nha hoàn khom lưng nói.

"Công tử, xin hỏi xưng hô như thế nào, nếu không chê nói, thỉnh đến phủ uống ly trà đi?" Lão phụ nhân thành khẩn mà nói.

"Ách, ta kêu Ngải Uy, không được, lão phu nhân, ta cũng vừa vắn đi ngang qua, nhưng cũng có việc gấp, lần sau có cơ hội lại nói, ta đi trước" Ngải Vi đối với lão phu nhân nói.

"Như vậy nha, vậy được rồi? Công tử đi thông thả" lão phu nhân có điểm luyến tiếc mà nói.

"Ân, tốt, đúng rồi, lão phu nhân, thân thể ngài giống như có chút vấn đề, tốt nhất có thể điều trị một chút, như vậy sẽ làm thân thể càng khỏe mạnh, sẽ không thực dễ dàng té xỉu, ngài nếu tin tưởng ta, nếu không ta kê đơn thuốc, cho người đi mò hàng điều trị một chút đi?" Ngải Vi nói.

"Tin tưởng, tin tưởng, ngài đã cứu ta, như thế nào sẽ không tin đâu? Nhưng sao lại không biết xấu hổ đâu, còn để ngài kê đơn thuốc? Ngài là đại phu?" Lão phu nhân có điểm kính hi địa đạo.

"Ách, hiểu một vài cái đi? Bất quá, lão phu nhân không nghiêm trọng, chỉ điều trị đơn giản, cho nên không uống, lão phu nhân, đừng khách khí" Ngải Vi nhẹ giọng nói.

"Ân, hảo, hảo, đa tạ, đây là một chút chút lòng thành, đừng trách móc" Lão phu nhân vừa nói vừa bảo nha hoàn cầm ngân lượng đưa cho Ngải Vi.

"Không cần, ta chỉ viết phương thuốc, căn bản không cần cái gì, lão phu nhân đừng khách khí" Ngải Vi cự tuyệt nói.

"Chính là như vậy... Nếu không, công tử không chịu nói, ngọc bội này cho người, về sau có chuyện gì có thể đến tướng quân phủ tìm ta" lão phu nhân thấy Ngải Vi không chịu nhận ngân lượng, liền tùy thân móc ra một khối ngọc bội nhét vào trong tay Ngải Vi!

"Này... Không cần, này vẫn còn cho ngài đi" Ngải Vi có điểm khó xử mà nói.

"Ai, công tử, người cũng đừng cự tuyệt, đây cũng một chút tâm ý mà thôi" lão phu nhân nói.

"Hảo đi... Ta đây liền nhận lấy, cảm ơn lão phu nhân" Ngải Vi có điểm bất đắc dĩ mà nói!

"Ân ân, như vậy mới tốt, nhận lấy nhận lấy" lão phu nhân cao hứng mà nói.

"Ta đây đi trước, tái kiến" Ngải Vi đối với lão phu nhân nói.

"Công tử, chúng ta trở về đi, ra ngoài thật lâu" Tiểu Tinh vội vàng nói.

"Hào đi, đi trở về, hôm nào trở ra" Ngải Vi bất đắc dĩ mà nói, chính nàng cũng không nghĩ tới sẽ gặp được nhạc đệ này!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Kết bạn

Editor: Từ Diệp

Lần gần gũi tiếp xúc đối với Ngải Vi mà nói, chỉ một việc ngoài ý muốn ngẫu nhiên gặp được. Lại không nghĩ đến, về sau sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc cùng kỳ ngộ! Nhưng mà một màn này, cũng cách đó không xa trong phòng một tủ lâu có người thấy được.

"Các người nói này có thể hay không thân y chúng ta muốn tìm?" một vị nam tử mặc quần áo màu lam tò mò nói.

"Còn không rõ ràng lắm, hẩn tra một chút, chúng ta tìm lâu như vậy cũng chưa thấy bóng dáng, sẽ không nhanh như vậy hẩn chạy đến đây đi? Hơn nữa xem cũng không giống nha" một vị nam tử khác mặc quần áo trắng trầm tư nói.

"Đợi lâu như vậy cũng không để bụng điểm, đi tra trước lại nói, còn có vị này như thế nào sẽ chợt hiện xuất hiện ở chỗ này? Cũng nên chú ý một chút" một vị nam tử mặc quần áo màu tím bình tĩnh mà nói, biểu tình tràn ngập mệt mỏi, lại không mất khí chất cao quý ưu nhã.

"Nhưng vẫn nên cẩn thận một chút, rốt cuộc cũng không được. Nói, Dục, người gặp qua Vương phi người không?" Nam tử áo lam có điểm đùa giỡn nói.

"Không có, vô duyên vô cớ nói cái này làm gì" Nam tử áo tím cũng chính là Nam Cung Dục, hẩn lạnh lùng mà trừng mắt nhìn một Đông Phương Hùng mặc quần áo màu lam một chút!

"Ha ha, tò mò sao! Người liền như vậy mặc kệ nàng ở nơi đó ngốc nha? Tốt xấu cũng đến xem lớn lên thế nào nha." Đông Phương Hùng cười hì hì nói, biểu tình tràn ngập đùa đùa.

"Đúng rồi, đúng rồi, thấy một chút cũng sẽ không như thế nào?" Ngồi ở đối diện Nam Cung Dục là Dương Quý mặc quần áo màu trắng cũng có chút tò mò hô ứng.

"Các người có phải hay không quá nhàn, muốn tìm chuyện làm?" Nam Cung Dục lạnh lùng bình tĩnh mà đối với bọn họ nói.

"Sẽ không sẽ không, chúng ta việc nhiều a!" Hai người trăm miệng một lời vội vàng mà nói. Nói giỡn, nếu lại tò mò, đợi lát nữa bị lão đại chinh chết còn không biết đâu!

"Vương gia, tra được, vừa rồi là một vị lão phu nhân té xỉu, vị công tử kia cứu; mà vị lão phu nhân, giống như người tướng quân phủ lại còn có mời vị công tử kia đi quý phủ, bất quá bị công tử cự tuyệt, nhưng công tử kia còn kê phương thuốc cấp lão phu nhân điều trị thân thể." Một thị vệ nói.

"Cái gì, tướng quân phủ, chẳng lẽ là nữ nhân?" Dương Quý có điểm sốt ruột mà nói. Bọn họ vừa rồi chỉ xa xa nhìn, đại khái sự tình trải qua biết, nhưng cụ thể lại không thấy rõ, cũng không đi chú ý người bên trong, mới có thể sai thị vệ đi tìm hiểu một chút!

"Ách, không biết, chúng ta cũng hỏi người lân cận hiểu biết đến" Thị vệ kia không biết làm sao mà nói.

"Không được, ta phải trở về nhìn xem, Dục, Hùng, ta đi trước một bước." Nói liền vội vàng mà đi ra ngoài.

"Chúng ta cũng trở về đi, xem ra còn phải tra đến tột cùng chuyện như thế nào?" Nam Cung Dục đối với Đông Phương Hùng nói.

"Hào, trở về đi? Đúng rồi, tiểu tử kia đi hướng nào, người biết không?" Đông Phương Hùng đối với vị kia thị vệ nói.

"Thuộc hạ cũng không biết, chỉ biết bọn họ hướng phía đông đi đến," thị vệ nhỏ giọng nói.

"Ai, vậy được rồi, người lại đi tra hạ bọn họ là người phương nào, tra được lại đến bẩm báo đi?" Đông Phương Hùng nghĩ nghĩ nói. "Dạ, thuộc hạ đã biết, lập tức đi tra" thị vệ nói xong, liền lui đi ra ngoài.

"Đúng rồi, hôm nay lại là trăng tròn. Dục, đọc người..." Đông Phương Hùng có điểm lo lắng nói.

"Không có việc gì, thói quen cũng không để bụng này một hai lần" Nam Cung Dục có chút thương cảm mà nói. Lúc sau, hai người liền lâm vào trầm mặc. Đích xác, đã thói quen, trừ phi tìm được giải được, bằng không lại lo lắng cũng dư thừa!

Chương 5: Ngẫu nhiên gặp được

Editor: Từ Diệp

Ban đêm, ngôi sao lấp lánh, trên bầu trời treo một vòng tròn ánh trắng. Ngải Vi ghé vào bên cửa sổ thờ dài: Ngẫm lại, lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên có ý trí thưởng thức ánh trăng đầu! Ở hiện đại không phải vì học tập, chính là vì giải phẫu, căn bản không thời gian kia. Hiện tại khen ngược, đi tới nơi này mỗi ngày ăn không ngồi rồi, nhàn rồi không có việc gì, tìm chút thảo dược nghiên cứu, cũng thật không dễ!

"Đứng rồi, hiện tại thừa dịp ánh trăng rất sáng, có thể ở bên ngoài hoa viên đi một chút" Ánh mắt Ngải Vi sáng lên, tự nhủ nói. Tùy tay liền đóng cửa, đi ra ngoài!

Không hề mục đích đi tới, nhìn trên bầu trời lấp loè ngôi sao, Ngải Vi cảm thấy mình có điểm nhớ nhà! Tuy rằng mình là cô nhi, nhưng nghĩ đến bạn tốt chính mình, nghĩ đến ở hiện đại điểm điểm tích tích, đặc biệt là yêu tha thiết sự nghiệp y học, thực sự có điểm luyến tiếc đầu.

"Ách, nơi này là chỗ nào, đi như thế nào đến nơi đây tới?" Ngải Vi vỗ vỗ cái trán, nhìn nhìn bốn phía, chỉ thấy chung quanh đều là một rừng cây, gió thổi lá cây sà sạt động tĩnh, che đầy ánh trăng, một mảnh đen như mực, chỉ đồ thừa tự mình nghĩ chuyện quá nhập thần!

"Đáng chết, ai ở nơi đó" Thời điểm Ngải Vi đang muốn xoay người rời đi, nghe được một tiếng nói, ngay sau đó cũng nghe đến cách đó không xa giống như tiếng rên rỉ rất thống khổ, chân bắt tri bất giác mà hướng nơi phát ra âm thanh, đi đến.

Chỉ thấy sau một tòa núi giả là một suối nước nóng dường như trì, trong hồ có một bóng dáng, nhìn qua giống rất thống khổ dường như nửa ghé vào bên cạnh ao, bởi vì ánh trăng không phải rất sáng, Ngải Vi chỉ có thể đi lên, xem đến tột cùng! Chỉ là không nghĩ tới vừa mới đi đến một nửa, cũng chỉ thấy trước mắt có bóng người thoắt qua, toàn thân run lên, tay vừa lúc đặt ở cổ Ngải Vi.

"Nói, ngươi là ai, như thế nào chạy đến nơi đây" Nam tử lạnh lùng mà nói.

"Ách, ngươi... Ngươi... Mau thả ta ra, ta chỉ không cẩn thận đi qua" Ngải Vi có điểm thống khổ mà vỗ tay nam tử.

"Mau nói, ai sai ngươi tới nơi này? Nơi này không phải ai đều có thể tiến vào" Nam Cung Dục có điểm hoài nghi nói.

"Thật... Thật sự, ta chỉ là... Vừa đến nơi này không quá rõ. Nơi này tối, cho nên mới... Lạc đường... Đi đến nơi này..."

Ngải Vi có điểm hối hận, nếu không phải chính mình quá tò mò, cũng sẽ không đi đến nơi này, hiện tại cho người ta uy hiếp tánh mạng đầu!

"Chạy nhanh, không cần để ta nhìn đến ngươi" Nam Cung Dục buông lỏng tay ra, hô một câu. Bởi vì độc phát tác, làm hắn cũng không có tâm tình đi để ý tới chuyện đột nhiên phát sinh!

"Ách, khụ, khụ, hảo hảo, lập tức liền đi" Ngải Vi vừa được cứu, chạy nhanh xoay người liền muốn chạy. Chỉ là mới một cất bước lại nghe đến âm thanh bên cạnh thống khổ than nhẹ, hoặc là xuất phát từ y giả trong lòng, cuối cùng vẫn cảm lòng không đi đến bên chân nam tử, ngồi xổm xuống, muốn nâng dậy nam tử!

"Uy, ngươi... Không có việc gì đi?" Ngải Vi có điểm hơi sợ, cảm giác nam tử này phát ra tin tức thực lạnh thực lạnh! Bàn tay ra ngoài, lại duỗi trở về. Một lát sau, không thấy nam tử trả lời, mới lại một bước tới gần, mới phát hiện kia nam tử hình như trúng độc, đầu ngất xỉu đi, mới không tiếng vang.

Nương khe hở lá cây có ánh trăng, chậm rãi nâng nam tử dậy, thấy rõ diện mạo, chỉ thấy gương mặt trắng nõn tuyệt vọng nhiễm một tầng vàng sáng, quang hoa lóng lánh!. Ngải Vi cảm giác chính là: Yêu nghiệt, hảo soái nam tử!

Nếu ở hiện đại, khẳng định sẽ mê chết một đồng lớn fan, trong lòng đoán rằng. Ngay sau đó, lắc lắc đầu, nâng dậy thân mình hắn, để nửa dựa vào trên người mình, chỉ thấy trên nửa thân trần hắn khoác phát ra, cau mày, có điểm thống khổ. Ngải Vi duỗi tay sờ sờ mặt hắn, thật mềm, so với nữ nhân còn mềm nhẵn hơn!

Chương 6: Độc kỳ quái

Editor: Từ Diệp

"Đáng chết, ai cho ngươi chạm vào ta" Chính hoàng hốt, bỗng nhiên nghe được một tiếng hét. Vừa thấy, nguyên lai tên yêu nghiệt kia tỉnh, tay chính bắt lấy tay Ngải Vi vuốt mặt hần!

"Ách, ngươi... Ngươi không sao chứ? Tỉnh? Đau... Mau buông tay?" Ngải Vi có điểm chột dạ mà nói.

"Ai cho ngươi ở chỗ này, cứ nhiên còn dám chạm vào ta? Muốn chết?" Nam Cung Dục vẫn như cũ bắt lấy tay Ngải Vi, lạnh lùng mà nói.

"Ta, ta, chỉ nhìn đến ngươi ngã trên mặt đất, muốn đỡ ngươi lên mà, ngươi... Có phải hay không... Trúng độc?" Ngải Vi có điểm hơi sợ lại nghi hoặc mà nói! Như thế nào cũng không nghĩ tới yêu nghiệt nam nguy hiểm như vậy, vừa tỉnh tới, liền muốn mạng mình.

"Ngươi như thế nào biết, ai nói cho ngươi" vừa nghe đến Ngải Vi nói như vậy, Nam Cung Dục bắt lấy tay nàng càng khấn, phảng phất muốn phế đi!

"A, ngươi nhẹ... Nhẹ chút! Tay... Đau, ta có hiểu ý, cho nên mới nhìn ra được, không có ai nói cho ta" Ngải Vi cau mày bất đắc dĩ mà nói. Như thế nào hần liền "Bạo lực", chính mình chỉ hảo tâm muốn đỡ hần, không nghĩ tới, tay đều bị hần mau bẻ gãy!

"Phải không? Vậy ngươi nói ta trúng độc gì?" không biết xuất phát từ tâm lý gì, Nam Cung Dục thế nhưng tin tưởng nàng, mà thuận miệng liền hỏi ra, tay cũng liền tự nhiên mà buông tay nàng.

"Ngươi từ từ, ta xem hạ" Ngải Vi lắc lắc tay, sau đó duỗi tay nắm lên tay Nam Cung Dục, mà Nam Cung Dục cũng tự nhiên mà dựa vào trên người nàng, ai cũng không phát hiện bọn họ hiện tại ái, muội!

"Ngươi độc rất kỳ quái, giống như không chỉ một loại độc, nhưng lại không giống như nhiều loại" Ngải Vi có điểm không chán chừ, nói.

"Sau đó, có biện pháp nào giải?" Nam Cung Dục không mang theo bất luận hy vọng gì mà tùy ý hỏi.

"Ách, loại này độc muốn giải, muốn nói khó cũng không khó, nhưng cũng không dễ" Ngải Vi có điểm khó xử mà nói. Bởi vì này độc có điểm giống xuân dược, nhưng lại kẹp thành phần khác ở bên trong, không đơn giản là xuân dược đơn giản như vậy, hơn nữa tương đối thời đại này nam nữ tới nói, cũng rất khó một chút nói rõ ràng!

"Cái gì? Ngươi nói cái gì, ngươi sẽ giải độc" Nam Cung Dục có điểm kích động mà bắt lấy tay Ngải Vi nói.

"A, ngươi trước đừng kích động nha! Ngươi có thể nói hay không nói độc hạ ngươi là cái gì?" Ngải Vi có điểm bất đắc dĩ mà nói, yêu nghiệt này cũng thật đủ bạo lực nha, tay thật sự nhanh bị hần phế đi!

"Ta chỉ biết nó gọi là tình mị độc, nhưng lại không đơn giản là một loại mị độc, bằng không giải cũng liền dễ dàng" Nam Cung Dục bất đắc dĩ mà nói.

"Àn, vậy đúng rồi, ta cũng cảm thấy không đơn giản là mị dược đơn giản như vậy, bằng không tùy tiện tìm nữ nhân liền có thể giải, xem ra ta đoán được không sai" Ngải Vi trầm tư nói.

"Ngươi đoán đến không sai? Nói như vậy ngươi biết loại độc này? Nên như thế nào giải?" Nam Cung Dục giống trúng thưởng, hưng phấn mà ngồi thẳng thân mình, nhất thời cũng đã quên thống khổ, đối với Ngải Vi có loại chờ mong mà nói. Bởi vì mấy năm trước không cần thận trọng loại độc này, ban đầu cũng tưởng đơn giản mị độc, nào biết nguyên lai không phải. Chẳng những khiến chính mình không thể giải, càng kỳ quái chính là, làm hần đối với nữ nhân có loại muốn tiếp cận, lại không dám tiếp cận; hơn nữa độc ở đêm trăng tròn mới có thể phát tác, tương tiếp cận, nhưng lại cũng ở bài xích, mà chậm rãi theo thời gian trôi qua, càng ngày càng thống khổ. Nhưng mà, hần lại không phát hiện, hần hiện tại tự mình dựa vào ở bên người Ngải Vi, cái loại thống khổ này cũng giống như bị dần dần xem nhẹ, chỉ lo đi theo nói chuyện phiếm, hơn nữa càng không bài xích nàng tiếp cận!

"Kỳ thật, muốn giải loại này độc cũng không khó, chính là yêu cầu một người cùng ngươi thể xác và tinh thần gần nhau, nùng tình lấy nùng, lẫn nhau có tình, đi trước uống máu nàng, hơn nữa cam nguyện cùng ngươi ở bên nhau mới được, nhưng nếu không phải chân tình, mà ngươi cũng không thật tình tiếp nhận, liền sẽ xuất hiện bài xích, ngược lại giải không được độc, mà sẽ tăng thêm. Ta biết đến, cũng liền nhiều như vậy, loại độc này cũng lần đầu tiên gặp được, cho nên cũng không phải chân chính hiểu được cái gọi là chân tình, hơn nữa, ngươi giống như trong cơ thể cũng có hần chứng," Ngải Vi thực không xác định mà nói. Đích xác, nàng cũng không hiểu, vì cái gì loại độc này rõ ràng yêu cầu nữ tử mới có thể giải, nhưng lại không phải mỗi nữ tử đều có thể. Có lẽ đây mới là chân chính giải độc khó xử đi?

"Cái gì, ngươi nói yêu cầu cùng ta có máu nữ tử, còn có... Nhưng lại cũng không phải? Đây rốt cuộc tính giải pháp gì nha?" Nam Cung Dục có điểm bị quan mà nói. Cũng bất tri bất giác mà lại lần nữa dựa hướng Ngải Vi, người được u hương trên người nàng nhân nhậ, cảm giác càng tới gần nàng, trên người thống khổ càng ít giống nhau. Trong lòng cũng đồng thời nghĩ, muốn tìm nữ nhân chính mình yêu thực dễ dàng, máu yếu điểm cũng dễ dàng; nhưng vấn đề, còn phải chính mình cũng đối nàng có tình, lại còn có muốn nhận thân thể, thật giống có điểm khó đi? Nếu như bằng không, sẽ càng tăng thêm độc tính, đây mới là mạo hiểm nhất! Cần không biết hần từ đầu tới đuôi cũng chưa đi chú ý gương mặt Ngải Vi, lớn lên đến tốt cùng như thế nào?

"Ai, ngươi yên tâm, ta sẽ chậm rãi nghiên cứu, nhất định có thể giải độc" Ngải Vi an ủi nói. Kỳ thật chính mình cũng không nắm chắc, bởi vì chính mình cũng không hiểu cái gì mới là tình được tốt nhất, cái dạng tình gì mới xem như chân tình? Đương nhiên cũng không biết chính mình sao lại thế này, đối với việc tìm thấy người, như vậy tận tâm tận lực đi giúp hần giải độc!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 7: Ngốc cùng nhau

Editor: Từ Diệp

Theo ánh ánh trắng, bỗng nhiên Ngải Vi mới phát hiện, chính mình bởi vì vừa rồi đỡ Nam Cung Dục, hiện tại còn ngồi dưới đất, hơn nữa hần cũng còn dựa vào trên người nàng. Liền có điểm ngưng ngưng mà nghĩ đầy Nam Cung Dục, nào biết chính mình mới hơi chút rời khỏi người, tường đứng lên, lại phát hiện hần không biết khi nào đã ôm chặt lấy thân mình nàng, hơn nữa mặt dựa vào trước ngực nàng, hiện tại còn rất thống khổ mà than nhẹ...

"Uy, người, người không sao chứ?" Ngải Vi có điểm khó xử mà nói. Ách, đây là tình huống như thế nào, vì cái gì yêu nghiệt sẽ ôm mình? Vừa rồi không phải tại đàm luận độc hần sao? Như thế nào thành như vậy?

"Đừng nhúc nhích, cho ta mượn dựa một hồi, thực, khó, chịu" Nam Cung Dục có điểm cắn răng nói. Chính mình cũng không biết sao lại thế này, sẽ đòi nữ tử lần đầu tiên nhìn thấy ỷ lại? Chẳng lẽ bởi vì nàng vừa rồi sẽ nói giúp mình giải độc sao? Bất quá, dựa vào nàng, lại cũng có loại thực thoải mái, không cảm giác thống khổ!

"Uy, không được, không được nha, người như vậy sẽ bị phong hàn nha" Ngải Vi sốt ruột nói, lại cúi đầu nhìn đến hần không biết khi nào ngủ trong lòng ngực. Nhìn nhìn bốn phía, cắn răng, nâng hần dậy, đi tới suối nước nóng bên cạnh, để thân mình hần theo bên cạnh ao trượt xuống. Như vậy có suối nước nóng, hần sẽ tốt đi?

Theo lý, nếu là mị độc, có thể dùng nước đá hoặc nước lạnh tới làm lạnh, nhưng loại này độc hảo kì quái, không thể có nước lạnh, như dùng nước lạnh, ngược lại sẽ càng làm cho thân thể xuất hiện vấn đề, lại có thể sử dụng suối nước nóng, thư giãn không khoè, độc thật biến thái Khả năng này cũng là nguyên nhân Nam Cung Dục đêm nay xuất hiện tại suối nước nóng bên cạnh đi?

Ngải Vi ngẩng đầu nhìn nhìn không trung, cũng không biết là giờ nào, nhìn hần bắt lấy tay nàng không bỏ, lại không biết như thế nào đâu?

Vô luận nàng muốn tránh, hần vẫn không buông tay nàng, vừa rồi còn kém điểm bị hần xả tiến suối nước nóng đâu. Xem ra chờ đến khi hần chân chính thả lỏng mới có cơ hội đi rồi, dần dần cảm giác có điểm lạnh, vì thế, thân mình cũng trượt theo xuống trong nước!

Không biết qua bao lâu, trợn mắt nhìn bóng đêm mờ lung, cũng mau canh năm đi? Xem ra phải nghĩ biện pháp chạy nhanh đi trở về. Bằng không bị người phát hiện, cũng phiền toái! Tuy rằng nam tử xuất hiện ở chỗ này, không đơn giản, nhưng cũng không biết là thân phận gì. Có lẽ bởi vì mệt mỏi, độc cũng chậm rãi thối lui, Nam Cung Dục buông lỏng tay nàng. Vì thế, liền nhẹ nhàng rút tay, vội vội vàng vàng mà chạy trở về!

Đương nhiên khi Nam Cung Dục tỉnh lại, phát hiện bên người không có kẻ nào, chính mình cũng mơ hồ, rõ ràng nhớ rõ tối hôm qua có nữ nhân bên người, còn nói sẽ giúp chính mình giải độc, nhưng vì sao hiện tại không bắt luận kẻ nào đâu? Chẳng lẽ là ảo giác? Không đúng, từ giữa độc đến bây giờ, chưa từng xuất hiện qua ảo giác, dĩ vãng đều rất thống khổ, không có giống tối hôm qua nhẹ nhàng yên tĩnh, hơn nữa chính mình giống như còn thực yên tâm mà hôn mê qua đi. Cho nên tối hôm qua nữ tử khẳng định là thật sự, xem ra phải tra rõ sao lại thế này? Vì cái gì nơi này sẽ xuất hiện nàng kia?

"Phong, tra xem tối hôm qua sao lại thế này, vì sao ở suối nước nóng sẽ xuất hiện nàng ta? Đến tốt cùng vào bằng cách nào?" Nam Cung Dục sau khi trở về, ở thư phòng suy tư chuyện tối hôm qua, cảm thấy có điểm kỳ quái! Hiên nhiên lúc này hần đã quên một cái quan trọng tin tức — đó chính là, Ngải Vi nói "Vừa đến nơi này, không quá quen thuộc", bằng không liền có thể theo tin tức này, tuần tra trong phủ hay không có tân nhân đến liền đại khái sáng tỏ.

"Vâng, thuộc hạ liền tra ngay." âm vệ Phong, ngay sau đó ứng đáp, đã không thấy tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 8: Trên đường ngẫu nhiên gặp được

Editor: Từ Diệp

Trong nháy mắt, ba ngày qua đi. Ngải Vi mỗi ngày ngồi tại phòng, chưa từng ra ngoài, nàng đang nghiên cứu vì sao độc tố lại kỳ quái? Nhưng không tìm thấy. Nghĩ nghĩ, liền thờ dài!

"Tiểu thư, người thờ dài gì vậy? Người ngồi tại trong phòng mấy ngày không ra ngoài, rốt cuộc với cái gì nha?" Tiểu Tinh có chút kỳ quái, nói.

"Không có gì, nghiên cứu một ít thuốc, nhưng không có gì tiến triển, có việc sao?" Ngải Vi ưỡn oai ưỡn xiu mà nói.

"Tiểu thư, nếu không thì đi ra ngoài một chút đi? Nói không chừng có linh cảm a." Tiểu Tĩnh đề nghị nói.

"Đúng vậy! Ta như thế nào không nghĩ tới? Đi một chút, thay quần áo đi ra ngoài đi dạo" Ngải Vi cao hứng mà nói.

"Nha, tiểu thư, ta đang nói đến Hậu Hoa viên đi, cũng không phải đi ra ngoài bên ngoài!" Tiểu Tĩnh vội vàng mà nói.

"Ha ha, nhỏ giọng, giống nhau đều giống nhau, đều là đi ra ngoài một chút, nhanh thay quần áo đi, nói không chừng sau khi rời khỏi đây, thật tìm được linh cảm đâu" Ngải Vi vừa nói vừa đẩy Tiểu Tĩnh đi ra ngoài.

Cứ như vậy, hai người ăn mặc nam trang, lại một lần đi ra ngoài...

"Vương gia, thuộc hạ vô năng, tra xét lâu như vậy, cũng chưa tìm ra tin tức" Trong thư phòng, Phong quý trên mặt đất đối Nam Cung Dục đứng ở bên cửa sổ nói!

"Một chút tin tức cũng không? Nhưng nàng kia không giống có võ công, như thế nào sẽ không tin tức biến mất đâu?" Nam Cung Dục có điểm mê hoặc nói. Đêm đó cảm giác được nàng cũng không có ác ý gì, nhưng vì sao lại vừa vụt xuất hiện ở suối nước nóng kia?

"Đúng vậy, thuộc hạ đáng chết! Lúc ấy, ngài phân phó đừng để xung quanh có người, chúng ta đều hướng bên cạnh đi, lại không chú ý tới ở giữa có người đi vào." Phong có điểm hồ thẹn mà nói.

"Chính mình lãnh phạt đi, lại tra" Nam Cung Dục lạnh lùng, nói.

"Vâng, thuộc hạ cáo lui" Phong ứng xong, lui đi ra ngoài!

Trên đường một trước một sau đi tới hai người mặc nam trang, nhưng thân hình lại rất nhỏ xinh, không phải Ngải Vi, còn có thể ai?

Chỉ thấy tay Ngải Vi nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt, khuôn mặt có điểm hư, lại có bộ dáng công tử, tuy rằng không phải đặc biệt xuất sắc, nhưng màu da ngum bạch, ánh mắt lóe sáng, khiến người thoát nhìn, cũng là dạng công tử tuấn tú, hấp dẫn không ít ánh mắt người qua đường!

"Công tử, chúng ta đang đi đâu?" Tiểu Tĩnh thấp thấp, hỏi.

"Ha ha, đã đói bụng, nếu không đi tìm đồ ăn đi? Người có mang ngân lượng không?" Ngải Vi nhìn Tiểu Tĩnh nói.

"Có, nhưng không nhiều lắm. Công tử, người muốn ăn cái gì?" Tiểu Tĩnh có điểm bất đắc dĩ mà nói.

"Có liền tốt, chúng ta đi thôi" Ngải Vi vừa đi vừa quay đầu lại đối với Tiểu Tĩnh nói!

"Từ từ, nNgải công tử" Bỗng nhiên từ phía sau truyền đến một tiếng gào, định nhãn vừa thấy, vị nha hoàn đang đỡ một vị lão phu nhân, vội vàng hướng bên này đi, bên người còn có một vị công tử ôn nhã. Bọn người Ngải Vi vốn định đi tẩu lẩu ăn cơm, kết quả nhìn đến ven đường có quán, vì thế hai người định ăn ở ven đường. Lúc sau liền một bên dạo, một bên du ngoạn, không nghĩ tới sẽ gặp được vị lão phu nhân này!

"A, là ngài, lão phu nhân, ngài đi dạo phố sao?" Ngải Vi kinh ngạc nói.

"A, đúng vậy, đúng vậy! Không nghĩ tới ở chỗ này gặp được người. Tới tới, Quý nhi, vị này chính là ân nhân cứu mạng của ta, Ngải công tử" Lão phu nhân hưng phấn.

"Đa tạ Ngải công tử, tại hạ vô cùng cảm kích" Dương Quý thành khẩn mà nói.

Nghĩ mấy ngày hôm trước nghe được nãi nãi ở trên đường té xỉu, gấp chết hấn, trở về nhìn đến nãi nãi không có việc gì mới yên tâm. Bởi vậy, cũng nghe nãi nãi nói chuyện trải qua, còn có phương thuốc điều trị!

"Dương công tử, không cần khách khí, tại hạ chẳng qua là chuyện nhỏ không tốn sức gì." Ngải Vi xua xua tay nói.

"Công tử, đã khuya, chúng ta cần phải trở về" Tiểu Tĩnh lời kéo ống tay áo Ngải Vi, vội vàng nhắc nhở.

"Ách, đã khuya, lão phu nhân, tại hạ cần trở về, hôm nào lại tiếp tục." Ngải Vi cười đối lão phu nhân nói.

"Như vậy nha? Ta còn tưởng thỉnh Ngải công tử đi Quý phủ ngồi đâu" Lão phu nhân đáng tiếc nói.

"A, nãi nãi, về sau có rất nhiều cơ hội, nếu Ngải công tử có việc phải đi trước, chúng ta cũng không thể cưỡng ép nha. Ngải công tử, hy vọng lần sau có cơ hội có thể tới quý phủ ngồi ngồi" Dương Quý khách khí đối Ngải Vi nói.

"Nhất định, nhất định, tại hạ cáo từ" Ngải Vi cũng khách khí mà đáp lại! Vội vàng cùng Tiểu Tĩnh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Ngoài ý muốn chạm mặt

Editor: Từ Diệp

"Thế nào, đã tra được chưa?" Dương Quý hỏi nam tử đứng ở trước mặt hắn.

"Hồi tướn quân, tại hạ đi theo sau bọn họ, phát hiện bọn họ cuối cùng hướng cửa sau của phủ Vương gia đi vào" Nam tử cẩn thận mà đáp lại.

"Cái gì, vương phủ? Vương phủ nào? Xác định không sai?" Dương Quý không thể tin tưởng.

"Thuộc hạ không nhìn sai, là Dục Vương phủ, bọn họ hai người vội vã từ cửa sau đi vào, nhìn dáng vẻ, rất quen thuộc lộ trình, không giống như là người bên ngoài." Nam tử khẳng định mà nói.

"Phải không? Nói Dục tra tra xét, khi nào bên cạnh chính mình có người hiểu ý còn không biết? Người đi xuống đi" Dương Quý đối với nam tử xoa xoa tay, xem ra chuyện có điểm ý tứ...

"Vương gia, nô tài có việc bẩm báo" Dục Vương phủ, trong thư phòng, quân gia Lý Hoài đối diện Nam Cung Dục cung kính mà nói.

"Chuyện gì, nói đi" Nam Cung Dục hí mắt đáp lời.

"Nô tài vừa rồi đi Vương phi bên kia, tính toán hỏi nàng hay không cần thứ gì? Nhưng phát hiện, tìm một vòng lớn đều không thấy bóng người, ngài nói có thể hay không đã xảy ra chuyện?" Lý Hoài có điểm lo lắng nói. Rốt cuộc vẫn là Vương phi, tuy rằng Vương gia hiện tại không thích, nhưng tốt xấu nàng cũng là chi nữ tả tướn! Cũng không thể có nửa điểm sai lầm nha...

"Phải không? Nha hoàn bên người nàng đâu, cũng không thấy bóng người?" Nam Cung Dục mắt mở nói. Thành thân lâu như vậy, nói thật, hẳn thật đúng không đi chú ý tới Vương phi trên danh nghĩa đâu!

"Đúng vậy, cũng không thấy bóng người, phỏng chừng cùng nhau không thấy." Lý Hoài khẳng định.

"Đi thôi, đi xem" Nam Cung Dục cất bước hướng cửa đi đến!

"Nhanh lên, nhanh lên, chậm sợ sẽ bị người khác phát hiện." Ngải Vi cũng không quay đầu lại mà vừa chạy vừa nói với Tiểu Tinh.

"Ai da, đau" Ngải Vi đột nhiên đụng vào ngực người nào đó, lại còn không xem là ai, liền nghe được Tiểu Tinh phía sau nói.

"Tiểu thư, chậm một chút, chậm một chút, a... Quân gia... Vương... Gia..." Tiểu Tinh chạy vào, nhìn đến quân gia đứng ở cửa, còn có bên cạnh Nam Cung Dục, hiện tại ôm lấy eo Ngải Vi, dọa nhảy dựng, nói năng lộn xộn.

"Vương cái gì gia nha, đừng nói hươu nói vượn, hẳn sao lại đến nơi này? Chúng ta vẫn nên chạy nhanh đi thay quần áo đi, đừng quên, hẳn không thích chúng ta." Ngải Vi sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra, một chút không phát hiện mình hiện tại còn bị ôm ở trong lòng ngực hắn đâu. Tự nhiên cũng xem nhẹ lời Tiểu Tinh nói "Quân gia", mà lúc này bên cạnh cũng dần dần tản ra khí lạnh, khiến Ngải Vi run mình một cái, nghĩ thời tiết trở lạnh, nhưng mà....

"Tiểu... Thư, liền... Ở... Bên cạnh..... Người nha" Tiểu Tinh nói lắp nói.

"Nói cái gì đâu, như thế nào lại nói lắp, ai bên cạnh người nha?" Ngải Vi lúc này mới phát giác bên cạnh có người, trên eo mình cũng có tay. Vì thế, ngửa đầu vừa thấy, ngây dại...

"Người... Người... Là... Người" Ngải Vi phát hiện hẳn là nam tử đêm đó, hơn nữa nhìn trên mặt yêu nghiệt của hắn mặt không biểu tình, còn trên người hắn tản mát ra khí chất cao quý cùng hơi thở thanh lãnh, trong lúc nhất thời cũng cạn lời!

"Sao, người gặp qua ta?" Lời nói thanh lãnh ở bên tai Ngải Vi vang lên. Nam Cung Dục cũng có chút mê hoặc, này hẳn là lần đầu tiên hắn tới nơi này, nhưng vì sao người trên người nàng U Hương, có điểm quen thuộc đâu.

Đương nhiên hắn cũng nhất thời không nghĩ, Ngải Vi sẽ là nữ tử đêm đó. Rốt cuộc nàng hiện tại mặc nam trang, hơn nữa lúc ấy căn bản không thấy rõ là ai?

"Ách, không... Có... Chỉ là có điều... Ngoài ý muốn người ở chỗ này." Ngải Vi bỗng nhiên thanh tỉnh, nhanh rời khỏi lồng ngực hắn, cũng lui vài bước, duy trì khoảng cách. Hiên nhiên, đêm đó ánh trăng mờ mờ lung lung, do độc phát ra, căn bản không có tâm tư cũng không thấy rõ đêm đó nàng đã nơi đó!

"Ta đáng sợ sao? Khiêm người kinh ngạc, còn kết ba nói chuyện?" Anh mắt Nam Cung Dục thâm trầm nhìn nàng rời khỏi cái ôm áp của hắn cũng duy trì

khoảng cách, trong lòng bỗng có điểm trống trơ, không nghĩ nằng sợ hãi, thế nhưng bật thốt lên liền nói ra những lời này, bỏ đi, chính mình cũng cảm thấy không thể hiểu được!

"Ha ha, không... Có... Chỉ là ngài như thế nào ở chỗ này, ngoài ý muốn, ngoài ý muốn." Ngài Vi vẫn ngây ngô cười cũng xoa xoa tay, khách khí mà nói nằng lộn xộn!

"Gặp qua Vương phi"

"Gặp qua Vương gia"

Quản gia cùng Tiểu Tinh lúc này mới trăm miệng một lời, hiển nhiên bọn họ cũng bị tình huống nhất thời dọa tới rồi. Ngài Vi cũng mới phát hiện, nguyên lai quản gia Lý Hoài cũng ở chỗ này, ánh mắt tự nhiên mà hướng về phía Tiểu Tinh, ý nghĩa: Như thế nào hắn cũng ở chỗ này, ngươi không nói cho ta?

Cau mày, nghĩ thầm: Nếu biết quản gia ở đây, bằng cách hắn đối Nam Cung Dục cung kính thái độ, tự nhiên mà cũng sẽ khiến nằng cảnh giác, sẽ không đánh vào người nào đó trong lòng ngực đi? Hiển nhiên Ngài Vi cũng đã quên chính mình đầu đá trước lung tung, căn bản không chú ý tới Tiểu Tinh kêu sợ hãi! Tiểu thư sao lại nhìn nằng? Nằng không nghe được đi? Tiểu Tinh trong lòng nói thầm!

"Đứng dậy đi, nói đây là có chuyện gì?" Thanh âm thanh lãnh lại lần nữa vang lên, cũng có chút ý vị tìm tòi nghiên cứu, hiển nhiên thấy được biểu tình nằng, đương nhiên một câu cuối cùng là nói với Thượng Quan Ngài Vi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Đồng ý tự do ra phủ

Editor: Từ Diệp

Sau khi Ngài Vi đổi quần áo thì đi vào đại sảnh, chỉ thấy Nam Cung Dục ngồi ở trên chủ vị, toàn thân tản ra khí chất cao quý cùng thanh lãnh, thanh nhàn mà uống trà. Hai người ánh mắt tương đối, Ngài Vi cũng có chút lóe thần, lại một lần bị dung nhan yêu nghiệt tuấn mỹ làm hoảng sợ. Mà Nam Cung Dục trong mắt cũng kinh ngạc, nhìn đến Ngài Vi một thân màu lam váy áo, khuôn mặt trang phần đơn giản, phát ra hơi thở tự nhiên, làm người nghĩ cảm giác tiếp cận, tuy rằng không tính khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng coi như thanh tú giai lệ!

"Thần thiếp gặp qua Vương gia"

Thượng Quan Ngài Vi hoàn hồn hướng Nam Cung Dục hành lễ. Cau mày, trong lòng phi bụng: Đây ở chỗ đại cũng thật phiền toái, người nào đều đến hành lễ, thấy trượng phu mình đều hành lễ, ở hiện đại nam nữ bình đẳng, nào phiền toái đâu?

"Miễn lễ, ngươi có gì bất mãn? Có thể nói." Nam Cung Dục nhìn chằm chằm khuôn mặt Thượng Quan Ngài Vi, tự nhiên mà hỏi ra tiếng. Biểu tình cũng có chút nghi hoặc, cũng có chút giống hi diễn ý cười tìm tòi nghiên cứu, mà bên cạnh quản gia lại kinh ngạc, Vương gia khi nào tốt như vậy nói chuyện? Cứ nhiên...

"Ách, không có" Thượng Quan Ngài Vi hiển nhiên cũng bị dọa rồi, không nghĩ tới Nam Cung Dục sẽ nói như vậy. Nói giỡn, bất mãn? Nếu nói thật, kia có thể hay không mạng cũng sẽ không còn!

"Phải không? Thật không có? Kia hiện tại nói vừa rồi chuyện như thế nào đi?" Nam Cung Dục hiển nhiên không tin, nhưng cũng không có ý lại truy vấn, ngược lại chuyển hướng về phía chuyện vừa rồi.

"Nga, cái kia... Đó là bởi vì ta gốc tại nơi này nhàm chán, nghĩ ra ngoài đi dạo, nhưng lại ngại thân phận phiền toái, cho nên mới giả thành nam trang trốn đi ra ngoài chơi, cũng không có mục đích." Thượng Quan Ngài Vi thành thật mà nói. Nghĩ thầm, vẫn thành thật đi? Bằng không sợ lại chọc phiền toái trên thân, người cổ đại cũng thật nhiều nghi hoặc, đặc biệt là người quyền cao chức trọng!

"Cứ như vậy? Ngươi chê thân phận phiền toái, còn có gốc tới nhàm chán?" Nam Cung Dục hiển nhiên có điểm không tin, rốt cuộc vị trí Vương phi rất nhiều người muốn ngồi trên đi. Ai không muốn thì người vấn đề? Ăn mặc tốt lại ngủ ngon hảo? Tuy rằng hắn hiện tại xem như "Bệnh giả", nhưng tốt xấu cũng là Vương gia, chỉ cần hắn ở một ngày, danh hiệu Vương phi khiến người thực hướng tới, càng đừng nói ăn uống đồ dùng linh tinh?

Bên cạnh quản gia Lý Hoài cũng có chút không quá tán đồng lời Ngài Vi nói. Nói, nằng đường đường Vương phi, nếu muốn đi, có thể quang minh chính đại đi ra ngoài, không cần thiết mặc thành như vậy nha? Nhưng rốt cuộc mình cũng chỉ là nô tài, ở chỗ này còn lời nói chưa phân rõ, cho nên chỉ trầm mặc, nhưng biểu tình có điểm nghi hoặc!

"Ách, ta không có ý gì khác! Cũng không... Cũng không ngại cái gì a! Ta chỉ nghĩ ra đi dạo, thật sự!" Thượng Quan Ngài Vi nhìn biểu tình bọn họ, còn có chuyện này, hiển nhiên cũng nhìn biểu tình bọn họ không thích hợp.

Nhưng cụ thể hàm nghĩa gì cũng không hiểu, chỉ có thể lần nữa nhắc không có nguyên nhân khác. Bất quá, trong lòng cũng kỳ quái, không phải nói vị

Vương gia này bệnh nặng sao? Vì sao cảm giác trừ bỏ độc phát đêm đó, mọi thứ đều bình thường, hơn nữa cũng không vô tình nha? Vì sao bên ngoài truyền thái quá?

"Vậy, về sau muốn đi, cứ quang minh chính đại đi ra ngoài, không cần như vậy đi ra ngoài, miễn cho bị người phát hiện, làm người ta dị nghị. Còn có ở trong phủ, cũng có thể tự do ra vào, ngoại trừ thư phòng cùng Ninh Tường điện" Nam Cung Dục nói xong liền đi ra ngoài.

Rốt cuộc cũng không phải hấn nguyện ý, nhưng thánh mệnh khó trái. Hơn nữa từ khi thành thân đến bây giờ, mình cũng không thấy nàng, hấn cho phép trong vương phủ tự do hoạt động cũng coi như một loại bồi thường đi?

Nam Cung Dục lời vừa nói ra, chỉ thấy quân gia bên cạnh có bộ dáng không thể tin. Vương gia khi nào nói chuyện tốt như vậy, thấu tình đạt lý, cứ như vậy hỏi xong? Hấn còn lo lắng, Vương gia có thể hay không xử phạt Vương phi! Không nghĩ rằng...

Nhìn Nam Cung Dục đi ra ngoài, Thượng Quan Ngải Vi cũng vội vàng mà hành lễ theo đi ra ngoài!

Mà Nam Cung Dục lúc này cũng không biết ý nghĩ người khác, lại càng không biết cách làm của hấn, khiến người hoài nghi hấn sẽ "Nhân từ"? Có lẽ trước mắt vị nữ tử này, chính hấn cũng có cảm giác không nói rõ. Bởi vậy, mới có thể làm vậy đi?

"Vâng, tạ vương gia" Thượng Quan Ngải Vi cũng đáp lại. Đồng thời cũng cảm thấy thực khiếp sợ, không nghĩ tới còn sẽ gặp được ưu ái này, xem ra lời đồn cũng không thể tin! Nhưng nàng không biết, ưu ái này chỉ đối mình nàng mà thôi, Nam Cung Dục cũng không phát hiện biến hóa này!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mua y quán

Editor: Từ Diệp

Trải qua lần sự kiện kia, Thượng Quan Ngải Vi có thể nói như cá gặp nước; chẳng những có thể ở trong phủ tự do đi lại, trừ bỏ hai cái “Cấm địa”, còn có thể quang minh chính đại đi ra ngoài.

Đương nhiên, tránh cho phiền toái, nàng vẫn thay đổi nam trang đi ra ngoài, chẳng qua, trực tiếp từ cửa chính ra ngoài, không cần từ cửa sau ra ngoài mà thôi!

“Tiểu thư, hôm nay muốn ra ngoài sao?” Tiểu Tinh đứng ở cửa nhìn trong phòng Ngải Vi nói.

“Muốn a, người đã quên, ta muốn đi dạo quanh, nhìn xem có cửa hiệu mặt tiền thích hợp hoặc y quán nha” Ngải Vi có điểm bất đắc dĩ mà hỏi, này Tiểu Tinh cũng tốt, chỉ quá lải nhải!

“Nga, chính là, tiểu thư, người thật sự muốn đi mở y quán sao? Nếu người ta biết người đi ra ngoài xuất đầu lộ diện, liền phiền toái” Tiểu Tinh có điểm lo lắng mà nói.

“Ai nha, ta chỉ đi xem, cũng chưa nói nhất định phải mở nha! Người cũng đừng có lải nhải, người không nói, cũng không ai biết nha! Chỉ đi ra ngoài tìm hiểu.” Ngải Vi vỗ trán nói, thật không biết cho Tiểu Tinh đi theo là tốt hay xấu?

Nàng cũng chỉ muốn tìm điểm chuyện làm, không nghĩ khiến nàng một thân “Bản lĩnh” lãng phí nha, hơn nữa sớm hay muộn sẽ rời khỏi nơi này, không có thu vào, sẽ ngồi ăn trống không. Cũng không thể chỉ dựa vào thân phận Vương phi nha, nói không chừng ngày nào đó, Vương gia có người trong lòng, một chân đem nàng đá văng ra đâu. Kìa đến lúc đó nàng tìm ai khóc đi? Huống chi nàng là người hiện đại, nam nữ bình đẳng, ai quy định không thể đi ra ngoài kiếm tiền? Nàng mới không để bụng người nơi này nghĩ như thế nào đâu!

Nói đến cũng khéo, lần này Ngải Vi ra tới, cư nhiên thấy được một gian y quán muốn chuyển nhượng. Vì thế, thật cao hứng mà đi vào, bởi vì mặc nam trang, cho nên Ngải Vi vẫn như lần trước, thân phận “Ngải Uy” ra lộ diện.

“Xin hỏi, nơi này muốn nhượng lại cửa hàng mặt tiền sao?” Ngải Vi lễ phép hỏi.

“Đúng vậy! Xin hỏi ngài muốn mua sao?” Một vị tiểu nhị cười hỏi Ngải Vi, hấn nhìn đến Ngải Vi tuổi còn trẻ, tới mua y quán, có điểm không tin, nhưng vẫn hỏi ra, bởi vì cửa hàng nhượng lại, cũng bất đắc dĩ, nguyên nhân là:

Chường quây bởi vì trong nhà xảy ra chuyện, cần dùng đến ngân lượng. Đối với gian phô này, bằng không cũng luyến tiếc bán đi, hơn nữa cũng ở chỗ này làm nghề y nhiều năm, có cảm tình!

“Đúng vậy! Có thể cùng lão bản các người nói chuyện không?” Ngải Vi khách khí mà nói. Nàng nhìn gian cửa hàng không giống như bị thua lỗ, nhưng thật ra “Sinh ý” không tồi nha, vì sao muốn chuyển nhượng? Trong lòng nghi hoặc!

“A, tốt, công tử, ở bên trong, thỉnh, ta tìm chương quầy chúng ta.” Tiểu nhị chạy nhanh dẫn Ngải Vi nghênh tiến vào.

“Vị công tử này họ gì, lão phu họ Luru, có lẽ.” Một vị chương quầy không sai biệt lắm bốn mươi tuổi, vào cửa liền đối với Ngải Vi cười hỏi.

“Ách, tại hạ Ngải Uy, Luru chương quầy khách khứa” Ngải Vi cũng khách khứa mà cười đáp lại.

“A, lão phu người sáng mắt không nói tiếng lóng, cửa hàng này vốn dĩ không tính toán bán đi, nhưng bởi vì có việc gấp, nhu cầu cấp bách cần ngân lượng, cho nên mới... Xin hỏi Ngải công tử là thiết tình tương mua sao? Là tính toán làm cái gì?” Luru chương quầy thử thăm dò nói.

“Đúng vậy! Tại hạ tính toán mua, không đối gạt Luru chương quầy, ta cũng là đại phu, mua cũng vì muốn tiếp tục mở y quán, không biết ngài có thể chuyển nhượng sao?” Ngải Vi cũng trực tiếp nói ra mục đích.

“Thật sự, ngươi cũng là đại phu, cũng sẽ tiếp tục mở y quán? Kia lão phu có thể bán cho ngươi, nhưng Ngải công tử có thể hay không đáp ứng lão phu một điều kiện?” Luru chương quầy kích động mà nói!

“Mời nói? Chỉ cần tại hạ làm được, tuyệt đối sẽ đáp ứng” Ngải Vi cười nói.

“Ân, lão phu sau khi công tử mua, người làm vẫn ở tại chỗ này làm việc. Rốt cuộc đây cũng nơi bọn họ đi, hơn nữa nhiều năm như vậy, chưa bao giờ rời đi, cũng coi như một loại quy tắc đi?” Luru lão bắt đầu đi mà nói. Nếu không hẳn có việc không thể đi, hẳn cũng sẽ không vứt bỏ người nơi này cùng vật nha!

“Đề cho bọn họ lưu lại tiếp tục công việc, sao không thể? Nếu nói như vậy, cầu mà không được đâu! Ta có một người, còn tính toán một lần nữa tìm người, nếu có bọn họ, ta còn mất không ít lực đâu.” Ngải Vi có chút ngoài ý muốn nói. Xác thật, mở y quán, nhân lực khẳng định một lần nữa tìm, hơn nữa thân phận của nàng cũng không thuận tiện. Nếu có bọn họ, nàng liền có thể làm đại phu phía sau màn, rất nhiều chuyện cũng không cần trực tiếp ra mặt.

“Thật sự? Ngải công tử, chịu cho bọn họ tiếp tục lưu lại?” Luru lão cũng có chút khiếp sợ mà nói. Rốt cuộc có người nghi hoặc, sợ lưu lại người không quen thuộc, mục đích gì khác!

“Đương nhiên rồi! Ta muốn mở gian y quán, cũng vì phương tiện làm nghề y, mà những người này cũng thành thật, với ta mà nói, vẫn là chuyện tốt, cũng không cần lại phí tâm tư đi dạy bọn họ nha!” Ngải Vi thành khẩn mà đáp lại.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, lão phu liền cùng bọn họ nói, mà gian cửa hàng này yêu cầu một ngàn lượng, Ngải công tử, có vấn đề sao?” Luru lão có điểm kích động mà nói.

Hắn muốn giá cả kỳ thật cũng không cao, một phương diện Ngải Vi chịu lưu lại nguyên người trong tiệm, bọn họ không cần rời đi, điểm này khiến hắn đối Ngải Vi có hảo cảm, không nghĩ khó xử, một khác cũng cảm thấy, hiện tại người làm nghề y, cũng ít thấy, chính mình đem cửa hàng cho hắn, cũng coi như khiến hắn một loại tốt “Giao đãi” đi? Rốt cuộc ở chỗ này ngồi nhiều năm như vậy, có rất nhiều người tới phó lớn! Ngày sau bọn họ nếu có bệnh, cũng có nơi trị liệu, không cần chạy xa như vậy đi xem bệnh.

“Một ngàn lượng, không thành vấn đề! Đây, cho ngài” Ngải Vi thực sáng khoái mà lấy ra ngân lượng, Ngải Vi đương nhiên không biết Luru lão trong lòng ý tưởng.

“Ân, tốt, ta đi lấy khế ước cửa hàng cho ngươi, ngươi đợi lát nữa ha.” Luru lão xoay người đi lấy khế ước.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tình cờ nghe được tiếng hát

Editor: Từ Diệp

Cứ như vậy, Ngải Vi thoải mái mà mua y quán, cùng Luru lão và người trong tiệm nói chuyện. Nàng chỉ đứng phía sau màn, bình thường khám vẫn là người trong tiệm làm, trừ phi có chuyện giải quyết không được, cho người tìm đến nàng đi. Đương nhiên cũng có giữ lại, nếu Luru lão xong việc, nghĩ tới nơi này, vẫn có thể trở về vì người thân khám bệnh. Điều này khiến cho Luru lão thực cảm động, vẫn luôn khen Ngải Vi là người thiện tâm, khiến Ngải Vi cũng có chút ngưng ngừng!

"Tiểu thư, ngươi thật sự mua y quán nha? Kia về sau làm sao bây giờ?" Tiểu Tinh vừa rồi lẳng lặng mà đứng ở bên cạnh không nói chuyện, nhìn Ngải Vi giải quyết việc này, có điểm tròn tròn mắt.

"Đúng, đương nhiên rồi! Ngươi không thấy ta đem ngân lượng trả bọn hắn sao? Cái gì về sau làm sao bây giờ, nhìn đã trễ, chạy nhanh trở về." Ngải Vi có điểm buồn cười vỗ vỗ đầu Tiểu Tinh nói!

"Vương gia, gần nhất Vương phi cũng không có chỗ kỳ quái, mỗi ngày đại đa số đều ở trong phủ, ngẫu nhiên cũng có đi ra ngoài, nhưng chưa thấy qua nàng cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc. Bất quá, hôm nay Vương phi đi vào một gian y quán, sau đó không lâu liền hồi phủ." Ám vệ Vũ đem tình huống mấy ngày này âm thầm đi theo Ngải Vi bẩm báo Nam Cung Dục.

"Ân, đi xuống đi?" Nam Cung Dục vẫy vẫy tay. Đi y quán, sinh bệnh sao? Sao không ở trong phủ xem? Nam Cung Dục trong lòng nghĩ, chính hắn cũng không phát giác mình bất tri bất giác quan tâm động tĩnh nàng!

Màn đêm buông xuống, Nam Cung Dục cũng không biết xuất phát từ tâm tính gì, nhưng bất tri bất giác mà đi tới trước cửa Khuynh Vũ các. Khi phát giác ngủ xoay người, lại nghe từ bên trong tiếng ca đứt quãng truyền đến, bước chân cũng tự nhiên mà đi vào, chỉ thấy có thân ảnh ngồi ở cách đó không xa trong hoa viên trên bàn đu dây!

Ngải Vi lúc này đang ở nhẹ xướng bản hiện đại ca khúc "Ngọt ngào":

Ngọt ngào người cười đến ngọt ngào

Giống như hoa nhĩ khai ở xuân phong

Khai ở xuân phong

Ở nơi nào ở nơi nào gặp qua người

Người tươi cười như vậy quen thuộc

Ta nhất thời nhớ không nổi

A ~ ở trong mộng

Trong mộng trong mộng gặp qua người

Ngọt ngào cười đến nhiều ngọt ngào

Là người ~ là người ~ mơ thấy chính là người

Ở nơi nào ở nơi nào gặp qua người

Người tươi cười như vậy quen thuộc

Ta nhất thời nhớ không nổi

A ~ ở trong mộng ở nơi nào ở nơi nào gặp qua người

Người tươi cười như vậy quen thuộc

Ta nhất thời nhớ không nổi

A ~ ở trong mộng

Trong mộng trong mộng gặp qua người

Ngọt ngào cười đến nhiều ngọt ngào

Là người ~ là người ~ mơ thấy chính là người

Ở nơi nào ở nơi nào gặp qua người

Người tươi cười như vậy quen thuộc

Ta nhất thời nhớ không nổi

A ~ ở trong mộng

Tiếng ca thanh thúy nhu mì, ở trong không khí phiêu đảng, làm Nam Cung Dục nhất thời đắm chìm trong tiếng ca chưa bao giờ nghe qua!

"A, cứu mạng nha" Ngải Vi cấp hô hô mà kêu to. Chính mình cư nhiên đã quên chơi đánh đu, nhẹ buông tay, người liền rơi xuống dưới, nghĩ xoay tay lại trảo dây thừng, không còn kịp rồi. Bàn đu dây này là vài ngày trước nàng nhất thời hứng khởi, làm người hỗ trợ làm cho. Nhắm hai mắt, nghĩ thầm:

Chết chắc rồi, cao ngã như vậy xuống đi, không chết cũng nửa cái mạng, như thế nào liền mạng lớn đâu? Thật đúng, không nghĩ rằng qua lâu, cũng không cảm giác đau, khiến nàng nhất thời đã quên thân mình đang ở nơi nào.

"Người không sao chứ? Có nặng lắm không?" Nam Cung Dục mới vừa hoàn hồn, liền nghe được cách đó không xa truyền đến âm thanh cầu cứu, không chút nghĩ ngợi, liền phóng thân qua, vừa vận ôm lấy Thượng Quan Ngải Vi từ giữa không trung rơi xuống, thanh âm thanh lãnh bên tai Ngải Vi vang lên!

"Ách, không có việc gì, không có việc gì, làm ta sợ muốn chết, cảm ơn người a"

Ngải Vi lúc này mới phát hiện mình được người cứu, trách không được không cảm thấy đau, hơn nữa hiện tại còn bị người ta ôm vào trong ngực! Chạy nhanh lui ra ngoài, nam nữ thụ thụ không thân, nếu như bị người có tâm nhìn đến, khó tránh khỏi sẽ đại nạn, huống chi hiện tại là ban đêm a!

"A? Là người?" Định nhãn vừa thấy, mồm có chút há hốc, kinh hô, Nam Cung Dục? Như thế nào là hắn? Hắn sao ở chỗ này, còn cứu nàng? Có thể tưởng tượng, nếu không có hắn, chính nàng có hay không sẽ bị ngã hướng lên trời đâu, Ngải Vi hơi vỗ ngực, hiển nhiên bị dọa rồi!

"Như thế nào, người hy vọng là ai? Hát rất êm tai, người nghĩ tới tình nhân sao?" Nam Cung Dục lại lạnh lùng một câu. Không biết vì sao, nghĩ đến nàng hát, giống như tưởng niệm ai, nghĩ đến ai, trong lòng có chút không thoải mái, thuận miệng liền nói ra những lời này!

"A? Cái gì? Nơi nào có nha? Kia chỉ là ca khúc chỗ ta lưu hành..." Ngải Vi quýnh lên, cũng buột miệng thốt ra mới phát hiện nói sai lời! Lập tức ngậm miệng, nhưng không còn kịp rồi, bởi vì Nam Cung Dục nghe được!

"Bên kia các người? Ca khúc được yêu thích? Có ý tứ gì? Nhà của người không phải ở Thiên Nhai quốc sao?" Nam Cung Dục có chút kỳ quái mà nhìn Ngải Vi, chẳng lẽ nàng không phải chỉ nữ tử tướng? Vì sao lại nói lại quái dị?

"Ách, đúng vậy! Chỉ là... Chỉ là, ai nha, dù sao ta cũng không có ý gì khác, chỉ là ta tùy ý hát a." Ngải Vi có chút bất đắc dĩ gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, nhất thời cũng không biết giải thích, đành phải lựa chọn trầm mặc!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cứu Triệu Duyên bị rắn cắn thương

Editor: Từ Diệp

Đối với việc Thượng Quan Ngải Vi giải thích, Nam Cung Dục tuy rằng có chút hoài nghi, nhưng cũng không truy vấn nhiều, điều này làm cho Ngải Vi nhẹ nhàng thở ra! Nói giỡn, nếu hắn thật sự vẫn luôn hỏi, thật không biết như thế nào phải giải thích đâu. Lại thế nào, cũng không thể nói với hắn nàng từ thế kỷ 21 tới a! Vương phi hắn chân chính đã uống thuốc độc tự sát... Dù muốn cho hắn biết, ít nhất cũng không phải hiện tại!

Hơn nữa quan trọng nhất, dù nàng nói nói thật, hắn cũng không sẽ tin tưởng đi? Không tốt bị hắn coi như kẻ địch, đòi giết, không có lời nha, Ngải Vi trong lòng phi bụng!

"Nếu như vậy, đã khuya, sớm một chút nghỉ ngơi đi." Nam Cung Dục nhìn Thượng Quan Ngải Vi thật lâu, mới thấp thấp mà nói ra những lời này, có lẽ chính hắn cũng không thể hiểu được vì sao sẽ để ý lời nàng nói đi?

"Vâng, vâng, Vương gia đi thông thả"

Ngải Vi vừa nghe đến lời này, nhanh nói câu sau, xoay người chạy về phòng! Trong nháy mắt, mấy ngày đi qua, Ngải Vi y quán cũng cứ theo lẽ thường vận hành. Mấy ngày nay, nàng ngẫu nhiên đi ra ngoài, nhưng cũng không ở lâu, chỉ đi xem trong tiệm người có không yêu cầu khác? Nhìn trong tiệm có bóng người vội vàng, Ngải Vi có chút cảm thán! Còn tự cho mình có biết y thuật, đi kiếm tiền, tuy rằng mỗi ngày thu vào không phải rất nhiều, nhưng ít ra sinh hoạt vẫn không thành vấn đề. Nói như vậy, đến lúc đó nghĩ cách khiến Vương gia lộng trượng hưu thụ, mình thực mau có thể tự do!

"Mau tới cứu người, mau tới cứu người, chạy nhanh cứu mạng nha." Bỗng nhiên từng tiếng hét, đánh gãy suy nghĩ Ngải Vi, chỉ nhìn thấy từ cửa có người xông một người chạy vào tiệm, kêu to!

"A, hình như bị rắn cắn nha, nên làm cái gì bây giờ nha? Nơi này đại phu vừa vận đi ra ngoài khám bệnh." Một vị tiểu nhị khó xử mà nói, sắc mặt cũng sốt ruột.

"Chẳng lẽ không đại phu khác sao? Vậy các người còn mở y quán nha." Vị thanh niên kia cắn giận mà nói.

"Này... Này... Nguyên lai có hai vị nha, nhưng đều ra cửa." Tiểu nhị khần trương mà nói, nhìn đến nam tử kia tức giận, có chút sợ hãi mà đáp lại.

"Ta đến xem đi?" Rành niên kia sắp phát hỏa, Ngải Vi nhẹ nhàng mà đi ra phía trước xem người nằm trên mặt đất!

"Người là vị nào, người là đại phu sao?" Thanh niên kia vội vàng hỏi, cũng bắt được tay vừa định vươn ra!

"Ách, đúng vậy! Người đừng vội, để ta trước nhìn xem, bằng không người nọ sẽ có nguy hiểm." Ngải Vi cũng có chút sốt ruột, lắc lắc tay bị giữ. Đây

người cổ đại, sao mỗi người đều như vậy, động bất động liền nắm tay người, tới nơi này lâu như vậy, tay đều bị người nắm rất nhiều lần, tuy rằng không phải cùng cá nhân! Ai...

“Nga, nga, mau nhìn xem, nhất định phải cứu hần nha.” Nam tử thực kích động mà nói, cũng nhường chỗ cho Ngải Vi.

Ngải Vi cũng không làm ra vẻ, chạy nhanh nhìn miệng vết thương, xé mở quần áo dưới chân, đề đề miệng vết thương, sau đó, từ trên người lấy ra một viên giải độc đan tự chế nhét vào trong miệng nam tử, cũng bắt đầu đề ép miệng vết thương, một lát sau, máu rớt cuộc chậm rãi biến thành màu đỏ, nọc độc đã loại bỏ!

“Hảo, còn may chưa đến đúng lúc, bằng không dù thân tiên cũng cứu không được.” Ngải Vi nhẹ nhàng thở ra, đối với vị nam tử đang đứng nói!

“Thật, thật sự? Thật tốt quá, cảm ơn ngươi, đại phu.” Namm tử cao hứng mà nói!

“Ân, không khách khí, đây là việc đại phu nên làm, bất quá hần không nhanh tỉnh, ngươi vẫn nên đỡ hần đi nghỉ ngơi một hồi đi.” Ngải Vi lúc này mới phát hiện, nguyên lai nam tử này cũng lớn lên không kém, bất quá vừa rồi vì cứu người, giống như có điểm chật vật thôi!

“Ân, cảm ơn, chờ đại ca ta tỉnh, lại cảm ơn ngài” Nam tử rút cuộc cười nói lời nói!

Đại ca? Ngải Vi lúc này mới phát hiện, nam tử đỡ ngồi ở trên bàn cùng nam tử nói chuyện có điểm giống, chẳng qua nam nhân hôn mê lớn lên tương đối ôn hòa, có dáng vẻ thư sinh, nhưng lại không giống, nhìn quần áo, khí chất giống như cũng là từ đệ phú quý nhân gia đi?

“A, không cần, không có việc gì! Ngươi chỉ cần thanh toán chẩn kim là được, không cần cái khác.” Ngải Vi cười đáp lại.

“A? Ngươi là đại phu nơi này, không phải nói đại phu nơi này đều đi ra ngoài sao?” Nam tử có chút kỳ quái mà nhìn tiểu nhị.

“A, ta cũng là đại phu nơi này, bất quá ta không thường xuyên ở chỗ này, chỉ ngẫu nhiên lại đây, cho nên tiểu nhị cũng không rõ lắm, có cái gì chậm trễ, ngươi đừng trách móc.” Ngải Vi khách khí mà nói, cũng đề tiểu nhị rời đi làm việc khác!

“Không dám, không dám, ngươi đã cứu đại ca ta, còn có gì để trách móc? Hần là chúng ta nên cảm ơn ngươi mới đúng.” Nam tử sờ sờ đầu nói!

“Đại ca, ngươi tỉnh, có việc gì không?” Bỗng nhiên một tiếng thanh âm rất nhỏ truyền đến, nam tử nhanh chạy tới hỏi.

“Không... Không có việc gì, Dung, vất vả cho ngươi.” Triệu Duyên hơi nhíu mi đối với Triệu Dung nói.

“A, ca, không vất vả, còn may gặp phải vị đại phu này, giúp ngươi đem xà độc loại bỏ, bằng không không biện pháp cứu ngươi.” Triệu Dung chỉ chỉ Ngải Vi nói.

“Phải không? Cảm ơn vị đại phu này, xin hỏi họ gì, ngày khác tất tới cửa nói lời cảm tạ.” Triệu Duyên cảm kích mà nói.

“Ách, không cần, công tử, ngài chỉ cần thanh toán chẩn kim là được, cái khác không cần.” Ngải Vi vẫy vẫy tay, khách khí nói.

“Này sao được đâu? Ngài đã cứu ta, sao lại có thể làm ngươi chỉ thu chẩn kim.”

Triệu Duyên có chút sinh khí mà nói. Hần tuy rằng không phải đại nhân vật, nhưng ít nhất ý thức báo đáp ân nhân vẫn phải có!

“Ta có việc cần đi trước, cáo từ.” Cuối cùng, Ngải Vi khó từ chối hảo ý bọn họ, chỉ có thể miễn cưỡng đáp ứng bọn họ, cũng nói tên họ, để cho bọn họ về sau có việc có thể tới tiệm tìm nàng, mà chính nàng cũng không để ý nhiều, rốt cuộc cũng không tính báo đáp gì? Chỉ ngoài ý muốn ngẫu nhiên gặp được duyên phận thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Mời du hồ

Editor: Từ Diệp

Thoáng qua mấy ngày, Ngải Vi mỗi ngày đều đến y quán, ngẫu nhiên giúp trong tiệm làm chút chuyện, cũng coi như đối y quán có phụ trách. Phần lớn thời điểm nàng đều là chường quầy phui tay. Lúc này, nàng dựa vào một thân cây hậu viện, hưởng thụ ánh mặt trời chiếu qua lá cây!

“Xin hỏi Ngài công tử ở đây sao? Tại hạ Triệu Duyên, muốn gặp ngài ấy.” Ngoài cửa một thanh âm trầm thấp hữu lực vang lên!

“Nga, tốt. Vừa vặn Ngài công tử hôm nay có tới, hiện tại ở hậu viện, ngài đợi lát nữa.” Tiểu nhị vội vàng tiếp đón, rốt cuộc Triệu gia không phải là người bình thường không thể đắc tội đâu, là tam đại gia tộc chi nhất kinh thành.

“Không cần, xin hỏi tìm ta có việc sao?” Ngải Vi vừa nghe có người tìm, cũng liền đi ra. Chỉ thấy Triệu Duyệt một thân bạch y, ôn hòa như ngọc tuấn nhan mang theo nụ cười nhợt nhạt đang đứng ở đại sảnh ở giữa chỗ.

“Ngải công tử, đa tạ ân cứu mạng mấy ngày trước.” Thanh âm ôn hòa mang theo có chút hơi thở ngoài ý muốn vang lên, khả năng không nghĩ tới Ngải Vi cư nhiên ở chỗ này đi?

“Ách, không cần khách khí” Ngải Vi có chút ngượng ngùng mà nói, vừa rồi cư nhiên nhìn hấn, có chút ngây người, ngày đó không nhìn kỹ hấn, không nghĩ tới hấn cư nhiên lớn lên đẹp như vậy!

“Tại hạ trừ bỏ tới ân cứu mạng của ngài, còn muốn mời người qua mấy ngày cùng đi du hồ, xin hỏi Ngải công tử có thời gian cùng đi sao?” Triệu Duyệt có chút chờ mong nói. Rốt cuộc đối với vị công tử cứu mệnh mình, có hảo cảm, hy vọng có thể tiến thêm một bước kết giao, nói không chừng có thể trở thành bạn tốt đâu!

“A? Du hồ? Thật vậy chăng? Người kêu ta Ngải Uy đi, đừng kêu công tử công tử, phiền toái.” Ngải Vi có chút cao hứng mà nói. Nàng tới nơi này lâu như vậy, còn chưa dạo chơi ngoại thành quá đâu, vừa nghe có chơi, đương nhiên là có chút hưng phấn!

“A, kia tốt, người cũng kêu ta Triệu Duyệt đi? Đến lúc đó ở chỗ này gặp, ta có việc đi trước.” Triệu Duyệt cũng có chút ngoài ý muốn nói. Không nghĩ tới Ngải Vi sẽ dễ dàng đáp ứng hấn, xem ra nàng cũng là người thực sắc khoải!

“Ân ân, tốt. Đến lúc đó gặp.” Ngải Vi nghĩ chuyện sắp, cũng nhanh đi trở về. Miễn cho bị người ta nói, tuy rằng nàng không dễ bụng, nhưng cũng không cần thiết vào lúc này gia tăng gánh nặng!

“Tiểu Tinh, người biết du hồ ở nơi nào không?” Ngải Vi nghĩ đến ngày sẽ theo Triệu Duyệt, ba ngày sau du hồ, nhưng muốn hiểu biết chuyện như thế nào?

“Tiểu thư, người nói chính là cử hành du hồ một tháng một lần sao? Tiểu thư muốn đi? Sẽ náo nhiệt, rất nhiều danh môn công tử tiểu thư đều sẽ đi, còn có...” Tiểu Tinh lập tức nói không ngừng!

“Phải không? Nguyên lai còn có ý tứ này nha?” Không nghĩ tới, du hồ một tháng một lần, giống như yến hội! Hai mươi mỗi tháng, rất nhiều danh môn quý tộc công tử tiểu thư đều sẽ đi tham gia, nếu ở trong quá trình du hồ, gặp được nam nữ tình đầu ý hợp hoặc hợp ý, để người nhà đi cầu hôn! Như không gặp được, coi như một lần giao hữu hoặc du ngoạn, cũng là chuyện không tồi. Ân, xem ra có chút ý tứ, mình có thể đi một lần du ngoạn, Ngải Vi sờ sờ cằm, trầm tư!

Sáng sớm, Ngải Vi một bộ nam trang màu lam, trong tay cầm một giấy phiến, nghiêm nhiên trang điểm thành ngọc công tử nhẹ nhàng, bên người dẫn theo đồng dạng nam trang “Shota” * Tiểu Tinh, hai người một trước một sau đến cửa y quán cùng Triệu Duyệt chạm mặt!

“Người đã đến rồi, chúng ta đi thôi.” Một thân bạch y, Triệu Duyệt toàn thân tôn quý ưu nhã, trên mặt mỉm cười mà nhìn Ngải Vi, nhìn đến quần áo nàng cũng có chút kinh ngạc!

“Ân, đợi lâu, đi thôi!” Ngải Vi cũng khách khí nói, đồng dạng bị Triệu Duyệt tuấn mỹ làm sững sốt, thật đúng không nghĩ tới hấn sẽ đẹp đâu!

*Shota: kiểu giống hai bé trai 16 tuổi trở xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Du hồ Ngoài ý muốn cứu người

Editor: Từ Diệp

Liếc mắt một cái nhìn lại, hồ nhỏ cong cong mở rộng thành biển rộng vô biên, bầu trời xanh, nước gợn lán lán, liếc mắt nhìn không đến cuối, cây liễu bên bờ biển theo gió lay động, tơ liễu sôi nổi, bay múa đầy trời, bên cạnh rất nhiều du thuyền đậu, cảnh tượng hiện lên thật đẹp.

“Triệu công tử, người đã đến rồi.” Đang lúc Ngải Vi cùng Triệu Duyệt một chân muốn đi lên thuyền, nghe được từ nơi không xa tới một vị thiếu nữ diễm động lòng người đang liếc mắt đưa tình nhìn Triệu Duyệt!

“Ách, Lý tiểu thư, người cũng tới?” Triệu Duyệt khách khí mà nói. Nguyên lai cũng là một trong tam đại gia tộc Lý gia chỉ nữ Lý Nhan!

“Vị công tử này là... Ta cùng các người có quen biết sao?” Lý Nhan nhìn Ngải Vi, rồi chuyển hướng sang Triệu Duyệt ôn nhu hỏi.

"A, tại hạ Ngải Uy, nếu cô nương không chê, liền cùng nhau đi?" Ngải Vi nhìn Triệu Duyên, có chút hài hước nói!

"Ân, đa tạ công tử, công tử, mời." Lý Nhan cao hứng đáp lại, ánh mắt hướng Triệu Duyên ngấm lại ngấm, trên khuôn mặt cũng có một tia đỏ ửng!

Trên hồ có nhiều con thuyền đủ loại màu sắc hình dạng, đồng thời cũng truyền đến từng tiếng đàn như khe núi nước suối thanh triệt, linh hoạt, kỳ ảo! Xem ra, thật đúng là náo nhiệt, muôn hoa đua thắm khoe hồng. Ngải Vi ngồi cạnh bàn, bưng trà, biểu tình có chút hưởng thụ mà híp mắt nghe, mà Triệu Duyên ngồi ở bên cạnh, mặt mang nụ cười mà uống trà!

"Hai vị công tử, nếu không chê, tiểu nữ tử có thể đàn một khúc?" Lý Nhan có chút ngượng ngùng mà đứng lên nhìn Triệu Duyên nói!

"A, tốt nha! Tại hạ ngấm lại nên nghe một chút cảm nghệ của cô nương." Ngải Vi mở miệng nói trước Triệu Duyên, ánh mắt mang theo giao hoạt, nhìn ra được Lý Nhan muốn để lại cho Triệu Duyên ấn tượng tốt. Mà nàng cũng vui giúp một phen, ha ha, ai kêu nàng tò mò làm chi?

"Ân, tốt, Lý cô nương, mời." Triệu Duyên bất đắc dĩ mà nhìn Ngải Vi, hẳn biết Ngải Vi cố ý. Đương nhiên cũng biết Lý tiểu thư đối hần có hảo cảm, nhưng hẳn lại không có tâm tư. Chỉ sợ còn như vậy, sẽ sinh ra hiểu lầm lớn hơn nữa, muốn cự tuyệt, lại sợ nhiều hứng thú Ngải Vi, đành phải thôi! Không biết vì sao, nhìn mặt Ngải Vi hưng phấn, liền không muốn làm hần thất vọng, hẳn cũng không hiểu được tâm tư gì!

Bên tai truyền đến một trận nhạc khúc ưu nhã dễ nghe, cũng làm Ngải Vi tạm thời đắm chìm ở tiếng đàn duyên dáng, say mê trong đó. Không thể không nói, nữ tử cổ đại thật đa tài đa nghệ, tài mạo song toàn a, Ngải Vi như đi vào cõi thần tiên.

"Thật là tiếng đàn mỹ diệu."

"Bạch bạch" vài tiếng vỗ tay từ bên ngoài truyền đến, một thanh âm vang lên, lời nói từ ngoài tiến vào, ngay sau đó xuất hiện một khuôn mặt mang ý cười và một khuôn mặt khác, hai người thân tôn quý ưu nhã tiến vào!

"Tuyên Vương gia, Lịch Vương gia,"

Triệu Duyên đứng lên, cung kính tiếp đón. Nguyên lai là Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử, Ngải Vi tới nơi này lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người hoàng thất ngoài Nam Cung Dục!

"Ha ha, Triệu công tử, sẽ không trách chúng ta đường đột đi? Chúng ta vừa lại đây, liền nghe tiếng đàn êm tai, tài tình không nhận được đi đến nơi này. Hai vị này là..." Tuyên vương mang theo ánh mắt thăm dò nhìn về phía bọn người Ngải Vi, ánh mắt tự nhiên cũng ngấm Lý Nhan đánh đàn!

"Tự nhiên sẽ không, hai vị Vương gia không chê mới đúng, vị này chính là bằng hữu tại hạ, Ngải Uy, vị này chính là Lý cô nương" Triệu Duyên khách khí giới thiệu có lễ.

"A, Triệu công tử không cần khách khí, cái gọi là:" Có bằng hữu từ phương xa tới, vui vẻ vô cùng." Tất cả mọi người đều tới du hồ, tự nhiên không cần câu nệ tiểu tiết." Lịch vương mang theo mặt bẹp bẹp cười ha ha nói!

"Gặp qua hai vị Vương gia." Ngải Vi cùng Lý Nhan đồng thời lên tiếng hành lễ!

"A, cứu mạng, cứu mạng, mau tới cứu người, có người rơi xuống hồ..." Từ bên ngoài truyền đến từng đợt thanh âm cầu cứu, hỗn loạn, còn có tiếng la khóc của nữ tử!

"Đi ra ngoài nhìn xem đi." Có lẽ xuất phát từ suy nghĩ muốn cứu người? Ngải Vi không để ý tới thân phận bọn họ, cũng không quay đầu lại mà chạy đi, bọn người Triệu Duyên cũng theo sau đi ra ngoài!

"Bùm!"

Ngải Vi đi ra ngoài nhìn đến rất nhiều người vây quanh, nhưng lại không ai xuống cứu, không chút suy nghĩ, liền trực tiếp nhảy xuống. Bơi qua đi từ sau lưng vớt nữ tử kia liền hướng bờ biển dựa qua, sắc mặt nàng kia tái nhợt, nhìn đáng vẻ uống không ít nước, Ngải Vi chạy nhanh lại gần sát chỗ miệng mũi, nghiêng đầu quan sát bộ ngực này, liền đem ngón tay ấn dưới mũi, đặt hai tay trên bộ ngực, dùng trọng lượng thân thể ấn ấn xuống, đôi tay đè ép, còn thường thường ghé vào trước ngực nữ tử nghe. Người chung quanh nhìn Ngải Vi có động tác kỳ quái, có chủ quái dị, cũng không dám ngăn cản nàng cứu người!

"Các người tránh ra, đừng vây quanh, không khí không tốt!" Ngải Vi có chút tức giận mà nói, người đầu, người rơi xuống nước cũng không cứu, hiện tại lại vây quanh, liền chút tươi không khí cũng không!

"Khụ, khụ," Theo Ngải Vi từng cái đè ép, nữ tử phun ra chút nước, liền tỉnh lại.

Người chung quanh lại sôi nổi vây đi lên, xem ra Ngải Vi có cứu pháp quái dị, có chút kinh ngạc, cũng đối Ngải Vi là thân phận nam tử, đối nữ tử như vậy, cảm thấy không phù hợp lễ tiết. Muốn nói không ngại, có chút không thể, có ít người nghĩ tới, rồi lại giống như khó xử, mà Ngải Vi cũng không cảm thấy chính mình ăn mặc nam trang đối một nữ tử sẽ bị người dị nghị. Nếu ở hiện đại, thì không có gì, nhưng mà ở thời đại này, thành một loại dị nghị!

"Tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ." Một vị nha hoàn, đối với nữ tử nằm trên mặt đất kêu khóc!

"Không... Không có việc gì, Tiểu Lệ, đừng... Hoàng." Nàng kia tỉnh lại, ngồi dậy, đối với Tiểu Lệ nói.

“Nha... Đa tạ công tử cứu tiểu thư nhà ta.” Tiểu Lệ lại khom lưng hành lễ với Ngải Vi.

“Không có việc gì, nhanh mang tiểu thư nhà ngươi trở về nghỉ ngơi, đừng để cảm lạnh.” Ngải Vi xua xua tay, tỏ vẻ bảo bọn họ nhanh trở về!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Cấm tự do ra phủ

Editor: Từ Diệp

"Ngươi, ngươi, ngươi là..." Ngải Vi đương nhiên không biết thân mình ướt đầm, nhìn bọn họ rời đi, xoay người cũng muốn trở về. Chỉ là không nghĩ tới vừa lúc trượt ngã ở trên người Triệu Duyên, quần áo nàng bị ướt cũng dính vào thân. Theo quán tính, cả người Ngải Vi đều dựa vào trên người hắn, cảm nhận được trước ngực mềm mại, khiến Triệu Duyên cứng đờ, không thể tin tưởng mà nhìn nhân nhi trong lòng ngực.

"A, ta... lạnh chết, nhanh về đi." Triệu Duyên tự dưng không thể lên tiếng trước "Nữ", Ngải Vi chạy nhanh gần hắn nói, dời đi đề tài, cũng kéo kéo ống tay áo hắn, tỏ vẻ muốn mượn áo ngoài hắn, mà Tiểu Tinh chỉ đứng bên cạnh, biểu tình thực khẩn trương, nhưng rồi lại không thể nào xuống tay!

"Nga, nga, cho ngươi." Triệu Duyên hoàn hồn, liền vội vàng cởi áo ngoài phủ cho Ngải Vi, người chung quanh ngược lại không chú ý nhiều như vậy, cho rằng chỉ đơn giản sợ Ngải Vi bị nhiễm lạnh, mà mượn áo ngoài, chỉ có người đứng ở bên cạnh Tuyên vương, tuy rằng không đến mức phát hiện Ngải Vi là nữ, nhưng đối với hai người, ánh mắt lại thâm trầm mà nhìn chằm chằm, ý vị không rõ...

"Vương gia, Vương phi mấy ngày nay đều ở y quán đi lại, lại còn có ở trong y quán, cứu Triệu Duyên bị trúng độc do rắn cắn, sau đó, Triệu Duyên tự mình tới y quán tìm Vương phi nói lời cảm tạ, cũng mời du hồ... Còn có..." Vũ đem tình huống gần nhất của Ngải Vi bẩm báo cho Nam Cung Dục!

"Triệu Duyên? Du hồ?" Nam Cung Dục thấp thấp mà nói, không biết vì sao, nghe du hồ, tay bắt tri bắt giác mà nắm chặt, càng nghe được phía sau ngã vào trong lòng ngực Triệu Duyên, con ngươi sâu thẳm ám trầm, toàn thân càng tràn ra hàn khí khiếp người, Vũ bắt tri bắt giác run lên, không rõ nguyên do, chỉ hy vọng chạy nhanh ra ngoài, miễn cho bị không biết hàn khí nơi nào tới đông lạnh!

"Truyền lệnh đi xuống, về sau không cho Vương phi tự do ra cửa." Nam Cung Dục, đáy lòng áp lực dâng lên khác thường, không chút nghĩ ngợi liền hạ lệnh, đến nỗi tâm tư gì, không ai có thể hiểu!

"Ách, vâng, thuộc hạ liền đi phân phó." Vũ tuy rằng cảm thấy có chút không hiểu được, nhưng cũng không dám nghi ngờ, nhanh lui đi ra ngoài!

Ngải Vi trở lại vương phủ là lúc mặt trời chiều ngã về tây, nhưng mà đối với chuyện Triệu Duyên biết mình là nữ nhi, cũng không để ý nhiều. Tuy rằng hai người tuy không tính bạn tri kỷ, nhưng tin tưởng lẫn nhau cũng sẽ không tùy ý nói cho người khác. Quan trọng chính là, hần hần cũng không biết thân phận thật sự của nàng? Hai người cự tuyệt Triệu Duyên tiền, nhanh chóng chạy về phủ!

"Tiểu thư, nhanh đi tắm! Miễn cho cảm lạnh." Tiểu Tinh vừa vào cửa liền vội vàng nấu nước ấm, nôn nóng mà nói Ngải Vi.

"Ân, tốt, ta đi tắm." Ngải Vi đi vào nội thất, bước vào thùng tắm, nhìn hoa vẩy đầy thùng tắm, hít mắt nghe mùi hoa nhàn nhạt, thực hưởng thụ!

"Tiểu Tinh, ta mệt chết, giúp ta lau chùi một chút đi." Ngải Vi nghe được một tiếng cửa phòng mở, tưởng Tiểu Tinh, mở miệng yêu cầu!

"A, ngươi... Ngươi... Như thế nào lại ở chỗ này?" Qua một hồi lâu, vẫn không cảm giác được động tác Tiểu Tinh, mở mắt ra vừa thấy, hoảng sợ, hiển nhiên không nghĩ tới Nam Cung Dục lúc này sẽ xuất hiện ở nơi này!

"Ta không nghĩ tới ngươi lúc này đang tắm." Nam Cung Dục thực mất tự nhiên rồi lại trấn định mà nói. Chỉ thấy tuấn nhan yêu nghiệt mỹ hoặc của hắn, ánh mắt thâm thúy mà nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng cùng vai ngọc tuyết trắng trong nước, còn có người được bốn phía tràn ngập mùi hoa nhàn nhạt, trên má đồng thời cũng xuất hiện đỏ ửng không dễ thấy, thân thể tự nhiên có một cỗ cảm giác rục rịch khô nóng!

"A, ngươi... Ngươi mau xoay người, đi ra ngoài nhanh!" Ngải Vi lúc này mới phát hiện mình còn ngốc tại thùng tắm, nhanh mở miệng kêu to.

Tuy rằng nàng là người thế kỷ 21, nhưng cũng không phải người cởi mở để người khác thường thức "Bản thânỏa thể", huống chi hai người nước sông không phạm nước giếng, muốn tiến vào, cũng nên nói một tiếng đi. Sao lại có thể tùy tiện vào phòng nữ nhân? Ngải Vi nhanh đứng dậy mặc quần áo, trong lòng buồn bực mà nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 17: Âm muội trêu đùa

Editor: Từ Diệp

Lúc Ngải Vi mặc xong quần áo, từ bức bình phong đi ra, nhìn Nam Cung Dục chấp tay đứng trước cửa sổ, tóc đen rũ xuống, toàn thân tôn quý ưu nhã, giống như đang suy tư!

"Vương gia, tìm ta có việc sao?" Ngừ khí Ngải Vi có chút thiện hồi. Trong lòng nàng đang rối rắm, vô duyên vô cớ bị người ta thấy mình đang tắm gội. Ách, tuy rằng cũng không nhìn thấy toàn thân. Nhưng, kia cũng là nàng ** nha, hơn nữa đây là thời đại khác, chẳng lẽ ép hần phụ trách sai? Đương nhiên nàng đã quên, nàng sớm đã là Vương phi danh chính ngôn thuận!

"Không có việc gì thì không thể tới sao?" Nam Cung Dục nghe ngừ khí bắt đầu không vui, xoay người tự nhiên mà trả lời, khuôn mặt lạnh lùng đạm mạc nhìn Ngải Vi, trong lòng không rõ mà bức bối, vì sao khi nghe ngừ khí nàng khó chịu, sẽ buồn bực!

"Ách, chuyện kia... Chi là..." Ngải Vi nghe lời nói của Nam Cung Dục, ngược lại không biết nên trả lời như thế nào. Ngẫm lại, nơi này là địa bàn hần, là Vương gia cao cao tại thượng, hần muốn tới thì tới, còn cần người khác cho phép sao? Nhưng lại cảm thấy chỗ không đúng, lại nói không rõ. Ngải Vi cau mày, bất đắc dĩ mà gỡ gỡ đầu tóc mình!

"Nghe nói người hôm nay đi du hồ, còn cứu người?" Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi biểu tình khó xử, tâm tình đột nhiên trở nên thực tốt. Khóe môi khẽ nhếch, khuôn mặt yêu nghiệt tuấn đạt nhìn Ngải Vi lộ ra nụ cười tà tử mỉa mai!

"A, yêu nghiệt, thật soái." Ngải Vi đột nhiên giống hoa si, nhìn Nam Cung Dục hỏi một đằng trả lời một nẻo. Ngay sau đó cũng phát hiện không thích hợp, trên mặt xuất hiện mất thăng bằng, phảng phất, chỉ cảm thấy trái tim "bang bang bang..." kinh hoàng!

"Hả? Người nói gì?" Trên mặt Nam Cung Dục lạnh băng hờ hững, đột nhiên tiến đến và khom người nhìn Ngải Vi. Ánh mắt ôn nhu, biểu tình chuyên chú, thanh âm từ tính dễ nghe, giống như gió nhẹ phất quá mặt hồ, khoảnh khắc gọn sóng nhắc ba quang.....

"Ách, cái kia... Đúng vậy!" Ngải Vi hoàn hồn, có chút lắp bắp nhìn Nam Cung Dục nói. Nghĩ thầm, yêu nghiệt này cũng thật quái, không thể hiểu được tại sao cười, hại nàng giống hoa si, thuận miệng nói ra lời như vậy. Hiện tại đột nhiên trở nên thực ôn nhu, khiến trái tim nàng càng đập "bang bang bang..." không ngừng!

"Cho dù có chuyện... Vậy người cũng không thể tùy ý vào phòng người khác." Ngải Vi lấy lại bình tĩnh nhìn Nam Cung Dục, có chút tức giận mà nói. Rõ ràng hai người đang nói chuyện, ngẫm lại vẫn nên nhắc nhở hần, để tránh về sau lại xuất hiện tình huống như vậy!

"Nga, người khác? Người hình như là Vương phi ta! Là người khác sao?" Nam Cung Dục đột nhiên hài hước mà có ý nhìn Ngải Vi nói. Hần muốn nhìn một chút biểu tình Ngải Vi nghe được hần nói như vậy sẽ có phản ứng gì, nghĩ như vậy, không biết vì sao tâm tình cũng tự nhiên tung bay lên!

"Ách, kia... Kia cũng chỉ là xưng hô trên danh nghĩa, chúng ta hiện tại chỉ là người xa lạ." Ngải Vi vừa nghe đến hai chữ "Vương phi". Ngẫm lại, nàng là thê tử trên danh nghĩa hần, tới phòng thê tử cũng thực bình thường! Nhưng ngẫm lại: Không đúng, từ khi nàng gả qua đây đến bây giờ, số lần hai người gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay, có giống phu thê đâu? Ngải Vi nhú mày, lắc lắc đầu!

"A, Vi Nhi đang nhắc nhở chúng ta còn chưa có viên phòng sao? Nếu là chuyện này, chúng ta đây... Có phải như vậy có thể chứng minh không phải người xa lạ?" Nam Cung Dục nhìn đến khuôn mặt nhỏ Ngải Vi đang nhăn, duỗi tay đem nàng ôm vào trong lòng ngực, trên mặt lộ ra mỉm cười nhợt nhạt, đột nhiên cảm thấy trêu đùa nàng, cũng là một chuyện vui. Đây lòng bỗng khác thường, cố ý giả vờ làm ngừ khí cùng tư thế thực ái muội!

"A, ta, ta không phải ý nàu, người. Người. Buông. Ta." Khuôn mặt trắng nõn của Ngải Vi lập tức đỏ hồng, duỗi tay muốn đẩy Nam Cung Dục ra, nào biết Nam Cung Dục lại ngược lại đem nàng ôm đến chặt. Tuy rằng nàng là người hiện đại thế kỷ 21, nhưng tốt xấu cũng vẫn là thiếu nữ cái ngây thơ, đối với chuyện này, hiển nhiên có chút thẹn thùng. Đồng thời cũng không chú ý, Nam Cung Dục xưng hô cũng biến thành "Vi Nhi"!

"A, cái kia, cái kia ta, không phát hiện... Người, các người tiếp tục..." Tiểu Tinh tức hừng hực mà từ bên ngoài chạy vào, nhìn đến Ngải Vi bọn họ đang ôm nhau, thực kinh ngạc, ngây dại, sững sờ nửa ngày mới hoàn hồn!

"Hoàn hồn lại, người không cần phải nhìn như vậy." Ngải Vi thành công tránh thoát khỏi sự ôm ấp của Nam Cung Dục, nghịch ngợm gõ trán Tiểu Tinh, thực mắt tự nhiên bước nhanh ra ngoài, mà Nam Cung Dục lúc này nhìn bóng dáng Ngải Vi đi ra, khóe môi tự nhiên mà cong lên, chính hần cũng không phát giác!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Người chịu bồi ta đi ra ngoài?

Editor: Từ Diệp

“Vi sao lại đột nhiên hạn chế tự do của ta.” Sáng sớm vừa ra ngoài, kết quả nghe thấy lệnh cấm ra cửa, sợ nằng lén đi ra ngoài, cứ nhiên cứ thị vệ canh cửa sau. Nhất thời tức giận, lập tức chạy tới thư phòng cùng Nam Cung Dục lý luận!

“Ngươi là Vương phi bốn vương, sao có thể tùy tiện chạy ra xuất đầu lộ diện? Thực ảnh hưởng hình tượng.” Nam Cung Dục lười nhác ngồi ở án thư, hai tròng mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Ngải Vi!

“Ách, cái kia... Ta là nữ giả nam trang, có ai biết ta? Sao lại ảnh hưởng hình tượng?” Ngải Vi bị Nam Cung Dục nhìn đến có chút chột dạ, nhưng vẫn tự nói ra ý kiến đúng lý hợp tình.

“Tạm thời không bị người phát hiện, nhưng vẫn khó tránh khỏi sẽ bị phát giác, ngươi xem Triệu Duyên không phải... Cho nên...” Nam Cung Dục cố ý nói một nửa, liền dừng lại, con ngươi sâu thẳm nhìn Ngải Vi, phảng phất đang nói: Ngươi đã bị người phát hiện!

“Ách, cái kia... Là ngoài ý muốn, hơn nữa hẳn sẽ không nói ra.” Ngải Vi thực tự tin nói!

“Phải không? Ngươi xác định hẳn sẽ không nói?” Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi cứ nhiên đối Triệu Duyên thực tín nhiệm biểu tình chút khó chịu! Khẽ mở môi mỏng, sắc mặt biến đổi, tuấn nhan yêu nghiệt tà tử âm trầm như sắt, chặt chẽ khóa Ngải Vi trong ánh mắt!

“A, chuyện kia, chuyện kia ngươi muốn như thế nào, mới có thể cho ta ra ngoài? Ta muốn đi mua chút thảo dược.” Ngải Vi căng da đầu nhìn mặt Nam Cung Dục âm trầm, có chút không biết làm sao mà nói. Tuy rằng yêu nghiệt kia cười rộ lên rất đẹp, nhưng vừa thấy hẳn khôi phục biểu tình lạnh nhạt, vẫn có chút kinh hồn táng đảm. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu*, đạo lý này, nằng vẫn hiểu, làm không tốt, một câu của hắn, có thể khiến nằng bỏ mạng. Ngải Vi trong lòng phỉ nhổ!

“Thảo dược? Sai hạ nhân đi mua, ngươi tạm thời không thể đi ra ngoài.” Không biết vì sao, Nam Cung Dục nghĩ đến Ngải Vi ra ngoài, có khả năng sẽ gặp lại Triệu Duyên, trong lòng rất buồn bực, thật giống như món đồ chơi chính mình yêu thích bị người đoạt mất, bản thân cũng không thể hiểu được. Tuy rằng chính hắn cũng không rõ vì sao sẽ có suy nghĩ như vậy, nhưng chuyện duy nhất muốn làm, chính là đoạn tuyệt khả năng cơ hội tương ngộ của họ!

“A, thật sự không thể đi ra ngoài sao? Vậy được rồi, ngươi sai người giúp ta mua thứ đó về đi?” Tâm tình Ngải Vi trở nên rầu rĩ mà nói. Tay đồng thời móc từ vào trong lồng ngực lấy ra một đơn thuốc đưa cho Nam Cung Dục, tưởng tượng đến cả ngày ngốc tại nơi này, không thể đi ra ngoài, Ngải Vi trong lòng có buồn bực, khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt đau khổ.

“Chờ thêm mấy ngày, ta lại bồi ngươi đi ra ngoài một chuyến đi?” Nam Cung Dục nhìn đến khuôn mặt Ngải Vi kia nhăn, trong lòng hiện lên một tia không đành lòng, liền buột miệng thốt ra muốn đưa nằng đi ra ngoài. Lời vừa nói ra, hẳn ngậy ngấn cả người, nghĩ muốn đổi ý cũng không còn kịp rồi. Từ mấy năm trước, bị trúng độc, tuy rằng không ảnh hưởng bình thường việc đi ra ngoài, nhưng cũng rất ít quang minh chính đại mà ra ngoài, lấy danh ở bên trong phủ dưỡng bệnh. Bởi vậy, mới bị người có tâm đồn đãi mắc quái bệnh, bệnh ma quán thân, mà chính mình cũng lười đi giải thích, lâu liền thành sự thật như lời thể nhân!

“Thật sự, ngươi chịu bồi ta đi ra ngoài.” Ngải Vi vừa nghe đến lời này, ánh mắt sáng lên, lông mi tinh xảo cong vút chớp chớp, thủy quang trong mắt kinh ngạc, lộ ra thần thái khác thường, kinh hi mà nhìn Nam Cung Dục!

“Ân, bất quá qua mấy ngày đi.” Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi cao hứng mà bày ra thần thái lấp lánh sáng lên, hồn nhiên, không kiềm chế được trên mặt cũng lộ ra một chút ý cười!

*Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu: ý nói người có địa vị thấp phải cúi đầu trước kẻ có địa vị, quyền lực cao hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ra ngoài phong ba

Editor: Từ Diệp

Mấy ngày sau,

Ngải Vi ở lại trong phủ mấy ngày này, tổng quan ở trong phòng nghiên cứu một ít dược, có thể nói vội đến mất ăn mất ngủ, nhưng ai cũng không biết nằng làm cái gì... Ngay cả Tiểu Tĩnh trừ bỏ đưa cơm tiến vào nhìn nằng, thời gian khác căn bản ngay cả bóng dáng cũng chưa nhìn thấy!

“Tiểu thư, tiểu thư, Vương gia bảo người lại đây hỏi, ngươi chuẩn bị chưa, có thể ra cửa.” Tiểu Tĩnh từ bên ngoài chạy vào, vội vàng nói Ngải Vi ở trong phòng.

“Nga, hôm nay đi ra ngoài sao? Ta đã quên, từ từ ha.” Ngải Vi vỗ vỗ trán mình, xoay người thay quần áo, nhớ tới mấy ngày trước Nam Cung Dục đáp ứng bồi nài ra ngoài, vốn tưởng rằng còn phải qua mấy ngày hoặc hẳn chỉ nói mà thôi, không nghĩ tới thật giữ chữ tín, Ngải Vi vừa thay vừa nghĩ!

“Tôi? Chúng ta đi thôi?” Ngải Vi ra tới, liền nhìn đến Nam Cung Dục đã đứng ở cổng lớn, một bộ áo tím, mắt phượng lưu chuyển, tuấn nhan tà tử đao tước, toàn thân biểu lộ khí thế tôn quý ngạo nghễ!

“Nga, nga, tốt!” Ngải Vi nhìn Nam Cung Dục cư nhiên nhất thời bị mê hoặc, đã quên đáp lại, thẳng đến Tiểu Tĩnh kéo ống tay áo nàng, mới hoàn hồn đáp lời!

“A, người, người, người...” Chỉ thấy Nam Cung Dục khoe môi khê nhếch, trên mặt yêu nghiệt tuấn dật lộ ra tà tử cười mỉa hoặc. Đi lên trước, duỗi tay liền dắt tay Ngải Vi đi ra ngoài, Ngải Vi lại một lần thất thần, giống rối gỗ, bị nắm ra cửa một khoảng lớn mới phản ứng lại. Liên tiếp mấy “Người” cũng chưa có đáp, hiển nhiên bị dọa.

Tiểu Tĩnh theo phía sau, nhấp miệng trộm mà cười. Trong lòng thầm nghĩ:

Hai người đi cùng một chỗ thật xứng! Nhưng mà bên người Nam Cung Dục là Phong lại không phải nghĩ như vậy, nhìn đến tình cảnh này, cũng có chút ngốc, Vương gia có phải không bình thường? Hẳn luôn luôn không gần nữ sắc, cư nhiên, cư nhiên ở trước công chúng dắt tay Vương phi!

Cứ như vậy, hai người đi ở trên đường, thành phong cảnh mỹ lệ, nam tuấn mỹ ngậy thơ, nữ giai lệ động lòng người, trên đường không ít người đi đường đều quay đầu lại vừa nhìn, vừa nghị luận:

“Nha, hai người kia là ai nha? Lần đầu tiên nhìn thấy, thật xứng.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nam tuấn, nữ đáng yêu, thật đẹp mắt.”

“Oa, nam nhân thật là đẹp mắt, hảo tuấn mỹ đâu, nếu cũng có thể nắm tay ta thật tốt nha.” Một nữ nhân hoa si ngốc mà nói.

“A, đúng vậy, đúng vậy, ta cũng là...”

“.....”

“Hả? Vị kia, vị kia hình như là Dục Vương gia.” Trong đám có một người nghi hoặc mà nhìn Nam Cung Dục nói!

“Dục Vương gia không phải sinh bệnh ở trong phủ sao? Sao có thể xuất hiện ở chỗ này?”

“Đúng vậy, đúng vậy, người nọ sao có thể là? Người đừng nói bậy.” Lại một người đáp lại.

“Ách, thật sự rất giống nha, chẳng lẽ thật không phải?” Người nọ gãi gãi đầu chính mình, lẩm bẩm!

....

“A, người ra ngoài, còn có thể tạo thành oanh động.” Nghe trên đường đủ lời nói, Ngải Vi nhú mày cũng thực vô ngữ, tay cũng tự nhiên mà muốn rút ra. Đây là cái gì? So hiện đại những minh tinh lên sân khấu còn long trọng, so với fan còn điên cuồng, nếu bọn họ lại đi ở bên nhau, có thể hay không bị... Chóp chóp mắt, nghịch ngợm mà đối Nam Cung Dục thề lười, nàng chỉ nghĩ ra ngoài đi dạo, nhưng không nghĩ trở thành tiêu điểm để mọi người chỉ trỏ đầu!

“Vào xem đi.” Nam Cung Dục nghe Ngải Vi nói, nhìn biểu tình nàng cùng động tác, đầu đầy hắc tuyến, khoe miệng quát thẳng, nắm tay càng nắm chặt chút, nha đầu này cảm thấy cùng hẳn bên nhau là tai nạn a? Như vậy nghĩ muốn rời đi? Khoe mắt nhìn một gian cửa hàng trang sức, liền đề nghị vào xem!

“Oa, cái này thật xinh đẹp!” Ngải Vi vừa đi vào cửa, dạo qua một vòng, liền nhìn trúng một cái hộp gỗ lộng lẫy, vòng ngọc trong suốt tinh xảo, cầm trong tay, yêu thích không buông. Đang muốn dò hỏi giá cả, liền nghe được bên tai xuất hiện một loại thanh âm khác:

“Cái này bao nhiêu tiền, bốn tiểu thư muốn.” Trực tiếp từ trên tay Ngải Vi đoạt qua, chỉ thấy một bộ váy lụa vàng nhạt, tóc đẹp áo choàng, mặt trắng nõn tình tứ nhỏ xinh khiêu khích nhìn Ngải Vi, biểu tình có chút khinh thường. Đảo mắt nhìn đến bên cạnh Nam Cung Dục, hai mắt phát sáng, si ngốc nhìn, lập tức biến thành cừu con!

“Tiểu thư, thứ tự đến trước và sau, đạo lý này người hẳn hiểu đi, đừng tùy tiện ở trong tay ta đoạt đồ vật, bên kia còn có rất nhiều.” Ngải Vi vô ngữ mà xem thường, chỉ nơi khác, sau đó tay tự nhiên lấy vòng ngọc đang ở trên tay tiểu thư hoa si, liền hướng quầy thu ngân đi đến!

“A, người từ từ, người biết bốn tiểu thư là ai không? Cái này bốn tiểu thư muốn, người có thể lấy lại? Mau trả lại cho ta.” Nàng kia chạy nhanh đuổi theo Ngải Vi, đứng lý hợp tình mà nói, phảng phất lag người khác đoạt đồ vật nàng.

“Không thì như thế nào, ta muốn mua cái này, quan tâm người là ai? Chương quầy, lấy tiền.” Ngải Vi nói xong, không thèm để ý nàng, trực tiếp đem một trương ngân phiếu đưa cho chương quầy!

“Không được lấy, nếu dám lấy, cha ta làm quan ở nơi này, xem người còn dám cùng ta đoạt?”

Chường quầy vừa định một điều nhin chín điều lành, thu ngân lưỡng, lại nghe bên tai nữ tử uy hiếp!

“Này, này, tiểu thư, người xem...”

Chường quầy khó xử mà nhìn Ngải Vi, phải biết rằng nữ tử chính là ái nữ Hữu tướng Hứa Lôi - Hứa Mộng Nhi. Ngày thường ỷ vào phụ thân sủng ái, ngang ngược kiêu ngạo vô lý, bá đạo, chỉ cần thứ nàng nhìn trúng, không người dám cùng nàng đoạt, có rất nhiều tiểu thư gia thế không bằng nàng chưa lấy chồng, đụng tới nàng đều sẽ đường vòng mà đi, miễn cho trêu chọc đến ôn thân, mà hiện lời nói nàng, đương nhiên có chút phân lượng!

“Phong, đi trả tiền, bốn vương còn không biết, ái phi bốn vương muốn mua đồ vật lại khó khăn, nếu Hữu tướng có cái gì bất mãn, có thể trực tiếp đi Dục Vương phủ tìm bốn vương.” Ngải Vi vừa định phản bác, liền nhìn đến tuấn nhan Nam Cung Dục yêu nghiệt tà tử lãnh khốc vô tình, khí phách sừng sững, cả người phát ra hàn khí lạnh băng, lời nói thanh lãnh vang lên, kéo tay Ngải Vi đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Cường hôn khi dùng bữa

Editor: Từ Diệp

“Uy, uy, cứ như vậy đi sao? Cửa hàng có thể có việc hay không? Ta còn không có...” Ngải Vi vừa đi vừa quay đầu lại nhìn cửa hàng, hiển nhiên đối với Nam Cung Dục lời nàng có ý kiến, nàng còn không cùng nàng ta nói rõ ràng đâu, đương nhiên cũng không nghĩ liên lụy chường quầy vô tội nha!

“Người thật rắc rối, có ai dám trêu Dục Vương phủ sao?” Khóe môi Nam Cung Dục run rẩy, gõ trán Ngải Vi, bắt đắc dĩ mà nhìn nảnh bình thường thực khôn khéo mà hiện tại lại rất mơ hồ. Hắn đều nói rõ ràng, có chuyện gì trực tiếp đi Dục Vương phủ tìm hắn, chẳng lẽ ở trong mắt nàng, hắn đường đường là một Vương gia vô dụng sao, so ra kém một Hữu tướng?

“Ách, cũng là, Hữu tướng như thế nào, sao lại hại bằng có Vương gia? Cửa hàng hắn sẽ không có việc gì.” Ngải Vi ngây ngô cười mà giơ lên một ngón tay khác sờ sờ trán, tự nhủ, cũng không để ý bị Nam Cung Dục gõ trán, còn ngại nàng rắc rối!

“Cái kia... Cái kia... Là, Dục... Vương gia, chính là... Hắn không phải...” Hứa Mộng Nhi nghe được Nam Cung Dục lạnh lùng nói, cả người ngây dại, chờ đến khi bọn họ đi xa, mới hồi phục tinh thần, nói lắp. Không phải nói Dục Vương gia sinh bệnh sắp chết rồi sao? Như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này, lại còn có thần thái sáng láng, căn bản không giống như người bệnh nha! Hắn lớn lên hảo tuấn tú, nếu là phu quân mình thật tốt. Hứa Mộng Nhi đồng thời cũng nổi lên mộng hoa si, chường quầy cùng tồn tại trong tiệm, cũng khiếp sợ...

Về tới phủ, Ngải Vi ngồi ở trong phòng, còn ở ngây ngô cười. Ngẫm lại vừa rồi chuyện phát sinh, có chút không thể tin tưởng, tự mình cư nhiên bị yêu nghiệt nắm đi dạo phố, còn mua vòng ngọc cho nàng, phảng phất như trong mộng!

“Tiểu thư, Vương gia bảo người hiện tại qua dùng bữa.” Thẳng đến khi thanh âm Tiểu Tĩnh vang lên, mới đem tâm trí Ngải Vi kéo về!

“Ách, dùng bữa sao? Đi nơi nào?” Ngải Vi không biết hướng mà nhìn Tiểu Tĩnh, có chút hoài nghi Tiểu Tĩnh có phải đã nói sai hay không?

“Tiểu thư, đi đại sảnh có Vương gia đang chờ, Vương gia hôm nay hảo kì quái, cố ý phân phó muốn người qua dùng bữa a! Còn có, còn có...” Tiểu Tĩnh lải nhải mà nói không ngừng, phảng phất như trúng giải thưởng lớn, hưng phấn vô cùng!

“Đi thôi, miễn cho hắn chờ lâu.” Ngải Vi vô ngữ mà nhìn Tiểu Tĩnh vỗ trán, lắc đầu, đánh gãy lời Tiểu Tĩnh.

“Tới, lại đây ngồi bên này, nhìn xem có thích ăn?” Trên mặt Nam Cung Dục tuấn mỹ lộ ra nhợt nhạt cười, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, bảo Ngải Vi ngồi xuống.

Quần gia Lý Hoài, nhìn chuyện biến hóa, có chút cứng lại, này, lúc này mới không lâu, thái độ Vương gia như thế nào đối Vương phi thay đổi nhiều như vậy? Chẳng lẽ có phát sinh chuyện hắn không biết sao? Thăm dò ánh mắt hai người qua lại...

“Ách, cái kia, người...” Ngải Vi cũng có chút phản ứng không kịp, hiển nhiên có chút giật mình, nhìn Nam Cung Dục đột nhiên biến hóa, cảm thấy có chút giống năm mơ, hắn khi nào lạnh nhạt đạm nhiên cũng sẽ nhiệt tình? Rất muốn hỏi hắn vì sao đột nhiên biến thành như vậy?

“Làm sao vậy, đều không thích sao? Người đâu, đổi một ít món.” Đang lúc Ngải Vi trầm tư, đột nhiên nghe được thanh âm thanh lãnh vang lên!

“A, không phải a, đều thích... Không cần đổi...” Ngải Vi hoàn hồn nhanh đáp lại, tay vội vàng mà bắt lấy tay giơ lên của Nam Cung Dục, phản ứng lại, phát hiện tay đáp trên tay hắn, khuôn mặt nhỏ trắng nõn trắng nõn xoát lập tức đỏ, tay vội vàng thu hồi.

“Làm sao vậy, thẹn thùng?” Khóe môi Nam Cung Dục nhẹ cong, trong mắt hiện lên một tia bốn cột, nghiền ngẫm, tay nắm chặt tay nàng nói. Không biết vì sao, nhìn biểu tình Ngải Vi cũng khơi dậy trong lòng hắn ý trêu chọc nàng, cảm giác tâm tình thực tốt, thực thỏa mãn, thực hạnh phúc, có suy nghĩ cứ như vậy cũng không tồi!

“Không, không có, bụng ta rất đói, nhanh ăn cơm.” Ngải Vi lấp bắp, rút tay chính mình về, vui đầu ăn cơm!

“Ha ha ha...” Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi, thế nhưng cười ha ha lên, tay cũng chủ động mà giúp nàng gấp chút rau xanh cùng thịt bỏ vào trong chén, đứng ở bên cạnh Lý Hoài còn có hạ nhân khác, mỗi người đều bất ngờ. Vẫn không nhúc nhích mà nhìn tình cảnh này, trong lòng ứa ra máu: Vương gia nhà bọn họ khi nào lại bình dị gần gũi, nói chuyện tốt như vậy, thích giúp đỡ mọi người?

“Ách, có buồn cười sao? Cho người, không được cười” Ngải Vi bị Nam Cung Dục cười đến thẹn quá hóa giận, thế nhưng tùy tiện ở trong chén gấp khối thịt nhét vào trong miệng hắn, cái miệng nhỏ hơi chu, tiểu nữ nhân khò, ánh mắt mê ly nhìn yêu nghiệt tuấn dật Nam Cung Dục!

“Khụ, khụ, khụ...” Nam Cung Dục hiển nhiên không nghĩ tới Ngải Vi sẽ đột nhiên dùng chiêu này, nuốt một chút, gương mặt yêu nghiệt tuấn mỹ nhiễm một tầng vàng sáng mất tự nhiên, nhìn không chớp mắt, thâm thúy u ám mà nhìn chăm chăm nàng một hồi!

“Ngô...” Ngải Vi còn không kịp phản ứng, liền bị Nam Cung Dục duỗi tay kéo qua đi, cũng đè đầu nàng, môi lạnh băng phủ lên môi Ngải Vi mềm mại. Hồi lâu qua đi, mới chậm rãi buông nàng, tay vuốt toàn bộ mặt hồng của nàng. Bầu không khí ái muội, khiến quân gia bọn họ mỗi người trợn mắt há hốc mồm, như bị sét đánh, không hề phản ứng...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Thân ảnh kia sao lại quen thuộc như vậy?

Editor: Từ Diệp

“Ngải công tử, người đã đến rồi, mấy ngày nay người không tới, Triệu công tử tìm người rất nhiều lần, còn có...” Ngải Vi vừa đến y quán, tiểu được đồng đi tới, oa oa nói không ngừng, đem chuyện phát sinh mấy ngày này đều nhất nhất nói cho nàng nghe!

“Phải không? Hắn nói có chuyện tìm ta sao?” Ngải Vi có chút kinh ngạc mà nói, không biết Triệu Duyên tìm nàng có chuyện gì? Nàng nhớ rõ mình hắn không cùng hắn có bao đại giao tình nha? Chẳng lẽ có bệnh gì mà nàng chữa không được? Ngải Vi trầm tư...

“Ngải tiểu... Ngải công tử, người rốt cuộc tới, ta tìm người rất nhiều lần.” Triệu Duyên vốn định gọi hắn “Ngải tiểu thư” nhưng phát hiện nàng thân mang nam trang, hắn không nghĩ làm người ta biết thân phận của nàng, vì thế, vội sửa miệng!

“A? Người, người tìm ta có việc gì?” Ngải Vi hoàn hồn, phát hiện hắn đã đứng ở trước mặt, con người thanh tĩnh như gương, khuôn mặt mang ý cười, ôn tồn lễ độ, đôi mắt tuấn nhan ôn hòa như ngọc, Ngải Vi thiếu chút nữa lóa thần. Cổ đại này thừa thái mỹ nam? Khiến nàng mau thành hoa si, trong lòng Ngải Vi cảm giận mà nghĩ!

“Ngải công tử có rảnh không? Không bằng cùng đi thăm lầu dùng bữa, vừa ăn vừa nói chuyện, thế nào?” Ánh mắt Triệu Duyên ôn nhu, biểu tình chuyên chú mà nhìn khuôn mặt nhỏ của Ngải Vi trắng nõn hoạt nộn, lên tiếng mời cũng chờ mong!

“Ách, cái kia, tốt, chúng ta đi.” Ngải Vi muốn cự tuyệt, nhưng nhìn đến ánh mắt Triệu Duyên chờ mong, lại nói không ra, liền sửa thành đáp ứng. Chính mình cũng không biết vì sao, cảm thấy không đành lòng khiến hắn thất vọng, càng không biết, trong tình yêu, tàn nhẫn nhất là không đành lòng thương tổn, ngược lại là thương tổn lớn nhất. Đương nhiên đây là lời phía sau... Đối với hiện tại, Ngải Vi cùng hắn là bằng hữu, không có quan hệ tình yêu!

“Người muốn ta giúp người xem bệnh gia gia?” Ngải Vi có chút ngoài ý muốn nhìn Triệu Duyên, rốt cuộc chính mình hiện tại chỉ là tiểu đại phu, gia hắn là đại gia tộc, xem bệnh hắn càng có lựa chọn tốt mới đúng, như thế nào sẽ tìm tới nàng?

“Àn, đúng vậy! Người không nghe lầm, gia gia ta có rất nhiều đại phu xem qua, bắt quá đều không thấy chuyển biến tốt đẹp, cho nên muốn thỉnh người thử xem.” Triệu Duyên thực thành khẩn mà nói, trong mắt cũng mang theo chút kỳ vọng...

“Ách, vậy được rồi, đi thử xem. Bất quá, ta không cam đoan có thể chữa nga.” Ngải Vi trước đánh hạ “Châm dự phòng” để tránh hắn kỳ vọng quá lớn, thất vọng càng lớn!

“Àn, không có việc gì, tận lực liền hảo.” Triệu Duyên cười lắc đầu, tỏ vẻ không cần thiết để ý. Rốt cuộc gặp rất nhiều đại phu nổi danh, đều không thấy hiệu quả. Lần này mời Ngải Vi đi, chỉ là tâm tư hắn, muốn cùng Ngải Vi ở chung một hồi, cũng là ôm thử xem tâm tính. Không biết vì sao, trong lòng luôn có loại tin tưởng nàng có y thuật tốt!

“Chúng ta ăn no đã, hiện tại qua đi?” Ngải Vi đứng lên, nhìn Triệu Duyên nói, liền một trước một sau đi ra Tương phòng. Nghĩ thầm, vẫn nên đi xem đi? Có thể trị tốt, đương nhiên tốt nhất, không được cũng có thể để cho bọn họ mau chóng đi tìm đại phu khác, miễn cho mất thời gian. Tuy rằng không biết bệnh gì, nhưng nghe giống như thực nghiêm trọng!

“Ta nói Dục, người như thế nào không phúc hậu nha? Đem Thiên Môn cung quảng cho ta, người mới là môn chủ, chính mình lại thanh nhàn, người sẽ không sợ chúng ta đem nó đánh bại hết.” Đông Phương Hùng ghé vào bên cửa sổ, miệng lại không ngừng oán trách!

“Thái tử và Tuyên vương sắp tới khả năng sẽ hành động, các người chú ý chút.” Nam Cung Dục trừng mắt nhìn một chút Đông Phương Hùng, quay đầu cũng không để ý đến hắn, liền mở miệng nhắc nhở bọn họ!

“Ân, Nhị ca, người cũng cẩn thận một chút.” Lúc này đứng hàng thứ năm Nam Cung Triệt, nghe Nhị ca nói, nghiêm túc mà hướng Nam Cung Dục nói. Rốt cuộc nếu không phải bởi vì đồn đãi Nhị ca nhiễm bệnh, bằng danh hiệu “Chiến thần”, bọn họ sẽ nghĩ diệt trừ người, cho nên cũng là nguy hiểm nhất. Tuy rằng hiện tại bị lừa bịp, nhưng cũng khó tránh khỏi bọn họ tra được chuyện.

“Đúng rồi, mấy ngày hôm trước, nghe nói người mang theo Tiểu Vương phi người ra tới, gặp được nữ nhi Hữu tướng? Còn phát ngôn bừa bãi nếu Hữu tướng bắt mất, có thể đi Dục Vương phủ tìm người, có phải hay không là thật?” Đông Phương Hùng lại một lần phát huy tinh thần bát quái, trong mắt hiện một chút hài hước, thần thái sáng láng mà nhìn Nam Cung Dục. Đây chính phát hiện lớn, lần đầu tiên nghe được Dục mang nữ tử ra ngoài, vẫn là hắn ban đầu không thích Vương phi, có thể không hiểu kỳ sao?

“Nhị ca, có phải hay không thật sự, nhị tẩu ta thế nào?” Nam Cung Triệt cũng tò mò mà gia nhập tin tức Đông Phương Hùng, đôi mắt sáng ngời chớp chớp...

Ngay cả vẫn luôn trầm mặc Dương Quý cũng tò mò mà nhìn Nam Cung Dục, vài người giống như phát hiện tân đại lục, chờ mong hắn trả lời!

“Là thật, thì như thế nào? Rất kỳ quái sao?” Nam Cung Dục cư nhiên trực tiếp thừa nhận, tưởng tượng đến Ngải Vi biểu tình rối rắm, trên mặt không tự giác mà cũng mang theo nụ cười nhợt nhạt. Mà bọn họ nhất thời ngây đại đã quên phản ứng, không nghĩ tới hắn trực tiếp thừa nhận, trên mặt còn mang theo ý cười nhạt. Đây cũng thật hiếm lạ nha, phải biết rằng, bọn họ mấy người, ngày thường nhìn hắn lạnh lùng đậm đặc!

“Kỳ quái, đương nhiên kỳ quái nha! Còn có người, người cư nhiên cười.” Đông Phương Hùng có chút không thể tin tưởng, mặt khác hai người cũng gật đầu. Chịu đã kích lớn a, ngầm lại bọn họ, bình thường nói cùng nhau, muốn cho vị lão đại nói một câu đều khó, huống chi là cười, xem ra nhất định có cái gì bọn họ không biết a!

“Cần thiết phải kinh ngạc sao? Ngày thường ta chỉ lười cùng các người nói lời vô nghĩa.” Nam Cung Dục khôi phục biểu tình vốn có, lạnh lùng mà nói tức chết người ta, mắt còn khinh thường trừng một chút nhìn Đông Phương Hùng

Hùng, bình thường hai người họ chơi đùa, hắn cũng chỉ nhìn xem, không đáp lại!

“A, cái kia... Vóc dáng người cùng Triệu Duyên đi bên nhau như thế nào quen thuộc nha?” Coi như Đông Phương Hùng không phục nghĩ phản bác Nam Cung Dục, khóe mắt vừa vận nhìn đến ngoài cửa sổ, thấy được Ngải Vi lần trước ở trên đường cứu người!

“Hả, hình như là vị tiểu đại phu! Nãi nãi ta vẫn luôn nhắc mãi bảo ta đi tìm hắn. Nói cái gì rất hợp duyên, nếu là nữ oa càng tốt, trực tiếp có thể làm cháu dâu.” Dương Quý nhìn đến thân ảnh kia, một chút liên nhìn ra là ai? Rốt cuộc đã gặp mặt, tưởng tượng đến bà nội nói, liền xấu hổ, bất đắc dĩ vừa buồn cười mà lắc lắc đầu nói!

Nam Cung Dục theo hướng Đông Phương Hùng nhìn lại, liếc mắt một cái liền nhìn ra là ai! Chỉ thấy Ngải Vi sóng vai cùng Triệu Duyên đi tới, hai người vừa đi vừa nói chuyện, giống như thực vui vẻ, lại nghe được Dương Quý nói, sắc mặt đột biến, tuần nhan yêu nghiệt tà tử ám trầm như sắt, chặt chẽ khóa thân ảnh Ngải Vi, toàn thân tản mát ra hàn khí lạnh băng!

“Ách, sao đột nhiên có chút lạnh?” Đông Phương Hùng không rõ nguyên do mà rung mình, bốn phía nhìn nhìn, không có gì không đúng, như thế nào sẽ một chút... Nghi hoặc, không biết, hàn khí này từ trên người Nam Cung Dục phát ra!

“Có việc lại tìm ta, về trước.” Nam Cung Dục đột nhiên đứng lên, cũng không để ý đến bọn họ, đi tới cửa mới phát ra thanh âm lạnh lẽo, khiến bọn người Đông Phương Hùng khó hiểu.

Ấn ý nhìn nhau một chút: Sao lại thế này? Sao lại đi rồi? Tuy rằng có nghi vấn, nhưng cũng không ngăn cản Nam Cung Dục rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Liên lụy người khác

Editor: Từ Diệp

“Triệu gia gia, thân thể người không có vấn đề, về sau chú ý ăn thức ăn thanh đạm, thường xuyên đi ra ngoài, tạm thời đồ bỏ không cần dùng, qua đoạn thời gian liền sẽ tốt.” Ngải Vi thực chuyên nghiệp nói. Kỳ thật gia gia Triệu Duyên cũng không phải có bệnh nặng, mà xuất hiện ở hiện đại “Máu nhiễm mỡ” ảnh hưởng bệnh trạng. Ở thời đại này, người có quyền thể được sống tốt, lại thiếu vận động. Chỉ cần điều trị một chút, chú ý một chút, thường xuyên vận động, liền sẽ tốt, đương nhiên tuy rằng không thực nghiêm trọng, nhưng nếu lại dùng đồ bỏ bỏ, khẳng định sẽ xảy ra vấn đề lớn hơn nữa!

“Cứ như vậy nha? Tiểu tử, người xác định thân thể ta không vấn đề?” Triệu Thâm có chút không tin nói, rốt cuộc xem qua rất nhiều đại phu, lại không có giống tiểu tử này nói, có nói cần điều trị, nhưng đều là đồ bỏ gi đó, còn có thảo dược!

“A, Triệu gia gia người thử xem, ta nói làm vậy có thể có chuyển biến tốt đẹp hay không?” Ngải Vi biết rõ hần lập tức tiếp thu cách nói, có chút khó, rốt cuộc ở thời đại, căn bản không biết cái gọi “Máu nhiễm mỡ” là có ý gì?

Đại phu mà nhìn đến có người bệnh quyền thế, liền sẽ phần lớn lấy đồ bỏ đi điều trị, cũng không phải dùng đồ bỏ thì tốt, đây cũng là sai lầm nha, Ngải Vi bắt đầu đi lắc lắc đầu.

“Gia gia, nếu Ngải Uy nói như vậy, người thử xem đi? Dù sao thử cũng sẽ không tổn thất cái gì.” Triệu Duyên nghe xong Ngải Vi nói, cũng khuyên gia gia!

“Ân, tốt! Nếu Duyên nhi nói như vậy, vậy thử xem.” Ánh mắt Triệu Thâm nhìn về phía Triệu Duyên tràn ngập yêu thương cùng tín nhiệm, có thể ngừng lại, để ý tưởng tôn Triệu Duyên!

“Ân, thời gian cũng không còn sớm, ta đi về trước.” Ngải Vi nhìn bên ngoài sắc trời, có chút sốt ruột mà nói. Quá muộn trở về, đợi lát nữa sợ...

“Nga, hảo, ta đây đưa người đi.” Triệu Duyên cười mở miệng, ánh mắt tràn ngập ý ôn nhu.

“Không cần, ta tự trở về.” Ngải Vi cự tuyệt Triệu Duyên đưa tiễn, hướng Triệu Duyên xua xua tay, một mình một người đi trở về!

Căn bản không biết, Triệu Duyên nói đưa, chỉ nghĩ nhiều cùng Ngải Vi ở chung. Nhìn bóng dáng nàng, lòng Triệu Duyên xuất hiện phức tạp khó hiểu, khi biết nàng là thân nữ nhi, mấy ngày nay, thường mà sẽ nhớ tới biểu tình nàng cứu người chuyên chú nghiêm túc, thần thái khi nói chuyện, nhất cử nhất động. Tuy rằng không rõ vì sao nàng nữ giả nam trang, thân phận thật là gì? Nhưng trong lòng lại không hề bụng nàng là ai, vẫn luôn muốn chạy đến y quán tìm nàng, cũng trả giá hành động đi tìm. Nhưng tìm không thấy, lại trước nay không nghĩ từ bỏ tìm nàng, hần cũng nói không rõ vì sao?

Thời điểm Ngải Vi trở lại vương phủ, phát hiện liền một bóng người cũng không thấy, cũng không để ý nhiều, đi hướng mình ở Khuynh Vũ Các xa xa thấy có chút bóng người, đến gần phát hiện nhiều người quý trong viện nàng. Trong lòng buồn bực, đây có chuyện gì nha? Bước chân cũng nhanh hơn mà tiến vào!

“Tiểu thư, người rốt cuộc đã trở lại.” Ngải Vi rào bước tiến lên, Tiểu Tinh liền mang theo thanh âm khóc thút thút cùng kinh hãi vang lên!

“Ách, có chuyện gì? Sao lại quý? Mau đứng lên.” Ngải Vi vừa thấy, quản gia Lý Hoài cũng ở bên trong, còn có thị vệ nha hoàn hoảng sợ, chạy nhanh ra!

“Gặp qua Vương phi.” Mọi người hướng Ngải Vi hành lễ, nhưng một chút không hiện ý tứ, mỗi người cúi đầu tiếp tục quý...

“Ai có thể nói cho ta, đây là làm sao vậy?” Ngải Vi bắt đầu đi mà lập lại, ban ngày, cư nhiên không ai trả lời nàng. Buồn bực nha, đây là tình huống gì, hoàn toàn không rõ nha...

“Tiểu thư, vừa rồi Vương gia tới, tìm không thấy người, cho nên... Hần nói người về, đi thư phòng tìm hần, chúng ta mới có thể đứng.” Thanh âm Tiểu Tinh thật nhỏ khóc thút thút lại lần nữa vang lên.

“A, cái gì?” Nguyên lai tội hay họa đều do hần quyết định? Thật là, mình muốn phạt người, liền đi phạt, làm gì khiến người ta tới nơi này, khiến nàng thành “Tội nhân”, trách không được nhìn ánh mắt những người này đều quái lạ, muốn nói lại không dám nói biểu tình rồi rầm, đặc biệt là quản gia Lý Hoài!

“Các người đứng lên đi, ta đây liền đi.” Ngải Vi nghe xong bảo bọn họ đứng lên, cũng vội vàng mà chạy đi, trong lòng sinh khí, cái gì gọi là “Khi mình trở lại, đi tìm hần, bọn họ liền có thể đứng lên.” hần rõ ràng cố ý!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Người đã đi đâu?

Editor: Từ Diệp

“Nam Cung Dục, người có ý gì?” Phịch một tiếng, Ngải Vi dùng sức mà đẩy cửa thư phòng, tức giận, lớn tiếng chất vấn Nam Cung Dục. Chỉ thấy khuôn mặt hần lạnh lùng đậm đặc, hai tròng mắt thâm thúy thon dài bắn ra tia sắc bén, lạnh lùng mà nhìn Ngải Vi bước vào, cả người tản ra cảm giác áp bách khiếp người, Ngải Vi vừa thấy Nam Cung Dục hơi thở khiếp người, ngược lại có chút lùi bước. Bất quá, ngừng lại nàng có mục đích, lại cảm thấy đúng lý hợp tình, vì thế, ánh mắt nhìn thẳng Nam Cung Dục, hy vọng hần cho nàng một đáp án!

“Người nói đi? Người có phải đã quên bốn vương cùng người đã nói không cho phép tùy tiện đi ra ngoài? Kết quả người đến đâu vậy? Chẳng lẽ bọn họ không nên phạt sao?” Thanh âm Nam Cung Dục thanh lãnh mang theo có chút nghi ngờ nói.

“Cái kia, cái kia... Ta chỉ có việc đi ra ngoài một chút.” Ngải Vi vừa nghe hần nói, cúi đầu có chút chột dạ mà nói. Nàng vốn dĩ chỉ nghĩ ra đi một hồi thì trở về, hần không ai phát hiện. Nào ngờ gặp được Triệu Duyên, nhất thời cũng đã quên mình lên đi, còn đến nhà hần xem bệnh gia gia hần, mới nhảm thời

gian trở về.

“Có việc? Người gọi có việc chính là đi ra ngoài gặp Triệu Duyên sao?” Nam Cung Dục nhớ tới hần nhìn đến tình cảnh, còn có lời Dương Quý nói, trong lòng không thoải mái, cũng thực buồn bực bất an, thật giống như đồ vật mình thích bị người nhìn trộm, mình cũng không biết cảm giác này từ đâu tới? Vì sao sẽ có cảm giác này? Không đúng, “thích”? Ý thức được chữ này, mắt chuyển hướng mang theo chút tìm tòi nghiên cứu ý vị nhìn về phía Ngải Vi, chẳng lẽ, mình thích nàng? Cho nên mới...

“Ta, ta, sao gặp hần? Đó là ngoài ý muốn gặp được.” Ngải Vi bị Nam Cung Dục nhìn đến giật cả mình, trong lòng run sợ, nhưng cũng không quên vì bản thân biện giải.

“Phải không? Ta đây không có ngoài ý muốn gặp, người cố tình có thể gặp được?” Nam Cung Dục hiển nhiên không tin cách nói Ngải Vi.

“Cái kia, thật sự, ta thật sự chỉ ở ý quán gặp được hần, sau đó...” Đối với việc Nam Cung Dục không tin, Ngải Vi vội vàng nói, cũng không biết vì sao, nghĩ muốn giải thích rõ ràng, không muốn hần hiểu lầm, nàng thật sự ngoài ý muốn gặp được, cũng không có hứa hẹn trước đó.

“Lại đây!” Nam Cung Dục bỗng nhiên đánh gãy lời Ngải Vi nói, vẫy tay bảo nàng đi tới.

“Ách, cái gì? Ngõ...” Ngải Vi nghe được lời này, nhất thời có chút ngây ngẩn cả người, không phản ứng lại, thế nhưng đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Mới nháy mắt, nào biết Nam Cung Dục liền đứng ở trước người nàng, cũng khom người hôn nàng, một tay chế trụ đầu nàng không cho nàng chạy trốn, một tay gắt gao mà ôm lấy eo nàng, đồng thời cũng hôn nhanh hơn!

“Nhanh thôi, ngu ngốc.” Hồi lâu qua đi, Nam Cung Dục nhìn toàn bộ mặt nàng kinh hoàng tới ửng hồng, bắt đắc dĩ mà gỡ hạ đầu Ngải Vi, hơi thở nóng rực phun ở bên tai nàng, thanh âm hết sức ôn nhu sủng nịch.

“A, cái kia, cái kia, người như thế nào... Sao lại có thể...?” Ngải Vi rốt cuộc phục hồi tinh thần, chỉ chỉ hần, lại chỉ chỉ mình, nhưng nói năng lộn xộn, một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể trừng mắt Nam Cung Dục.

“Về sau không được một mình gặp Triệu Duyên, nhớ chưa?” Tiếng nói trầm thấp từ tính mang theo chút bá đạo cảnh cáo, toàn thân tản ra hơi thở nam tính, ôm lấy eo, tay cũng càng khấn, khiến Ngải Vi lại một lần kinh ngạc đến ngây người. Đây là chuyện gì? Không thể hiểu được?

“Ách,... Được.” Không biết vì sao hần uy hiếp, rốt cuộc là chuyện gì? Ngải Vi thế nhưng mở miệng đáp ứng, con người thanh tĩnh thuần khiết phủ một tầng sương mù, ánh mắt đại mê ly nhìn Nam Cung Dục.

“Àn, lúc này mới ngoan.” Nam Cung Dục vừa lòng mà sờ sờ đầu Ngải Vi, duỗi tay đem Ngải Vi ôm vào trong ngực, môi mỏng nhẹ cong, trên mặt tà tứ không kèm chế được lộ ra nụ cười!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tình địch xuất hiện

Editor: Từ Diệp

Trời chưa sáng, Ngải Vi còn đang trong giấc mộng, lại đột nhiên bừng tỉnh. Ngồi dậy, xoa xoa mắt, nhìn bốn phía, có chút mờ mịt, rõ ràng là phòng mình không sai nha, vì sao lại ồn ào? Không như bình thường, thật đáng buồn, liền ngủ một giấc cũng không thể, trong lòng căm giận mà nghĩ, liền rời khỏi giường!

“Tiểu Tĩnh, sao lại thế này?” Ngải Vi vừa đi vừa hỏi.

“A? Tiểu thư, đánh thức người sao? Là có người không cẩn thận ngã vào hồ nước, tất cả mọi người đều cứu giúp.” Tiểu Tĩnh chạy vào, thở hổn hển nói.

“Phải không? Sao đột nhiên ngã xuống? Đi, đi xem.” Ngải Vi đuổi người, liền đi ra ngoài!

“Tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ? Làm ta sợ muốn chết...” Một vị tiểu nha hoàn đỡ nữ tử nằm ở trên mặt đất sốt ruột mà nói!

“Khụ, khụ, nha đầu chết tiệt kia, người xem ta hiện tại không có việc gì.” Một vị nữ tử áo alm cả người ẩm ướt tức giận mà nói!

Ngải Vi đến gần vừa thấy, cảm thấy rất kỳ quái, nữ tử này giống như chưa thấy qua đi? Bởi vì tóc ướt, toàn thân, bởi vậy cũng không thấy rõ diện mạo, nhìn đáng vẻ, cũng không giống như người trong phủ nha, là ai chứ? Đang muốn đi qua hỏi đến tột cùng, nhưng nghe tới thanh âm Nam Cung Dục:

“Sao lại thế này? Nguyệt nhi sao lại rơi vào hồ nước?” Thanh âm thanh lãnh vang lên, sợ tới mức rất nhiều người đều run run, rốt cuộc trong phủ có

khách nhân, còn rót xuống hồ nước, nếu là truy cứu, kia khả năng chuyện lớn nha!

“Dục ca ca, ta không có việc gì, là ta không cẩn thận ngã xuống, không liên quan bọn họ.” Nữ tử được nâng dậy, dựa vào nha hoàn, không như vừa rồi hung dữ, đổi thành bộ dáng điềm đạm đáng yêu, đích xác làm người đau lòng.

“Đi trước thay quần áo đi! Đừng cảm lạnh, chuyện khác đợi lát nữa rồi nói sau.” Nam Cung Dục nhú mày lại rất ôn hòa mà nói, cũng sai người dẫn đi thay quần áo.

“Ân, tốt, Dục ca ca, vừa tới chộc người phiền toái!” Ngừ khí nũng nịu, thật khiến người có chút đau lòng.

“Tiểu Tĩnh, nàng là ai?” Ngải Vi nhìn đến tình cảnh như vậy, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Nhìn đáng vẻ, nàng ta thân phận không đơn giản, cảm giác cùng Nam Cung Dục thực thân cận, hơn nữa khi nói chuyện cũng giống như rất quen thuộc lẫn nhau, liền quay đầu hỏi Tiểu Tĩnh biết là ai hay không?

“Tiểu thư, nghe nói nàng là một nữ nhi của Mục Vương gia khác - Mục Nguyệt Nhi, hơn nữa từ tiểu y đồng, là ái đồ của Lý thái y, Vương gia không phải sinh bệnh sao? Mấy năm nay đều do Lý thái y cùng nàng tới xem bệnh. Cho nên, nàng tới nơi này, cũng là đặc quyền, đương nhiên cũng quen thuộc nơi này nha.” Tiểu Tĩnh bắt đầu thao thao bất tuyệt mà nói người khác từ tin tức mình biết được.

Nguyên lai, Mục Nguyệt Nhi tri thư đạt lễ, tài mạo song toàn, cũng yêu thích y học. Một lần ngẫu nhiên, thành đồ đệ trong cung Lý thái y, thường thường cùng Lý thái y ra vào Dục Vương phủ, vì Nam Cung Dục điều trị thân thể, mà Ngải Vi thành thân hơn một tháng chưa thấy được nàng, là bởi vì Mục Nguyệt Nhi vừa vận xuất ngoại du học, hái thuốc. Bởi vậy, cũng bỏ lỡ bọn họ thời gian thành thân, nhưng mà nàng vừa trở về liền hướng nơi này, nhưng không nghĩ không cẩn thận rót xuống hồ nước, hiển nhiên đối Nam Cung Dục có đặc biệt tâm tư, bằng không sao có thể có thể...

“Vi Nhi, người sao ở chỗ này, nhớ ta sao?” Ngải Vi còn trầm tư, đột nhiên trước mắt tối sầm, có thân ảnh đứng ở trước mặt, tiếng nói trầm thấp từ tính mang theo chút trò đùa hài hước mà tới gần.

“Ách, nào có?” Ngải Vi một hồi định thần, trên mặt cư nhiên có chút đỏ ửng, thoáng lui mấy bước, có chút ngượng ngùng mà nói, đối với việc hân tới gần, trong lòng cư nhiên "bùm bùm", xem ra chính mình thật sự thành hoa si! Cư nhiên...

“Nga, không có sao? Vậy người đứng ở chỗ này phát gốc gì? Đi, dùng đồ ăn sáng.” Nam Cung Dục cười khể nói, liền dắt tay Ngải Vi, hướng đại sảnh đi đến.

Ở cửa đại sảnh, chỉ thấy một vị mặt nhỏ, làn da trắng như trứng ngỗng, đôi mắt to, thân mặc váy thạch lựu trăm nếp gấp, eo nhỏ cùng dải lụa, ánh mắt nhìn thấy Nam Cung Dục, thần thái sáng láng mà đi đến trước mặt họ.

“Dục ca ca, người đã đến rồi.” Mục Nguyệt Nhi mặt tươi rói mắt lưu chuyển nhìn Nam Cung Dục, nũng nịu mà nói. Căn bản không để ý tới Ngải Vi, nhưng nhìn đến hai tay dắt nhau, trong mắt không cam lòng cùng hung ác nham hiểm, chợt lóe mà qua, ngay sau đó liền cười khanh khách muốn ôm tay Nam Cung Dục.

“Đây là Vương phi ta, Thượng Quan Ngải Vi; đây là ái đồ Lý thái y, Mục Nguyệt Nhi.” Nam Cung Dục rất có kỹ xảo mà né tránh Mục Nguyệt Nhi, trong mắt hiện lên một tia chán ghét cùng không kiên nhẫn, ngừ khí lại rất ôn hòa giới thiệu bọn họ lẫn nhau.

Nếu không phải nể Mục Vương gia, sao có thể chịu đựng nàng ở chỗ này tự do ra vào, hơn nữa trên danh nghĩa điều trị thân thể, mỗi ngày hướng đến nơi này, ở chỗ này tác quái tác quái, cơ hồ đem chính mình trở thành nữ chủ nhân, chỉ là trước kia vì dẫu người tai mắt, vẫn luôn mờ mờ mắt nhắm mà thôi, người ngoài cũng chỉ nghĩ hân bệnh nặng, cần phải có người bên người chăm sóc, không nghĩ nhiều, rốt cuộc Mục Nguyệt Nhi dựa thân phận y nữ vào phủ.

Mà người trong phủ, sở dĩ nhẫn nại, một mặt vì Nam Cung Dục yêu cầu nàng tới xem bệnh, hơn nữa nàng là quận chúa, đắc tội không nổi; về mặt khác, chủ tử biết chuyện nàng làm, cũng chưa hề rằng, bọn họ là hạ nhân, có lý do nào đi ngăn cản? Hơn nữa, lấy tình cảm ái mộ nàng đối Nam Cung Dục, phòng chừng chỉ có hân không biết, những người khác đều biết! Lâu lâu, liền biến thành Mục Nguyệt Nhi tự cho là đúng, tự cho mình là nữ chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Ghen tỵ sao?

Editor: Từ Diệp

"Nga, thì ra là Thượng Quan muội muội nha? Khoảng thời gian trước tỷ tỷ xa nhà, chiếu cố không chu toàn, thỉnh thứ lỗi." Mục Nguyệt Nhi lấy thân phận nữ chủ nhân tỷ tỷ, cười khể, nói.

Trên mặt nhu mì điểm tỉnh xẹt qua một sợi hung ác nham hiểm, trong lòng sinh khí. Nàng mới đi ra ngoài không đến hai tháng, cũng không nghĩ tới Quốc quân sẽ từ hôn Nam Cung Dục, nếu biết sẽ như vậy, nói gì cũng không đi ra ngoài, vị trí Dục Vương Phi cũng khẳng định của nàng. Sở dĩ yên tâm đi ra ngoài, đây là vì ai cũng không dám gả cho đến người mắc quái bệnh, nói đến cùng, làm "Bệnh ma", có một nửa công lao của nàng, không nghĩ người

khắc mơ ước vị trí Dục Vương Phi, tính toán du lịch trở về, xin phụ vương đi thỉnh chỉ tứ hôn, nào biết cư nhiên... Vừa nghe đến tin tức này, liền gấp trở về. Nhưng vẫn đã muộn, ngăn cản không được, trơ mắt nhìn công sức nàng bỏ ra, sao có thể thành không khí?

"A? Mục cô nương, khách khí, bốn phi chỉ có một vị muội muội, không có tỷ tỷ nga. Lại nói, đây là chuyện Dục Vương phủ, có thể nào trách tội Mục cô nương đâu? Có phải hay không a? Dục." Ngải Vi hướng tới Nam Cung Dục chớp chớp mắt, ngữ khí cố ý có chút kinh ngạc lại vô tội mà nói. Tay cũng hung hăng mà véo tay hắn, ý bảo: Người khi nào thì trêu chọc "Nạn đào hoa" thành tỷ tỷ ta?

"A, đó là, Vi Nhi không cần hiểu lắm." Nam Cung Dục đương nhiên biết Ngải Vi cố ý nói như vậy. Bất quá, hiển nhiên câu kia "Có phải hay không a, Dục." Thực hưởng thụ, nhìn vẻ mặt đáng yêu cùng động tác của nàng, tuấn nhan yêu nghiệt mị hoặc treo nụ cười tà tử, trong mắt còn có một tia sùng nịnh dung túng, đảo mắt sắc mặt đạm nhiên mà nói "Mục cô nương người đừng vượt quá xa, chỉ vẫn luôn giúp ta điều trị thân thể, cho nên..."

"Dục ca ca, người nói chính là, là Nguyệt nhi vượt quá xa, chỉ là Dục ca ca thân thể..." Mục Nguyệt Nhi cắn bản không biết Ngải Vi hiểu ý, hơn nữa so nàng còn tinh thông đến nhiều. Lúc này nhắc tới, cũng chỉ nghĩ khoe ra một chút, Nam Cung Dục không rời đi, mà nàng nơi nào sẽ biết, nàng biết y thuật, nhưng lại cũng không phải tinh thông giải độc, chỉ biết nhiều loại độc, lại không nghĩ ra biện pháp giải, cũng không biết tên gọi là gì, tính cái gì là đại phu? Rõ ràng là ý của Tuý Ông không phải sao, tìm lý do gốc tại Dục Vương phủ.

"Này không cần người nhọc lòng, bốn vương đều có tính toán, người làm tốt chuyện người liền tốt, còn có, về sau kêu bốn vương" Dục Vương gia ", không phải" Dục ca ca."

Nam Cung Dục vừa nghe đến lời nói, một sợi ánh sao chợt lóe lướt qua, thanh âm thanh lãnh vang lên, xoay người ánh mắt ôn nhu, biểu tình chuyên chú kéo tay Ngải Vi: "Đôi bụng khôb? Chúng ta vào dùng bữa đi?"

Mục Nguyệt Nhi nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, móng tay hung hăng véo ở lòng bàn tay mình, rõ ràng đó kỳ cùng ghét hận càng hiện trên mặt. Xem tuấn nhan tươi cười, biểu tình, chính nàng chưa từng gặp qua, cũng không ngờ quá. Tuy rằng nàng vẫn luôn tại vương phủ đi lại, khá vậy chỉ vì "Xem bệnh", mà chân chính tiếp xúc Nam Cung Dục lại có thể đến được trên đầu ngón tay, cho dù có khi cố ý ngẫu nhiên gặp được, muốn tới gần, lại cũng ngăn cách với lễ giáo, hẳn càng lạnh nhạt vô tình tránh đi. Mà ở bên ngoài chính mình luôn biểu hiện ra một bộ cùng Nam Cung Dục thực thân mật, chỉ vì đánh mất suy nghĩ, dựa vào một Thượng Quan Ngải Vi gần nhất liền cướp đi ánh mắt Nam Cung Dục, trong lòng càng nghĩ càng không cam lòng, vị Dục Vương Phi kia, nhất định phải nghĩ cách trừ bỏ Thượng Quan Ngải Vi chướng mắt.

"Người không sợ nàng thương tâm khổ sở?" Ngải Vi ngồi ở bàn ăn, hai tay chống cằm, một bộ dáng rất hiếu kỳ, không chớp mắt nhìn Nam Cung Dục. Tuy nói nàng vừa rồi cố ý, nhưng cũng không nghĩ tới hắn sẽ như thế phối hợp nàng, thậm chí nói ra lời này, còn nghĩ Mục Nguyệt Nhi không giống nhau đâu.

Nam Cung Dục lại mặt vô biểu tình, đột nhiên tới gần Ngải Vi, duỗi tay ôm lấy vai nàng, cúi người nhẹ nhàng hôn ở khóe miệng nàng, tuấn nhan yêu nghiệt đột nhiên cười "Nàng như thế nào, liên quan gì đến ta? Hay ái phi ghen không thành?"

"Ách, người, người sao... Người mới ghen đâu." Hiển nhiên Ngải Vi bị hoảng sợ, nàng cũng không nghĩ tới, yêu nghiệt kia sẽ đột nhiên hôn nàng, còn nói nàng ghen? Làm ơn, nàng đó là tò mò được không, tuy rằng trong lòng không biết vì sao nhìn đến Mục Nguyệt Nhi kia làm ra chuyện đối hấn thân mật có chút cảm giác rầu rĩ, nhưng tuyệt đối không phải theo như lời hắn, ghen? Tuyệt đối không phải. Ngải Vi nhũ nhũ mày, lắc lắc đầu, phi bụng.

"A, phải không? Người xác định không phải?" Nam Cung Dục nhìn đến nàng lại nhũ mày, lại lắc đầu, tiếng nói trầm thấp từ tính mang theo chút ngả ngớn cùng hài hước!

"Đương nhiên... Đương nhiên, không phải, người đừng dựa thân cận quá." Ngải Vi phản ứng lại, tuy nghe ra hắn trêu đùa, nhưng trên mặt vẫn xuất hiện một sợi đỏ ửng, đặc biệt ngữ được hơi thở nam tính toàn thân tản ra mãnh liệt, càng làm trong lòng nàng tránh không khỏi lo lắng!

"Ha ha ha..." Nam Cung Dục nhìn đến gương mặt nàng đỏ ửng, cư nhiên lớn tiếng cười rộ lên!

Cười, làm quân gia bọn họ đều ngạc nhiên, nhất thời cũng chưa phản ứng lại, từ sau khi Vương phi vào cửa, bọn họ là lần thứ mấy nhìn hắn thoải mái cười to. Từ ba năm trước đây Vương gia trúng độc, từ chiến thần Vương gia biến thành "Bệnh vương", Vương gia liền trở nên lãnh khốc vô tình, toàn thân tản ra hơi thở người sống chờ chết, càng miễn bàn nhìn đến cười, hiện giờ tại trên người Vương phi, Vương gia tìm được "Lạc thú" cùng vì nàng làm chuyện trước kia chưa bao giờ làm, xem ra Vương phi thật là phúc tinh a, quân gia Lý Hoài vui mừng mà cảm thán!

Ngải Vi bị Nam Cung Dục cười, tức giận đến mặt không vui, nhưng cũng không có biện pháp, ai kêu chính nàng không biết cố gắng, mặt đỏ cái gì, có chút thẹn quá thành giận mà đứng lên, không để ý tới bất luận kẻ nào, đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Lại mặt

Editor: Từ Diệp

Bất tri bất giác, hai người có cảm tình, tuy rằng mỗi ngày đều có chút ngoài ý muốn, nhưng đều đang cười giữa sân, toàn bộ Dục Vương phủ cũng bởi vậy không hề khiến người ta cảm giác từ khí trầm trầm, không khí vui vẻ, ngược lại tăng thêm rất nhiều. Trong phủ người tự nhiên cũng cao hứng, rốt cuộc chủ tử vui vẻ, bọn họ tự nhiên cũng liền vui lây, đối vị Vương phi Thượng Quan Ngải Vi cũng càng ngày càng tôn kính cùng kính yêu!

“Tiểu... Vương phi, người chuẩn bị xong chưa?” Tiểu Tĩnh hưng phấn chạy vào, trước vẫn luôn gọi “Tiểu thư”, nhưng Vương gia lại phân phó từ giờ trở đi phải gọi Vương phi, không thể kêu tiểu thư, cho nên mới nói sai. Hôm nay là ngày Vương gia mang tiểu thư về lại mặt, đương nhiên hưng phấn nha. Từ khi tiểu thư gả qua đây lâu như vậy, vẫn luôn không trở về, kết quả Vương gia mấy ngày hôm trước nhắc tới, hôm nay muốn mang nàng trở về nhìn xem!

“A, chuẩn bị cái gì? Sao người hưng phấn, cứ như vậy đi.” Ngải Vi vô ngữ mà vỗ trán, đối với việc trở về Tả tướng phủ, nàng không có khái niệm, rốt cuộc nàng từ hiện đại tới đây, cái gọi là cha mẹ với nàng mà nói, càng xa lạ, chỉ là nếu Nam Cung Dục nhắc tới phải về nhà mẹ đẻ, tự nhiên cũng nên về nha, bằng không sẽ làm thất vọng nguyên chủ? Đến lúc đó lại tùy cơ ứng biến!

“Ai nha, tiểu thư, chúng ta thật lâu không gặp Tướng gia cùng phu nhân.” Tiểu Tĩnh lại quên xưng hô, oanh oanh mà lại mà nói Tướng phủ hết thấy.

Nguyên lai, ở tướng phủ, Thượng Quan Ngải Vi vẫn luôn tri thủ đạt lý, bộ dáng tiểu thư khuê các, đương nhiên vẫn rất được sủng ái, rốt cuộc tướng gia chỉ có một vị chính thê, không nạp thiếp thất gì đó, cũng ít đi giống nhiều gia đình tranh phân, mà đem nguyên chủ gả đến Dục Vương phủ, cũng xuất phát từ bất đắc dĩ. Cha mẹ nguyên chủ căn bản không biết nữ nhi bọn họ sớm đã uống thuốc độc tự sát, hiện tại Thượng Quan Ngải Vi là người đến từ thế kỷ 21.

Ngải Vi thờ dài, ngẫm lại cũng thế, nếu phải về vậy về đi, coi như giúp nguyên chủ làm tròn chữ hiếu a! Về sau, mới quyết định xem. Hơn nữa, nàng cũng đến nhìn xem người gọi là cha mẹ đối với nàng tốt cùng có thái độ gì.

“A, đi thôi, đừng để cho bọn họ chờ lâu.” Ngải Vi đứng lên, đuổi đuổi người, cũng không để ý tới Tiểu Tĩnh lải nhải, liền đi ra ngoài.

“Nha, tiểu thư, từ từ ta nha.” Tiểu Tĩnh một hồi định thần, nhìn Ngải Vi đã đi tới cửa, liền vội vàng đuổi theo ra ngoài.

“Thần chờ gặp qua Vương gia, Vương phi.” Xe ngựa Nam Cung Dục bọn họ mới vừa đến cửa Tướng phủ, còn chưa có xuống dưới, liền nghe được hô to. Ngải Vi sau khi nghe được, khuôn mặt nhỏ lập tức nhú lại, đây là quy định? Cổ đại thật đủ đồ cổ, nữ nhi con rể tới, trưởng bối còn phải ra cửa quỳ lạy nghênh đón? Hơn nữa bất động liền quỳ, thật là, nàng không nghĩ chiêu sét đánh đâu!

“Đều đứng dậy đi, Vi Nhi, xuống dưới.” Ngải Vi như đi vào cõi thần tiên, đột nhiên phản ứng lại, chỉ thấy một bộ áo bào trắng, hơi thờ toàn thân tán tôn quý ưu nhã, lạnh băng hờ hững trên mặt đất, quen thuộc mà duỗi tay nghênh hướng Ngải Vi, ánh mắt ôn nhu, biểu tình chuyên chú, thanh âm từ tính dễ nghe.....

“Ách, nga, hảo.” Ngải Vi cũng lóe thần một chút, chạy nhanh tay đặt ở trên tay hân, hân đỡ xuống dưới. Trong lòng thẳng nói thầm, thật hoa si, thiếu chút nữa lại bị mê hoặc, ngay sau đó, liền cảm thấy vòng eo căng thẳng, bị hân ôm vào trong ngực, hướng cửa lớn Tướng phủ.

Mọi người thấy một màn này, đều sững sờ, không nghĩ tới đồn đãi Chiến thần Vương gia cư nhiên sẽ đỡ một nữ tử xuống xe ngựa, còn thâm tình chân thành mà ôm.

Không phải nói, bệnh nặng ra cửa không được sao?

Không phải nói, lạnh nhạt vô tình sao?

Không phải nói, sống không được bao lâu sao, nhìn dáng vẻ đâu giống là người có bệnh nha?

Không phải nói, bệnh liên miên, không ra hình người sao? Khí thế tôn quý ngạo nghễ lại từ đâu ra?

Không phải nói,....

Trong khoảng thời gian ngắn, cho nên nghi vấn đều ở trong đầu bọn họ quay quanh, thật lâu không tan đi, mỗi người trợn mắt há hốc mồm!

Tả tướng Thượng Quan Văn thấy vậy một màn, lại cảm thấy vui mừng, ban đầu còn lo lắng cho nữ nhi sẽ ở Dục Vương phủ không tốt, để nàng gả tiến Dục Vương phủ, có thể liên lụy cả đời nàng hay không, hiện tại nhìn đến bộ dáng này, đích xác yên tâm. Chính là không biết rốt cuộc có phải sự thật hay không, hay chỉ là diễn kịch? Ngẫm lại, bất tri bất giác mà nhú mày, xem ra còn phải châm chước.

“Cha, nương, chúng ta đi vào rồi nói, được không?” Ngải Vi vừa đi gần bọn họ, nói chuyện vừa nghĩ tránh khỏi Nam Cung Dục đang ôm nàng bên tay, muốn thân cận người gọi là cha mẹ, nào biết bên tay ôm đến khăn trang, còn nhân tiện nàng ở trước mặt cha mẹ, vào cửa lớn Tướng phủ.

Chỉ thấy một hành lang thẳng tắp, hai bên trồng đầy hoa cỏ, mùi hương tỏa bốn phía, liếc mắt một cái nhìn lại, từng đóa hoa nở rộ, thanh nhã tố khiết, gió nhẹ gọi lên nhẹ nhàng lay động, sắc vàng lộng lẫy, từng mảnh cây xanh sum suê, bộ dáng sinh trưởng dạt dào, làm cho cả Tướng phủ thoát nhìn càng sinh trưởng bừng bừng!

Ngải Vi nhìn đến đây, trong lòng cảm thán: Cổ đại thật giống thế đào nguyên bên ngoài, đi đến nơi nào toàn cảnh tuyệt đẹp, sinh thái tự nhiên, không khí tươi mát, càng không nghĩ tới hân là Tướng gia, yêu quý hoa cỏ cây cối, bên trong phủ tuy không giống phủ khác trang trí đến cao quý cùng xa hoa, nhưng bởi vì hoa cỏ cây cối, thoát nhìn lại cũng sinh trưởng dạt dào, yên lặng tốt đẹp!

“Vi Nhi, lại đây, để nương nhìn xem.” Tả tướng phu nhân Hạ Hà vẻ mặt yêu quý lôi kéo tay Ngải Vi, còn nhìn trái một chút lại nhìn phải một chút, như sợ

thiếu khối thịt.

“Nương, ta thực tốt, đừng lo lắng.” Nương cũng thật đủ quan tâm nàng, bộ dáng khản trương này, cũng khiến Ngải Vi nhất thời trong lòng cảm thấy ấm áp, kiếp trước nàng là một cô nhí, đều dựa vào chính mình, chưa từng có người quan tâm và yêu thương, Ngải Vi hơi hơi mỉm cười, an ủi nói.

“Khụ, khụ, phu nhân, Vi Nhi tốt xấu cũng là Vương phi, Vương gia cũng ở chỗ này. Người chú ý một chút nha.” Tả tướng Thượng Quan Văn có chút ngượng ngùng nói, phu nhân hẳn quá mức sùng ái nhi nữ, hiện tại nữ nhi xuất giá, vẫn như vậy, lo lắng này lo lắng kia...

“A, không ngại, nhạc phụ không cần để ý, nhạc mẫu lo lắng Vi Nhi cũng là bình thường, để cho các nàng ôn chuyện.” Nam Cung Dục thực tự nhiên mà nói, hoàn toàn không cảm thấy hẳn có điều không đúng. Kỳ thật hẳn thắng hô kỳ danh, cũng bình thường, từ xưa quân thân có khác, rốt cuộc hẳn là người hoàng tộc, thân hành lễ quân cũng bình thường, hướng chi kêu tên đâu? Hẳn làm như vậy, không thể nghi ngờ cho Ngải Vi mặt mũi, càng khiến cho người ta cảm thấy Ngải Vi hiện tại được sủng ái...

“Ách, vậy mẹ con đi vào phòng tâm sự. Vương gia, không bằng chúng ta dời bước đi thư phòng, như thế nào?” Thượng Quan Văn trong lòng cứng lại, mất chuyển tâm, trên mặt lộ ra một tia phức tạp biểu tình chợt lóe rồi biến mất, thanh âm trầm thấp hữu lực vang lên!

“Ân, tốt!” Nam Cung Dục cũng vẻ mặt cao thâm khó đoán, theo Tả tướng đi thư phòng.

“Nương, nương, tỷ tỷ tới sao? Đây là tỷ tỷ sao?” Chỉ thấy một bộ váy lụa vàng nhạt, tóc đẹp áo choàng, một khuôn mặt tinh tế nhỏ xinh, da thịt tinh tế trắng nõn vô cùng mịn màng, mày lá liễu cong cong, con ngươi lóe thần thái sáng láng, mắt to ngập nước tò mò mà đánh giá chính mình, môi đỏ, mười phần tiêu mỹ nhân, toàn thân nữ tử lộ ra một cỗ linh khí, vừa đánh giá, vừa nhìn nương nói chuyện.

“A, đúng vậy, Nhu nhi, mau tới đây, kêu tỷ tỷ.” Thanh âm Tả tướng phu nhân mềm nhẹ êm tai, làm người cảm thấy thực thân cận, kỳ thật Thượng Quan Ngải Vi cùng Thượng Quan Nhu Nhi tuy nói là tỷ muội, nhưng bởi vì Thượng Quan Nhu Nhi thân thể suy nhược, liền gọi nuôi bên ngoài, khoảng thời gian trước mới hồi phủ, khi trở về, Thượng Quan Ngải Vi đã xuất giá, cho nên cũng bỏ lỡ gặp mặt cơ hội!

“Tỷ tỷ!” Thượng Quan Nhu Nhi ngọt ngào kêu một tiếng, tròng mắt không ngừng chuyển động, thực sự đáng yêu, khiến người cự tuyệt không được muốn thân cận.

“Ân, Nhu Nhi, lại đây, tỷ tỷ nhìn xem.” Trong lòng Ngải Vi mềm nhũn, cười khẽ nhìn Thượng Quan Nhu Nhi nói!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Có phải then thung không?

Editor: Từ Diệp

Ai cũng không biết Nam Cung Dục cùng Tả tướng trong thư phòng nói cái gì, chỉ biết khi bọn họ ra ngoài, hai sắc mặt đều có chút cao thâm khó đoán, khiến người xem không hiểu, nhưng nhìn đến Ngải Vi, biểu tình trên mặt hai người thể nhưng không hẹn mà cùng tùy theo biến mất.

“Các người ra ngoài nha, đi, đi dùng cơm trưa.” Thượng Quan phu nhân Hạ Hà cười khẽ nói, ánh mắt nhu hòa nhìn bọn họ, một tay nắm Ngải Vi, một tay nắm Nhu nhi, nhìn qua rất hài hòa, tốt đẹp...

“Được! Vương gia, mời.” Tả tướng Thượng Quan Văn đảo mắt nói Nam Cung Dục, nhưng ngữ khí lại tràn ngập vừa lòng cùng thương thức!

“Cha, nương, đại ca đâu? Sao không thấy người?” Ngải Vi nhìn quanh không có bóng dáng Thượng Quan Lư, liền nghi hoặc hỏi ra tiếng.

“A, đại ca người vừa vặn có chuyện cần xử lý cũng chưa về, còn bảo chúng ta chiêu đãi các người.” Hạ Hà hòa khí nói, biểu tình tràn ngập ý cung chiêu...

“Nga, thật như vậy? Không có việc gì, gấp gáp có rất nhiều cơ hội, vẫn là công việc quan trọng.” Ngải Vi cười khẽ, nói. Trong lòng lại cảm thấy đáng tiếc, không nghĩ tới vị đại ca này thấy mặt đều không có, không biết có thể hay không cũng là soái ca a?

“Hảo, nhanh dùng bữa đi, miễn cho đồ ăn đều nguội, Vương gia đợi lâu.” Thanh âm Thượng Quan Văn trầm thấp hữu lực vang lên, từ ái, nói.

“Không sao, dùng bữa đi.” Nam Cung Dục xua xua tay, cười khẽ.

“Ân, Vương gia ăn đi.” Ngải Vi cũng đột nhiên cảm thấy đói bụng, nhìn thức ăn trên bàn chảy nước miếng...

“Vi Nhi, a, cái này không tồi.” Đồ ăn ăn đến một nửa, Nam Cung Dục cư nhiên gấp một miếng thịt, đưa đến miệng Ngải Vi dùng giọng giống như dụ dỗ tiểu hài tử ăn com ý bảo Ngải Vi há mồm ăn thịt, mà cặp mắt như cũ nhộn nhạo tà mị quyến rũ cười nhạt, vẻ mặt sùng nịch, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, mỗi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, thậm chí có thứ gì rơi xuống trên mặt đất cũng không biết.

“Ách, ngô...” Ngải Vi còn nhất thời không phản ứng kịp, chỉ biết miệng nàng đột nhiên nhiều khối đồ ăn, nàng không nghĩ tới, nam nhân yêu nghiệt làm như vậy, khuôn mặt nhỏ tinh xảo nháy mắt đỏ bừng, dĩ thường đáng yêu, khiến Nam Cung Dục càng vừa lòng cười nở hoa, hoàn toàn xem nhẹ mọi người bên cạnh, phảng phất lúc này cũng chỉ có hai người!

“Oa, tỷ phụ giỏi quá, thật đau tỷ tỷ.” Thượng Quan Nhu Nhi vỗ vỗ tay, kêu to. Long mi tinh xảo cong vút chớp chớp, lộ ra thần thái khác thường nhìn chăm chú vào bọn họ: “Hà, tỷ tỷ, mặt tỷ đỏ, có phải thẹn thùng không?”

Thượng Quan Nhu Nhi tính trẻ con vừa nói, phảng phất cố ý, lập tức khiến người đồng thời hướng về Ngải Vi nhìn lại, chỉ thấy Ngải Vi phồng miệng nhỏ, muốn nói lại nói không được, ghen đến mức khuôn mặt nhỏ càng thêm đỏ bừng, trong lúc nhất thời, khiến mọi người muốn cười lại không dám cười, tình cảnh này thật sự làm người ta không tưởng tượng được!

“Ha ha ha...” Thượng Quan Văn nhìn đến màn này, kinh ngạc, sau đó, lại nghe lời tiểu nữ nhi đơn thuần đáng yêu nói, cư nhiên nhìn không được cười ha ha, còn vừa lòng gật đầu, lại xụ mặt đối Nam Cung Dục nói: “Vương gia, người đừng quá sùng nàng, bằng không về sau sẽ quá hồ nháo.”

“Cha, ta nào có, người sao hướng về hần là chính hần ăn hiếp...” Ngải Vi nuốt xuống đồ ăn trong miệng, chu cái miệng nhỏ phản bác. Lại không phải nàng khiến hần ăn hiếp, dựa vào cái gì nói nàng? Nói xong lại đảo qua trừng mắt nhìn một chút Nam Cung Dục, phảng phất đang nói: Ai bảo người xen vào việc người khác, ép ta, cái này do người tự chế giễu đi!

“Vi Nhi, không được vô lý.” Thượng Quan Văn nhìn biểu tình Ngải Vi, nhìn không được răn dạy nàng. Phải biết rằng, từ xưa các bậc Đế Vương, Vương gia vô tình: Thời điểm được sủng ái, lên trời cao đều có khả năng, nếu ngày nào đó không được sủng ái, lấy thái độ nữ nhi hiện tại, khó tránh khỏi sẽ thiệt thòi lớn, bởi vậy cũng không thể để nàng tùy hứng làm bậy!

“A, không ngại, ta biết Vi Nhi đùa giỡn.” Nam Cung Dục cười ra tiếng, cũng cư nhiên dùng “Ta” nói chuyện, hơn nữa đối với thái độ Thượng Quan Văn cũng cực kỳ tôn kính.

Trong phút chốc, trong lòng Tả tướng run lên, cảm động vô ngữ, con người cũng tràn ngập ý cười, trong lòng càng thêm khẳng định, quyết định của chính mình là đúng. Ban đầu đối với đề nghị cùng bảo đảm của hần, tuy rằng ngoài mặt đáp ứng, trong lòng lại hoài nghi tính chân thật, trong lòng do dự? Mà hiện tại nhìn đến thái độ này, còn đối nữ nhi bao dung cùng sủng nịch đều không giả, trong lòng hần chủ ý càng thêm xác định, càng thêm minh bạch, cũng không do dự. Đương nhiên, càng quan trọng cũng là hần đã sớm nhìn trúng tài năng Nam Cung Dục, còn hiện tại che dấu khí phách thiên hạ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Người muốn đi ra ngoài sao?

Editor: Từ Diệp

Nháy mắt, mấy ngày qua đi, sáng sớm Ngải Vi ghé cạnh cửa sổ, nhìn bầu trời xanh thẳm nên ngoài, ánh sáng mặt trời sáng ngời, không khí mới mẻ, tâm tình tự nhiên cũng thoải mái hẳn lên.

Ngẫm lại mấy ngày trước, ở Tướng phủ có “Chuyện xấu mặt”, trong lòng đột nhiên cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, nhớ tới yêu nghiệt Nam Cung Dục, cũng có một tia ngọt ngào. Bất quá, trở về mấy ngày nay cũng không biết hần ở vội làm gì, chỉ cùng nhau dùng bữa, thời gian khác đều không thấy bóng người. Nghĩ, nghĩ, Ngải Vi không khỏi nhíu nhíu mày, chẳng lẽ hần diễn kịch? Ngẫm lại cảm thấy không khả năng, haizz... thuận theo tự nhiên đi?

“Vi Nhi, sáng sớm nhớ ta sao?” Ngải Vi đang trầm tư, toàn bộ hơi thở ươn nóng phun ở bên tai nàng, nói nên lời ái muội.

“A, người, người, dựa gần làm gì?” Ngải Vi phản ứng lại, chạy nhanh hướng bên cạnh xê dịch, nào biết không kịp bắt đầu, eo thon đã bị Nam Cung Dục ôm lấy, thân mình càng dán trên người hần, chuyển động không được!

“Ngô...” Ngải Vi còn nghĩ tránh hần ôm ấp, lại không nghĩ rằng Nam Cung Dục lập tức hôn nàng, hai môi mềm mại dán bên nhau, bị hần nhẹ nhàng mà cắn, đột nhiên đầu lưỡi của hần cạy hàm răng Ngải Vi, bá đạo lại hôn sâu. Ngải Vi vốn định đẩy hần, nhưng đôi tay lại bất giác mà cuốn quanh cổ hần, nhón mũi chân, bắt đầu đáp lại. Thẳng đến hai người đều thở không nổi, mới hơi tách ra, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, giống như hai quả táo hồng, dưới ánh nắng làm nổi bật, phá lệ mê người! Làm Nam Cung Dục nhất thời nhìn không nổi, lại lần nữa gắt gao ôm nàng, vỗ về mặt nàng, hôn nhẹ mái tóc của nàng!

“Vương phi, Vương phi, đã chuẩn bị tốt, hiện tại đi ra ngoài sao?” Tiểu Tinh lại lại một lần nữa xông vào, nhìn đến bọn họ càng ngây dại, cũng không nhúc nhích thẳng đến khi mới phản ứng lại: “A? Cái kia, cái kia các người tiếp tục...” Lại bán sống bán chết chạy đi, giống như phía sau có mãnh thú truy đuổi!

Ngải Vi nhìn Tiểu Tinh, vô ngữ mà vỗ trán, như thế nào lại như vậy? Chẳng lẽ không có lời kịch mới sao? Còn tiếp tục? Dù muốn như thế nào, bị cắt ngang, còn tiếp tục được sao? Ngẫm lại liền bật cười lắc đầu, nhưng nói Nam Cung Dục: “Chúng ta ra ngoài đi, miễn cho Tiểu Tinh miên man suy nghĩ”

“Được!” Nam Cung Dục cũng không làm nằng khó xử, khoe miệng cong lên, liền đem ôm đối thành đất tay nằng, hai người đi ra ngoài!

“Ngươi muốn đi ra ngoài sao? Đi làm gì?” Hai người ra ngoài, liền nhìn Tiểu Tinh trong tay cầm một bộ nam trang màu trắng, thần thái sáng láng mà nhìn bọn họ, hơn nữa bộ dáng lại giống như muốn nói lại thôi! Kế tiếp liền cúi đầu, đứng thẳng tắp!

“Ân, ta muốn đến y quán nhìn xem, còn có mua ít thảo dược.” Ngải Vi có chút ừm khuất cũng nhẹ nhàng nói, sợ hấn ngăn cản, nằng còn nhớ rõ, nằng hiện tại bị cấm ra phủ!

“Mua thảo dược, lần trước không phải mua rồi sao? Ngươi muốn mua nhiều để làm gì?” Nghe Ngải Vi nói, Nam Cung Dục nhú mày, khó hiểu hỏi.

Không rõ nằng mua nhiều thảo dược có tác dụng gì? Hiện nhiên càng sẽ không nghĩ đến, độc phát đêm đó, người đó là nằng, hơn nữa nằng cũng hứa hẹn sẽ giúp hắn tìm biện pháp giải độc!

“Ách, cái kia, cái kia ta cả ngày cũng không có chuyện gì làm nha! Mua để chơi.” Ngải Vi nhất thời tìm không ra có, chỉ có thể nói như vậy. Nằng đương nhiên sẽ không nói thẳng, mua những thảo dược đó về, vì giúp hắn nghiên cứu chế tạo thuốc giải độc dược nha. Máy ngày này, nằng nghĩ thông, rốt cuộc thiếu thành phần gì, hoặc nhiều chút thành phần gì, nên làm như thế nào mới có thể giải độc. Cũng may, nằng cũng có chút thiên phú, thuốc nằng nghiên cứu thành, phòng chừng lúc hắn bị độc phát, đem dược cho hắn ăn, ngăn chặn thời gian độc phát, lại để hắn cùng nữ tử... Hắn có thể giải đi? Trong lòng cũng không dám khẳng định, liền một lần sẽ thành công, chỉ có thể cầu nguyện gặp được vận khí tốt, một lần có thể giải quyết!

“Phải không? Vậy được rồi? Ngươi đi sớm về sớm, ta còn có chút việc muốn xử lý, đi thư phòng trước.” Nam Cung Dục ngấm lại cũng đứng, mấy ngày nay đích xác vì công chuyện, xem nhẹ nằng, để nằng tìm chút chuyện làm, cũng tiêu thời gian. Không khí trên triều càng ngày càng khẩn trương, tuy rằng hắn không thượng triều, nhưng tin tức vẫn sẽ không ngừng nhận, cũng nên có quyết định. Còn có, đêm nay lại là đêm độc phát, cũng không nghĩ nằng có lo lắng...

“Ân, hảo, ta đã biết!” Ngải Vi hưng phấn nói, dù sao cũng không nghĩ tới hắn sẽ dễ dàng đáp ứng, còn tưởng rằng sẽ giống lần trước ngăn cản a. Nhất thời cao hứng, nhón mũi chân, ở trên môi hắn hôn một chút. Hoàn hồn, mới cảm thấy không thích hợp, mặt lập tức đỏ, không quay đầu lại mà chạy vào trong phòng!

Nam Cung Dục hiện nhiên cũng không nghĩ tới nằng đột nhiên dùng chiêu này, nhất thời ngẩn ra, lại phục hồi tinh thần, thấy Ngải Vi chạy mà cũng không quay đầu. Tay sờ soạng môi một chút, khoe miệng cười đắc ý, đáy mắt quyến rũ mị hoặc, thâm thúy tuyệt mỹ, bộ dáng giống như đứa trẻ, ngóng nhìn một hồi, hướng thư phòng đi đến!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Gặp Công chúa bị thương ở chân

Editor: Từ Diệp

Trên đường cái, một bộ áo bào trắng, tay Ngải Vi cầm giấy phiến đi phía trước, Tiểu Tinh một thân màu xám theo phía sau, hai người nghênh ngang đi tới, thực sự coi như phong cảnh đẹp.

"Ai da, đau chết mất, có phải gãy xương hay không?" Ngải Vi mới vừa đi đến cách y quán không xa, liền nghe được trong quán có nữ tử lớn tiếng rống giận, còn có đám người xì xào, vì thế, chạy nhanh tới y quán.

Chỉ thấy một thân tay áo rộng đỏ thẫm, váy dài xanh lục thêu những tán hoa rơi, eo nhỏ dùng tơ vàng mềm buộc lại, giống như bông hoa nở rộ, nữ tử thanh tú kiều diễm, ngồi ở trên ghế, mặt tức giận, lại bất đắc dĩ mà ngồi, nhìn chân bị thương.

"Công... Tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ? Người đâu, đại phu ở đâu, chạy nhanh đến xem!" Nha hoàn Công chúa Nam Cung Vân - Dương Vũ lớn tiếng kêu cảm, vừa rồi ở bên ngoài, thiếu chút nữa đem thân phận Công chúa lộ tẩy. Dương Vũ âm thầm may mắn, còn đứng lúc phản ứng lại, bằng không nếu chọc phải phiền toái liền tránh không được.

"Cái kia, vị tiểu thư này khả năng bị thương, nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, làm sao chữa đây?" Một nam tử là đại phu tuổi trẻ khó xử nói. Đích xác, tại cổ đại, trước mặt mọi người cởi giày nữ tử, đi chân trần là thất lễ, hơn nữa nếu gặp được thân phận cao quý một chút, có thể trị được, còn nói qua, nếu có cái bất trắc, nói thành có ý phỉ lễ, vậy càng nước họa vào thân.

"Lớn mật, không được nói vậy, chân ta bị thương muốn chữa, lại không phải làm cái gì đòi phong bại tục, có gì mà thụ thụ bất thân, nhanh lên, đừng trễ thời gian." Nam Cung Vân có chút sinh khí, hiện nhiên không cảm thấy đi chân trần có vấn đề gì!

"Nhưng mà, làm đi." Nam tử vẫn khó xử, nhưng chung quy vẫn đi qua xem, muốn giúp Nam Cung Vân xem chân. Tay liền đụng tới chân bị thương, còn trái xem một chút, phải nhìn chút, nơi này ấn hạ, nơi đó ấn hạ, kết quả vẫn không dám động thủ trị liệu.

"Ai da, đau chết mất, người rốt cuộc có thể chữa hay không?" Nam Cung Vân đau đến mặt đều đỏ, chân bị hắn làm đau, đau chết, kết quả xem hắn còn

do dự, không khỏi lớn tiếng chất vấn.

"Ta... Ta..." Nam tử bị Nam Cung Vân chất vấn, một chút càng luống cuống, thế nhưng không biết làm sao, Ngải Vi nhìn một màn này, không khỏi lắc đầu, cổ đại này cũng thật phiền toái, chữa cái chân thôi mà cũng phiền toái.

"Đừng nhúc nhích, đừng lộn xộn, chân nàng sẽ tàn phế, để ta làm." Ngải Vi thật sự bắt đắc dĩ ra tiếng ngăn cản, dù chân nữ tử kia không phế, làm sẽ biến thành tàn phế đi, đến gần nàng ta, ngồi xổm xuống, chỉ nghe "Rắc" một tiếng, liền đem chân Nam Cung Vân bị trật khớp trở lại như cũ.

"Thử đi một chút xem sao?" Ngải Vi đứng lên, vỗ tay nói.

"Nga, tốt." Nam Cung Vân cũng có chút ngây dại, vừa rồi nam tử kia đứng lâu như vậy cũng không làm, kết quả bị hấn thu phục lập tức, có thể không dọa đến sao? Hoàn hồn, liền đứng dậy một bước nhỏ một bước nhỏ mà thử đi tới, kết quả, phát hiện chân cứ nhiên không có việc gì.

"A, thật tốt quá! Tốt, có thưởng." Nam Cung Vân cao hứng, cứ nhiên quên mất chính mình hiện tại ở bên ngoài, không ở trong cung, hưng phấn nói.

"A, tiểu... Tiểu thư, người đang nói cái gì?" Dương Vũ khần trương kéo ống tay áo Nam Cung Vân, thật cẩn thận nhắc nhở.

"A? Ách, ý ta là chân chữa khỏi, mau trả phí cùng tiền thưởng." Nam Cung Vân cũng phát hiện mình nhất thời cao hứng, nói sai lời, tròn mắt xoay chuyển, quay đầu nói với Dương Vũ!

"A, đơn giản là được rồi." Nam tử trẻ tuổi kia hiển nhiên có chút không thể tin nhìn về phía Ngải Vi, không nghĩ tới chính mình nhìn lâu như vậy, nhìn không ra, cũng không dám động thủ, liền sợ không cẩn thận đem chân chữa nghiêm trọng. Không nghĩ tới, hấn lập tức nhìn chân, xem ra y thuật mình còn chờ cải thiện, nam tử hồ thẹn cúi đầu.

"A, cảm ơn công tử, đây là phí điều trị cùng tiền thưởng." Dương Vũ khách khí nói với Ngải Vi, cũng lấy ra một trăm lượng đưa tới tay nàng.

"Ách, không cần quá nhiều." Ngải Vi một chút cũng không nghĩ tới bọn họ ra tay cứ nhiên lại hào phóng, nhưng vẫn xua xua tay cự tuyệt.

"Không có việc gì, người cảm đi? Đây là người nên có được, người tên gì?" Nam Cung Vân có chút ngượng ngùng nhìn Ngải Vi, khuôn mặt nhỏ có chút đỏ ửng, rồi lại tò mò hỏi Ngải Vi!

"Ách, tại hạ Ngải Uy." Ngải Vi vừa nghe đến Nam Cung Vân dò hỏi, nhất thời cũng cảm thấy thú vị, liền hào phóng mà trả lời vấn đề, nhìn toàn bộ khuôn mặt nhỏ hồng, đột nhiên cảm thấy thực đáng yêu, cũng thực thú vị, tựa như tiểu muội Thượng Quan Nhu Nhi, trong lòng thế nhưng không phòng bị mà muốn tiếp cận nàng, đùa với nàng.

"Ha ha..." Nam Cung Vân nhìn Ngải Vi, khuôn mặt nhỏ trắng nõn, có dáng vẻ thư sin, ôn tồn lễ độ khí chất làm ngây dại, thế nhưng nhìn nàng ngây ngô cười lên, kia thật đúng là làm cho người ta không nói được lời nào!

"Tiểu, tiểu thư, người làm gì? Chúng ta mau trở về" Dương Vũ phát hiện không thích hợp, liền kéo kéo ống tay áo Nam Cung Vân, nhắc nhở nàng đừng phát ngốc!

"A, Ngải công tử, ta kêu Nam Cung Vân, phải nhớ đó. Ta đi trước, còn sẽ đến tìm người." Nam Cung Vân thế nhưng thực hoa si mà báo cho danh tính chân thật, còn lưu luyến không rời vừa đi vừa quay đầu nhìn Ngải Vi, khuôn mặt nhỏ càng hồng, thực sự đáng yêu!

Ngải Vi buồn cười nhìn một màn này, đây tính là gì? Nhìn ngân lượng trong tay, họ "Nam Cung", chẳng lẽ là công chúa? Ngẫm lại cũng đúng, về sau không nhất định sẽ gặp lại. Nàng không biết rằng lần gặp gỡ này, sau đó không lâu sẽ mang đến một phiền toái nhỏ a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chúng ta đi

Editor: Từ Diệp

"Ngải Uy, chờ một chút." Ngải Vi mới vừa mua xong thảo dược, tính toán trở về, chợt nghe đến phía sau có người kêu nàng, xoay người nhìn đến một thân màu lam - Triệu Duyên đang thở phì phò, hiển nhiên đang chạy tới.

"Triệu đại ca, sao người lại tới đây? Triệu gia gia có chuyển biến tốt đẹp?" Ngải Vi hiển nhiên ngoài ý muốn đụng tới hấn, chỉ thấy mặt hấn vẫn tuần dật, có chút mảnh khảnh. Ngẫm lại, từ khi theo hấn đến phủ xem bệnh cho gia gia hấn cũng chưa thấy gặp lại, cũng có chút tò mò, liền dò hỏi tình hình gia gia hấn dạo gần đây.

"A, tốt rất nhiều, gia gia của ta vẫn luôn muốn mời người qua nhà ta một lần. Chẳng qua, ta đi y quán vẫn luôn không thấy người. Đúng rồi, nhà người ở nơi nào, có thể cho ta biết?" Triệu Duyên nói, con người màu đen cũng tràn ngập chờ mong, khiến Ngải Vi trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết

trả lời ra sao!

"Ách, ta ở tại... Cái kia Triệu gia gia chỉ cần dựa theo phương thức kia tiếp tục uống, mau chóng sẽ tốt, không cần lo lắng." Ngải Vi vốn dĩ muốn nói cho hẳn ở Dục Vương phủ, chỉ là, lại cảm thấy không tốt lắm. Vì thế, chỉ có thể đổi đề tài.

"Nga! Vậy người hiện tại rảnh không? Chúng ta cùng uống ly trà đi." Triệu Duyên biết Ngải Vi có ý tránh trả lời, trong lòng rất thất vọng, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi. Có lẽ nàng cảm thấy không tiện đi? Dù sao là nữ tử, về sau có nhiều cơ hội, nghĩ như vậy, trong lòng cũng không uể oải, nhưng hẳn chẳng thể nghĩ rằng Ngải Vi là Dục Vương Phi, cảm tình hai người chỉ là đường thẳng song song, không có giao nhau!

"Ách, được sao? Chúng ta ngồi một chút." Ngải Vi nhớ lời Nam Cung Dục cảnh cáo, nếu cho hẳn biết cùng Triệu Duyên gặp nhau, tuy nói hai người cũng không có chuyện gì, nhưng về sau tuyệt đối nghĩ ra cửa sẽ càng khó. Vốn định cự tuyệt, lại nhìn đến sự chờ mong của hẳn lại thành khẩn, cư nhiên không mở miệng được, chỉ có thể đổi thành đáp ứng, trong lòng Ngải Vi đặc biệt không biết nói gì...

Vì thế, hai người sóng vai đi phía trước, Tiểu Tĩnh theo phía sau, ba người trong khoảng thời gian ngắn thành một đạo phong cảnh trên đường, người đi đường đều không khỏi quay đầu lại nhìn, si ngốc nhìn, đặc biệt những thiếu nữ, thét chói tai:

"Mau xem, mau xem, vị công tử mặc y phục màu lam hảo tuấn mỹ a."

"Đúng vậy, đúng vậy, vị bạch y công tử kia cũng không tồi nha"

"Oa, tuấn mỹ nha! Trời a, ta sẽ hôn mê mất."

"Cái kia, cái kia, mau xem, bọn họ hướng tới nơi này."

Ngải Vi nghe đến mấy chuyện nghị luận này, quả thực cạn lời tới cực điểm, không phải nói nữ tử cổ đại, hầu như thẹn thùng sao? Nhưng sao nữ nhân đó giống hoa si, như fan của mình tình, như chưa thấy qua nam tử đẹp. Có cái gì đẹp nha? Lại nói, chính nàng giả thành nam tử tuy không xấu, cũng không tuấn mỹ! Sao hiện tại thành như vậy?

Chẳng lẽ bởi vì Triệu Duyên? Nghĩ liền nghiêng đầu nhìn Triệu Duyên, nhìn một chút có phải đó là nguyên nhân hẳn hấp dẫn nhiều người như vậy? Nào biết lại phát hiện Triệu Duyên lúc này cũng vừa vận nhìn nàng, hai người ánh mắt tương đối, tuấn nhan ôn hòa như ngọc hột nhọt cười, khiến Ngải Vi nhất thời sùng sốt, nháy mắt hoàn hồn, nhanh dõng đi ánh mắt, làm bộ dường như không có việc gì đi về phía trước, mà Triệu Duyên càng tiến trước như một đi tới, phảng phất chưa từng phát sinh qua chuyện gì!

"Công tử, những nữ tử đều như hoa si a, chúng ta vẫn nhanh tiến sương phòng đi." Tiểu Tĩnh nhìn bọn họ kỳ quái, liền nhú mày mở miệng.

"Án, tốt, nhanh vào." Ngải Vi cũng cảm thấy nên tránh ánh mắt này. Vì thế, ở dưới ánh mắt người khác, bọn họ cực nhanh mà đi vào phòng! "Ta nói, Dục, đem Tiểu Vương phi của người mang đến cho chúng ta nhìn xem nha, đừng nói người muốn giấu, không cho người ngoài xem." Đông Phương Hùng thật sự nhịn không được tò mò, liền mở miệng hướng Nam Cung Dục yêu cầu.

"Đúng rồi, Nhị ca, người ngoài chưa thấy được còn chưa tính, ta chính là đệ đệ người, người chừng nào cho ta gặp nhị tẩu?" Nam Cung Triệt cũng tò mò mà gia nhập nói chuyện. Án, cụ thể mà nói, hẳn chỉ có Đông Phương Hùng cầu nhau?

Dương Quý lại chỉ buồn cười mà nhìn bọn họ hai người chơi đùa, lời nói cũng không nói nhiều, liền lẳng lặng uống trà, chờ đợi bên dưới. Tuy rằng hẳn không mở miệng, nhưng trong lòng khó tránh khỏi sẽ tò mò, còn có lần trước sai cấp dưới tra được Tiểu đại phu nói ở Dục Vương phủ, rốt cuộc có thật hay không? Đợi lát nữa đến xác nhận Dục một chút.

"Nga, nghe các người nói như vậy, xem ra Dục động tình nha?" Trừ bỏ Dương Quý, còn có một vị nam tử khác cũng ngồi uống trà, vừa nghe đến bọn họ nói, không khỏi tò mò mở miệng dò hỏi, đáy mắt thế nhưng cũng tràn ngập hài hước cùng ngả ngớn, nam tử này là băng hữu của Nam Cung Dục - Âu Dương Bình, mới từ nơi khác trở về!

"Các người nói đủ chưa? Đủ rồi thì nói chính sự đi." Thanh âm thanh lãnh của Nam Cung Dục vang lên, không thêm đề ý đề tài bọn họ, ánh mắt lạnh lùng quét về phía bọn người Đông Phương Hùng!

"Hắc, đừng nha! Đây cũng là chính sự! Ta biết người máu lạnh vô tình, không gần nữ sắc! Hiện tại thế nhưng mang theo Vương phi ra phố, có thể không hiếu kỳ sao? Còn có người xem, người đi chỗ nào không mặt mày hớn hờ, trước kia cũng không như vậy. Làm ơn, người phát từ bi thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chúng ta đi." Đông Phương Hùng không sợ chết hướng Nam Cung Dục chớp chớp mắt, rì rầm nói không ngừng, bộ dáng không biết đáp án, thế không bỏ qua!

"Đúng rồi, ta lần trước nghe nói vị Tiểu đại phu vào Dục Vương phủ, Dục, chuyện này, người biết không? Hẳn có thể từ cửa sau tiến Dục Vương phủ?" Dương Quý bất đắc dĩ lắc đầu, xem bộ dáng Đông Phương Hùng, nhất định phải truy hỏi kỹ càng sự việc. Bởi vậy, hẳn cũng đem nghi vấn giải bày!

"Vị tiểu đại phu là nữ giả nam trang, chính là Vương phi ta." Nam Cung Dục nhìn một đám người tò mò lại kiên định, chỉ có thể bất đắc dĩ trả lời vấn đề. Mà nghĩ đến Ngải Vi, tâm tình tự nhiên cũng tốt lên, bất tri bất giác mà câu khéo môi, lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng!

"A, thật không? Nay, sao có thể?" Đông Phương Hùng mắt hình tượng, kêu lên.

"Ha ha, thú vị, thú vị." Âu Dương Bình cũng cười ha ha lên.

"A, phải không? Nhị ca, nàng hiện tại ở đâu? Cho ta gặp, ta còn chưa có gặp qua đâu." Nam Cung Triệt lại có chút tính trẻ con mà yêu cầu Nam Cung Dục, đôi mắt chớp chớp, thần thái sáng láng, mắt trông mong nhìn hần!

"Nếu như thế này, Dục, nàng có thể giải độc trên người người?" Dương Quý tránh không theo chân bọn họ cùng nhau ồn ào, mà nói ra một nghi vấn quan trọng, những người khác thần sắc cũng ngưng trọng nhìn Nam Cung Dục!

"Không biết, ta còn chưa cùng nàng nói qua việc này, việc này về sau rồi nói." Sắc mặt Nam Cung Dục cũng trầm trọng, đột nhiên cũng nghĩ đến nữ tử đêm đó, nàng đến tột cùng là ai? Cư nhiên nói sẽ giúp hần nghĩ cách tìm thuốc giải, nhưng hần chẳng thể nghĩ tới, nàng cư nhiên sẽ là Vương phi hần!

"Ân, việc này cũng tránh được, đêm nay lại trăng tròn, Dục, người phải cẩn thận." Đông Phương Hùng lúc này đã thu hồi biểu tình cột nhà, nghiêm túc như suy tư gì đó mà nhắc nhở.

"Ta biết, các người cũng cẩn thận một chút! Phòng chừng trong khoảng thời gian không thể bình tĩnh! Theo kế hoạch hành sự đi?" Nam Cung Dục sắc mặt hờ hững nói. Mặc kệ như thế nào, chuyện nên đối mặt vẫn phải đối mặt, mà độc này cũng nên mau chóng giải quyết, bằng không sợ đến lúc đó sẽ có người lợi dụng sơ hở.

"Ân, khoảng thời gian trước, ta nghe nói có thần y xuất hiện, hần ở phía Nam, ta sẽ mau chóng cùng hần có được quan hệ." Âu Dương Bình cũng thu hồi biểu tình ngả ngón, nghiêm túc nói.

Bởi vì hần thường xuyên ở bên ngoài đi lại, cho nên tin tức tự nhiên cũng so những người khác linh thông, chẳng qua, muốn tìm được người nọ, vẫn hao tổn chút công phu!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Giải mị độc

Editor: Từ Diệp

Ngải Vi từ bên ngoài trở về, liền chui vào trong phòng, vẫn luôn nghiên cứu chế thuốc, cũng không để ý tới bất luận chuyện gì, thẳng tới khi trời hoàng hôn, đuổi người, vỗ tay đi đến hậu viên.

"Vương phi, Vương phi, vừa rồi Vương gia sai quản gia nói, hần hôm nay có việc, không thể bồi người dùng bữa, người tự dùng nga." Tiểu Tinh từ bên ngoài bước nhanh chạy đến trước Ngải Vi, thở hắt lên!

"Nga, tốt, không có việc gì, người tùy tiện mang đồ ăn lại đây đi." Ngải Vi cũng không để bụng, không nói còn không cảm thấy đói, hiện tại nhắc tới, cư nhiên cảm thấy có chút đói bụng. Vì thế, liền vào phòng ăn cơm.

Ban đêm, trăng lên cao, trời đầy sao, ánh trăng sán tỏ chiếu xuống, phủ kín mặt đất, Ngải Vi ghé vào bên cửa sổ, nhìn ánh trăng tròn, như suy tư, ngóng nhìn.

"A, hôm nay là mười lăm, đêm trăng tròn, trách không được cảm thấy chỗ không đúng, thì ra là..." Ngải Vi tự nhủ nói cũng vội vàng mà chạy ra.

"Đáng chết, rốt cuộc chạy nơi nào nha." Ngải Vi dạo qua một vòng, gấp đến độ không được, cư nhiên không biết lần trước như thế nào đi vào sau núi già kia có suối nước nóng, nàng biết Nam Cung Dục hiện tại ở nơi đó, nhưng tìm không thấy, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không biết làm sao cho phải?

"A, đúng rồi, Vũ, ta có việc tìm người!" Đột nhiên nghĩ đến Nam Cung Dục độc phát, Phong nhất định sẽ canh giữ ở nơi đó, nàng biết Nam Cung Dục có cho người âm thầm bảo hộ nàng, người này là Vũ, mà Phong cùng Vũ đều là thị vệ bên người hần, Ngải Vi không có biện pháp, hiện giờ, chỉ có thể tìm hần, hỏi một chút xem hần biết bọn họ đi đâu?

"Vương phi, chuyện gì?" Vũ nghe được tiếng kêu, đột nhiên lập tức xuất hiện ở trước mặt, thấp giọng dò hỏi, trong lòng cũng nghi hoặc, Vương phi lúc này tìm hần có chuyện gì? Trong lòng hần đang sốt ruột Vương gia!

"Người biết Vương gia bọn họ hiện tại ở đâu không? Vì sao ta tìm không thấy đường đi vào, mau đưa ta tìm bọn họ." Ngải Vi vừa thấy Vũ ra, liền vội nói.

"Ách, người, người tìm bọn họ có chuyện gì? Vương gia, hần hiện tại không tiện nha." Vũ có chút khó xử, cho rằng Ngải Vi chỉ có việc tìm hần, cũng không nghĩ tới muốn giúp Nam Cung Dục áp chế độc tính.

"Ai nha, người biết có phải không? Người nhanh dẫn ta đi, lại chậm trễ thì không kịp." Ngải Vi cũng không trực tiếp trả lời hần, chỉ vội vàng lay lay cánh tay Vũ.

“Này, này, làm sao vậy? Người dẫn ta đi.” Vũ tuy rằng sợ Nam Cung Dục độc phát, cũng không thể không cho nàng biết, nhưng nhìn biểu tình Ngải Vi sốt ruột cùng lo lắng, nghĩ thầm hẳn có việc gấp, cuối cùng vẫn nhìn không được đi tìm Phong.

“Gặp qua Vương phi!” Nhìn đến Vũ cùng Ngải Vi đi vào trước mặt, liền hướng nàng hành lễ, xoay người bắt mắt mà răn dạy Vũ: “Vũ, chuyện như thế nào, chẳng lẽ không biết đêm nay sẽ có chuyện sao? Sao dẫn Vương phi đến.”

“Ách, này...” Vũ trong khoảng thời gian ngắn cũng phản ứng không kịp, vừa muốn giải thích liền nghe tiếng vang Ngải Vi.

“Ai, người cũng đừng quát Vũ, là ta bắt hắn dẫn lại đây. Mau nói, Vương gia ở nơi nào? Có phải độc phát rồi hay không? Ta lần trước vô tình đi vào, lần này lại tìm không thấy vị trí hẳn?” Ngải Vi không để ý tới Phong nghe được lời nàng nói, biểu tình khiếp sợ, vội vàng kéo kéo ống tay áo hắn.

“Vương phi, lần trước đi vào chính là... Là ngài?” Phong giật mình nhìn Ngải Vi, trách không được tra không đến người rơi xuống, còn có đến tột cùng làm sao đi vào, nguyên lai lần đó vào nhầm cấm địa, cư nhiên là Vương phi. Thật là, không nghĩ tới a. Phong vỗ trán mình.

“Đừng đứng... Nhanh nói cho ta, đi vào bằng cách nào?” Ngải Vi càng thêm sốt ruột, còn muốn nói tới khi nào? Có thể xong việc rồi hỏi lại a? Vô ngữ, khóe miệng run rẩy...

“A, thuộc hạ đã biết, Vương phi thỉnh bên này.” Phong phản ứng lại, liền vội vội dẫn dắt Ngải Vi hướng cửa đi đến, bởi vì lần trước sơ sẩy, để cho có người đi vào, còn là vào nhầm, hơn nữa không ác ý, để ngừa vạn nhất, cho nên lần này liền thêm trận pháp, người không có năng lực, rất khó đi vào.

Bầu trời đêm đầy sao, trắng sáng treo cao, chiếu xuống xuống ánh sáng huy hoàng thanh lãnh, đem toàn bộ không gian bao phủ một mảnh bạc. Gió thổi lá cây lay động, đứng ngoài bia rừng, bên tai truyền đến thanh âm sần sật, vừa tiến vào trong rừng, cảm giác một trận lạnh lẽo, chớp mũi truyền đến hơi thở lá cây, ánh trăng từ đỉnh đầu chiếu xuống, xuyên qua khe hở lá cây, lơ lửng, khiến cánh rừng thêm một phần tĩnh mịch.

Đi một hồi, Ngải Vi liền thấy được một tòa núi giả, mơ hồ cũng thấy được suối nước nóng đang tản phát ra sương mù nhàn nhạt, liền biết đã tới rồi. Vi thế, xoay người hướng Phong nói “Người đi tìm nữ tử sẽ ở bên ngoài chờ.” Nói xong, liền vội chạy đi.

“Nữ tử sạch sẽ.” Phong lặp lại lời Ngải Vi nói, nhất thời phản ứng không kịp, vì sao êm đẹp tìm nữ tử làm gì? Đang muốn hỏi rõ, sớm đã không thấy thân ảnh Ngải Vi. Nghĩ, có lợi? Vẫn theo lời Vương phi phân phó tìm một nữ tử đến đây? Nghĩ đến điều này, Phong cũng không rối rắm mà đi ra ngoài.

Ngải Vi sờ dĩ sai Phong tìm nữ tử, là nghĩ chờ nàng cho Nam Cung Dục ăn được áp độc, có thể giúp hắn giải mị độc, mà nàng chút nào cũng không nghĩ tới chính mình cũng là nữ tử, cũng có thể làm được, huống chi nàng vẫn là Vương phi danh chính ngôn thuận đâu!

“Đáng chết, người lại vào bằng cách nào?” Thanh âm lạnh lẽo đậm đặc vang lên, Ngải Vi còn không kịp mở miệng, liền nhìn đến có thân ảnh một chút né qua trước người nàng, tay hắn cũng vừa lúc véo ở trên cổ nàng.

“Ách, Dục, mau... Mau buông tay, là... Ta.” Ngải Vi bắt đắc dĩ mà vỗ vỗ tay Nam Cung Dục, thật xui xẻo, mỗi lần đều véo cổ nàng, thật buồn bực! Nàng còn không muốn chết đâu, trong lòng căm giận mà nghĩ.

“Người nói, người là Vi Nhi?” Nam Cung Dục có chút không tin, cúi đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn Ngải Vi, xác định Ngải Vi lập tức buông nàng ra. Đồng thời trong lòng thả lỏng cảnh giác, nghĩ thầm không phải thêm trận pháp sao? Nàng lại có thể đi vào? Chẳng lẽ Phong dẫn vào? Khàn khàn hỏi: “Có đau hay không? Có bị thương không? Người sao ở chỗ này?”

“Ta... A...” Ngải Vi còn không kịp trả lời, đã bị Nam Cung Dục duỗi tay lôi kéo vào lồng ngực, gắt gao mà cho hắn ôm, đôi tay Ngải Vi hơi hơi mở, muốn tránh thoát ra, lại nghe thấy giọng trầm thấp: “Đừng nhúc nhích, cho ta ôm một lúc.”

Nam Cung Dục cũng không biết vì sao gửi thanh hương trên người nàng phát ra, cư nhiên có chút luyến tiếc buông ra, ngược lại càng thêm dùng sức mà ôm chặt, phảng phất muốn đem nàng nhập vào thân mình, hai hợp thành một.

“Ân, người buông ta ra trước, ta đưa thuốc cho người, người sẽ dễ chịu.” Ngải Vi thấp phần bắt đắc dĩ, thẳng nhai này sao lại thô lỗ, ôm nàng thờ không nổi, chỉ có thể vận vẹo thân mình, bảo hắn buông ra.

“Ngô, ngô...” Ngải Vi còn giãy giụa thân mình, lại lập tức bị Nam Cung Dục hôn lên, hắn một tay đè đầu nàng, không cho nàng chuyển động, một tay gắt gao ôm eo nàng, cùng sử dụng lực nâng nàng hướng trên người mình ~ nhiệt tình hôn nàng...

Hồi lâu qua đi, hai người thở hổn hển, Ngải Vi định thần, nhanh từ trong lồng ngực tránh ra, thừa dịp lúc này, từ trong lồng ngực mình móc ra một bình nhỏ, mở ra, lấy viên thuốc tức tốc nhét vào trong miệng Nam Cung Dục, thuốc vào miệng tức khắc, không một hồi, ánh mắt Nam Cung Dục mê ly rồi cuộc có chút khôi phục bình thường.

“Vi Nhi, lần trước nàng là người kia? Người cho ta ăn chính là...” Nam Cung Dục có chút nghi hoặc mà nhìn Ngải Vi, tay ở trên eo thon lại một chút không buông ra.

“Ân, lần trước vô tình xông vào, ta cũng không biết là người, thuốc là ta chính mình nghiên cứu chế tạo, có thể áp chế một lát, đợi lát nữa lại ăn một viên thuốc khác, người phải tìm nữ tử giao hợp, xem thử có thể một lần giải, nếu không được, ta lại nghĩ biện pháp khác... Mà nàng kia ta đã kêu Phong tìm, ở bên ngoài chờ.” Nói, liền lại từ trong lồng ngực móc ra bình nhỏ, lấy ra một viên thuốc khác, chuẩn bị nhét vào miệng Nam Cung Dục, lại nghe đến lời bắt mắt, thanh âm gằn nhẹ: “Người cư nhiên dám tìm nữ tử bên ngoài cho ta giải độc, đáng chết, người không được sao?”

“A...” Ngải Vi còn không có phản ứng lại đây, thuốc trên tay đã bị Nam Cung Dục nuốt vào trong miệng, chỉ nghe thấy “Bùm” một tiếng, người cũng bị

hắn cùng nhau mang vào nước ôn tuyền.

“Ngô...” Ngải Vi đang nghĩ ngợi tới cách nào mới có thể từ trong nước lên, rồi lại lại một lần bị Nam Cung Dục hôn lấy, lúc này đây hắn không hề ôn nhu khế hôn, mà hương vị mang theo bá đạo lại có điểm trừng phạt mà hôn, Ngải Vi ngơ ngác phản ứng không kịp, chỉ có bất mãn thể mặc hắn phát tiết.

Nam Cung Dục hôn sau đó hơi chút buông ra, nhìn sợi tóc nàng ướt đầm dề, đôi môi kia trong suốt bọt nước, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, quang mâu trong suốt, sườn mặt chậm rãi nhỏ giọt nước; thân thể là lướt mềm mại ướt đầm quần áo bao vây như ẩn như hiện, lộ ra trí mạng dụ hoặc.

Nhất thời nhìn không được, lại lại lần nữa hôn nàng, đôi tay Ngải Vi lúc này lại bất giác mà vòng cổ hắn, điểm mũi chân, bắt đầu đáp lại. Nam Cung Dục nhìn nàng vụng về đáp lại, trong lòng liền có một loại cảm xúc sung sướng nói không nên lời, vì thể chậm rãi, hai tay hắn trên dưới vuốt ve.

“Đừng, đừng ở chỗ này...” Tay Ngải Vi cản tay Nam Cung Dục đang gỡ trò, hơi thở gấp mở miệng ngăn cản, hiện tại tuy rằng biết hắn muốn nàng giúp hắn giải độc, nhưng cũng không thể ở chỗ này liền...

“Hào!” Nam Cung Dục đã biết ý Ngải Vi, liền bế nàng, thân dụng lên, hướng phòng trong đi đến!

Trong nhà, tức khắc một mảnh kiều diễm...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Từ đâu tới liền lăn về chỗ đó

Editor: Từ Diệp

Ánh mặt trời sáng chói chiếu qua nửa cửa sổ vào nhà trong, xuyên qua bình phong, chiếu vào trên giường trên thân Ngải Vi như ngọc.

Ngải Vi hơi mở mắt ra, có chút không thích ứng, vịn vịn nhích người, cảm giác toàn thân rùng rờ. Đêm qua không biết Nam Cung Dục muốn nàng bao nhiêu lần? Chỉ biết sau đó, nàng trở nên toàn thân vô lực, chỉ có thể tùy hắn làm. Nghĩ vậy, trên má hơi phồng hồng, đôi môi cũng hồng nhuận giống như màu anh đào, làm người nhìn không được muốn cắn một ngụm.

Nam Cung Dục lúc này một tay chống đầu, một tay vỗ về, tâm tình sung sướng mà nằm nghiêng nhìn Ngải Vi, tà mị cười, hơi thở ướt nóng toàn bộ phun ở bên tai, hài hước nói: “Ái phi, suy nghĩ cái gì mà mặt hồng như vậy?”

“A, người, người sao còn ở nơi này?” Ngải Vi hiển nhiên không nghĩ tới còn có người ở bên người nàng. Hoảng sợ, la hoảng lên, tỉnh lại, chỉ lo suy nghĩ chuyện đêm qua, một chút không chú ý bên cạnh còn có Nam Cung Dục.

“A, đây là phòng ngủ của ta, ở chỗ này thì kỳ quái sao?” Nam Cung Dục đương nhiên biết ý tứ nàng, bắt quá chỉ xem toàn bộ khuôn mặt nhỏ hồng của nàng, nhìn không được muốn trêu đùa nàng, ánh mắt quét về vai tuyết trắng, đầy mắt chậm rãi quyến rũ mị hoặc, thâm thúy tuyệt mỹ, rất mê người mà ngó nhìn!

“Cái kia, ta...” Ngải Vi nhìn mặt yêu nghiệt tuấn mị, nhất thời lóe thần, cư nhiên nhất thời cũng không biết trả lời hắn ra sao, trông mặt thanh triệt thuần tịnh phủ lên một tầng sương mù, ánh mắt đại ra mê ly, cái miệng nhỏ hơi đỏ, khuôn mặt nhỏ khoanh khắc trở nên đáng yêu đến cực điểm, mang theo tiểu nữ nhân khờ! Biểu tình này không thể nghĩ ngờ dụ hoặc Nam Cung Dục mang đến trí mạng!

“Ngô...” Đột nhiên Nam Cung Dục lập tức xoay người đè trên người Ngải Vi, hôn nàng. Vốn định chỉ đùa nàng, lại không nghĩ rằng lại mất khống chế, đang lúc nghĩ lại một lần đem nàng ăn sạch sẽ, bị Ngải Vi dùng sức đẩy ra, con người Nam Cung Dục tràn ngập tình dục, nghi hoặc khó hiểu mà nhìn nàng.

“Hô hô, kia, kia ta muốn đi như xí.” Mặt hồng Ngải Vi nhăn, có chút ngượng ngùng, cũng vội vàng mà ngồi dậy, muốn mặc quần áo đi ra ngoài. Nhìn đến tuấn nhan Nam Cung Dục kia ám trầm như sắt, lại nhẹ nhàng nói bổ sung “Ta không phải cố ý.”

Nam Cung Dục nghe được lời này, mặt nháy mắt đen giống khối than đen, có chút dờ khóc dờ cười, khóe miệng quất thẳng. Nha đầu này thật đúng sẽ làm mất không khí, nhìn nàng vội vàng chạy ra, bắt đắc dĩ cũng chỉ có thể chậm rãi áp xuống ** trong lòng, lắc lắc đầu, đứng dậy mặc quần áo.

“Đi, hảo kì quái nha, sao còn có độc, không phải đã giải sao?” Ngải Vi vuốt mạch tay Nam Cung Dục, nhử mày nghi hoặc nói: “Rõ ràng không có mị độc nha, vì sao vẫn có dấu hiệu trúng độc đâu? Có phải ta nghĩ sai rồi?”

“Không có việc gì, không vội! Từ từ tới, có thể giải một ít tính không tồi.” Nam Cung Dục đột nhiên đứng dậy, bế Ngải Vi ngồi trên đùi, an ủi nàng. Tà mị cười, hơi thở ướt nóng toàn bộ phun ở tai Ngải Vi, nói nên lời ái muội!

“A, đúng rồi, có thể là hàn độc chưa giải, độc này và mị độc cùng nhau, mà lúc trước ta không chú ý, chỉ lo giải mị độc, lại đã quên còn có loại này, xem ra một lần nữa nghiên cứu chế tạo một ít thuốc.” Ngải Vi như suy tư gì gât gât đầu, trách không được nói trúng mị độc, còn phải đi tắm suối nước nóng,

nguyên lai là hân độc tác quái, xem ra hân độc này sẽ càng khó giải, cư nhiên khổng chế dẫn phát mị độc, chỉ không biết lần sau độc phát, sẽ có bộ đáng gì? Trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Lúc này không biết nàng hiện tại ở trên đùi Nam Cung Dục, vẫn luôn cố suy nghĩ vấn đề.

“Vương phi, ngài sai thuộc hạ tìm nữ tử từ hiện tại nên xử lý ra sao?” Phong từ bên ngoài đi vào tới, nhìn đến Ngải Vi ngồi ở trên đùi Nam Cung Dục, sắc mặt xuất hiện một sợi xấu hổ, chỉ có thể căng da đầu hỏi.

“A? Cái gì, nữ tử?” Ngải Vi nhất thời phản ứng không kịp, lặp lại lời Phong nói. Hoàn hồn, nhìn đến biểu tình Phong kỳ quái, mới chú ý tới chính mình không biết khi nào ngồi ở trên đùi Nam Cung Dục, khuôn mặt nhỏ nháy mắt hồng, muốn giãy giụa thoát ra, lại bị hân ôm đến càng khấn.

“Ách, là tối hôm qua người sai thuộc hạ tìm Vương phi đã quên?” Về mặt Phong nghi hoặc, chẳng lẽ hân nghe lầm? Không phải Vương phi bảo tìm sao? Sao hiện tại cư nhiên một bộ không biết?

“A, cái này, cái kia...” Thân sắc Ngải Vi cổ quái mà nhìn về phía Nam Cung Dục, ánh mắt ngấm hân, giống như đang nói: Cái này người nói. Mà Nam Cung Dục lại cố ý quay đầu nhìn về phía bên ngoài, làm như không thấy được ánh mắt nàng cầu cứu, tâm tình lại rất sung sướng, muốn biết nàng giải thích như thế nào?

Ngải Vi nhìn đến bộ dáng Nam Cung Dục, tức giận hừ một tiếng, quay đầu nói “Kia là bốn phi giúp Vương gia nạp thiếp, muốn làm gì, liền hỏi hân đi?” Nói xong liền đứng dậy, cố ý xụ mặt, cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài, mà ai cũng không phát hiện, trong mắt nàng xuất hiện thần sắc giảo hoạt.

“Ách, này...” Phong ngây ngẩn cả người, có chút sờ không được đầu óc mà nhìn về phía Nam Cung Dục.

“Phốc!” Một tiếng, Nam Cung Dục mới vừa uống đến nước trà cư nhiên không hề hình tượng mà phun ra, hân nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới nàng sẽ dùng đến chiêu này. Ánh mắt hơi trầm xuống, con người thâm thúy gắt gao nhìn thẳng Ngải Vi, tùy theo, đứng dậy cũng đi ra ngoài, thanh âm lạnh lẽo mà nói: “Từ đầu đến liền lần về đi”

“A, người nhanh như vậy ở chỗ này?” Ngải Vi mới vừa đến hậu viên, nào biết không chú ý liền đụng vào trong lòng ngực người nào đó, sờ sờ cái mũi của mình, ngẩng đầu muốn nhìn một chút là ai? Chỉ thấy mặt Nam Cung Dục kia yêu nghiệt tuần dật lúc này lạnh như hàn băng, sắc mặt thâm trầm nhìn nàng, Ngải Vi tự nhiên muốn lui ra phía sau, eo thon lại bị hân gắt gao ôm, không thể động đậy.

“Giúp bốn vương nạp thiếp, hử?” Nam Cung Dục tuy phong khinh vân đạm* dò hỏi, nhưng lại cho người ta cảm giác là phảng phất rót vào vực sâu, lạnh hoàn toàn!

“Ách, cái kia, cái kia vốn dĩ giúp người tìm, không phải sao?” Ngải Vi nói được có chút chột dạ, nhưng ngấm lại, ban đầu bốn ý tìm người giúp cho hân giải độc, cũng không sai nha. Làm gì chột dạ đâu? Vì thế đương nhiên bồi thêm một câu: “Ha hã, nói không chừng là mỹ nữ đâu, không cần tiếc?”

“Nói như vậy, bốn vương hân cảm tạ người vì ta suy nghĩ?” Khuôn mặt Nam Cung Dục lạnh lùng đạm mạc, toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm, cúi đầu, hơi thở nóng rực phun ở bên tai nàng.

“A, cái kia, đó nên...” Ngải Vi bị hơi thở nguy hiểm của hân dọa tới, thân mình cứng đờ ngốc tại trong lòng ngực hân, ngây ngô cười, trong miệng lại vẫn đáp lại, chính mình cũng không biết nói gì? Nàng chỉ ý thức mà thuận miệng trả lời.

“Hân là? Người không để bụng, muốn đem ta đẩy cho nữ nhân khác?” Nam Cung Dục vừa nghe đến thuận miệng nói, sắc mặt đột biến, ôm eo thon nàng tay lại nắm thật chặt, trong lòng thật buồn bực tới cực điểm, nữ nhân này liền vội vã đem hân đẩy ra đi sao? Còn nói cái gì hân là? Xem ra không trừng phạt nàng, nàng sẽ không cảnh giác!

“Ách, cái kia, ngô...” Ngải Vi vừa định giải thích, liền bị Nam Cung Dục rào rạt mang theo bá đạo lại có trừng phạt mà hôn, đầu lưỡi linh hoạt mà cạy hàm răng nàng, đảo qua đảo lại, tìm kiếm lưỡi đình hương. Cho đến thật lâu sau, mới hơi buông ra, thân sắc bất mãn chất vẫn nói “Còn dám đem ta đẩy cho nữ nhân khác?”

Ngải Vi thờ hồn hên, trên mặt xuất hiện một tia đỏ ửng, chớp chớp ra tiếng: “Ta chỉ nói, cũng không phải thật sự, ai bảo người không giúp ta, ngược lại muốn chê cười ta?”

“Hừ, nhớ kỹ, về sau không được nói như thế nữa, nếu không liền sẽ không đơn giản mà buông tha người.” Nam Cung Dục nghe Ngải Vi nói, trên khuôn mặt yêu nghiệt mị hoặc xuất hiện nụ cười tà tứ, sùng nịch mà ôm chặt nàng, lại còn không quên nhắc nhở và cảnh cáo nàng!

Mục Nguyệt Nhi đứng ở cách đó không xa, sát khí đầy mặt, đáy mắt sưng mù nặng nề, trong mắt lập loè hận ý, tay nắm chặt đến gắt gao. Nàng vốn giúp sư phó Lý thái y, lấy chút được cho Nam Cung Dục, lại không nghĩ rằng ở chỗ này nhìn đến màn tương thân tương ái, có thể không đố kỵ ghen hận sao? Vị trí Dục Vương Phi là của Mục Nguyệt Nhi, Thượng Quan Ngải Vi kia dựa vào cái gì cướp đi? Tương tự như vậy, ý niệm trong lòng muốn diệt trừ Thượng Quan Ngải Vi càng kiên định!

*Vân đạm phong khinh(mây gió diêm nhiên): thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản, không màng đến điều gì khác, tựa như gió nhẹ mây mờ hùng trời.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Phò mã

Editor: Từ Diệp

“Dục ca ca, ta đưa thuốc lại đây.” Mục Nguyệt Nhi đến gần Nam Cung Dục bọn họ, thu hồi mặt vừa rồi hung ác nham hiểm, ôn nhu như nước mà nói.

Nam Cung Dục quay đầu, sắc mặt khó coi đang nhìn Mục Nguyệt Nhi quấy rầy bọn họ ở chung, thanh âm lãnh đạm: “Không phải nói người gọi Dục Vương gia sao? Dục ca ca không phải ai đều có thể gọi.”

“Nhưng trước kia ta cũng gọi như vậy?” Mục Nguyệt Nhi có chút ủy khuất đăm đăm đáng yêu.

“Đó là trước kia, về sau không được gọi, đã hiểu?” Nam Cung Dục nhú mi, nhắc nhở. Trước kia không để ý nhiều, hiện tại có Ngải Vi, lại cảm thấy cái xưng hô người này thật chướng mắt, hẳn nhưng thật ra hy vọng Ngải Vi có thể gọi một tiếng “Dục ca ca”. Bất quá, nàng về sau có thể gọi cả tên lẫn họ hẳn, gọi hẳn “Dục” cũng không thôi! Nghĩ vậy, sắc mặt mỉm cười mà cúi đầu nhìn nhân nhu trong lòng ngực.

“Vâng, Nguyệt Nhi hiểu rõ.” Mục Nguyệt Nhi tuy rằng miệng đáp ứng, trong lòng lại đối Ngải Vi căm hận lại thêm một tầng. Đều do tiện nhân kia, nếu nàng không xuất hiện, Nam Cung Dục sẽ không đối xử nàng như vậy, hiện tại còn không biết cảm thấy thẹn, ăn vạ trong lòng ngực, tay ở ông tay áo gấu gao nắm chặt, trong mắt ghen ghét càng thêm rõ ràng.

“Đúng rồi, về sau, đưa thuốc cho quân gia, không cần tới tìm bản vương.” Nam Cung Dục ôm Ngải Vi đi phòng ngủ, cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói một câu, chút nào không để ý tới Mục Nguyệt Nhi.

Mà Mục Nguyệt Nhi lúc này đã đem thuốc trong tay nhào nát, ánh mắt hướng bọn họ càng lúc càng xa, trên mặt xuất hiện biểu tình ác độc, tức giận khiến cho cả người đều run rẩy không thôi.

“Dục, người làm vậy, có phải đã quá đáng, người ta cũng có ý tốt.” Ngải Vi từ đầu tới đuôi cũng chưa nói qua một câu, mà lúc này vào trong phòng lại có chút lo lắng nhìn Nam Cung Dục. Rốt cuộc người ta cũng là quân chúa, vẫn là bởi vì phụ thân nàng ta cũng là một vị Vương gia có lực ảnh hưởng nhất định, ít nhất trước mắt mà nói, còn không có bao nhiêu người dám trực tiếp đắc tội.

“Sẽ không, đừng lo lắng, nàng là nàng, Mục Vương là Mục Vương.” Nam Cung Dục vỗ về đầu tóc Ngải Vi nhẹ nhàng nói. Bỗng nhiên giống như nghĩ đến cái gì, khóe môi nhẹ cong, trong mắt hiện một tia bốn cột, nghiêng ngàm nhìn nàng, hài hước nói “Ái phi, nhớ rõ buổi sáng chúng ta có nói chuyện chưa hoàn thành sao?”

“A, người, người không biết xấu hổ... Ban ngày ban mặt, nói lung tung cái gì?” Ngải Vi nhất thời phản ứng không kịp, lấy lại tinh thần, phát hiện hơi thở ướt nóng toàn bộ phun ở bên tai nàng, cũng nhẹ nhàng cắn vành tai nàng, nói nên lời ái muội, tay hơi chút đẩy ra hẳn, đỏ mặt nói!

“A, ái phi chẳng lẽ thẹn thùng? Mặt hồng như vậy?” Nam Cung Dục nhìn toàn bộ khuôn mặt nhỏ hồng, tay nhẹ nhàng vuốt ve, cặp mắt như cũ nhộn nhạo cả mị quyền rũ.

“Người, người...” Ngải Vi nhìn yêu nghiệt tươi cười, có chút lóe thần, xấu hổ buồn bực thành giận mà giờ tay nhỏ muốn đi đám Nam Cung Dục, lại bị hẳn cản trở nắm ở trong tay. Liên tục mấy lần “Người” đều nói không nên lời một câu hoàn chỉnh nói tới, bắt đắc dĩ chỉ có thể dứt khoát đem vui đầu ở trước ngực hẳn, buồn không nói. Trong lòng lại nói thầm: Thật vô dụng, liên bại chiến, về sau còn không cho hẳn ăn đến gấu gao. Không được, không được, về sau phải nghĩ biện pháp thắng mới tốt.

“Tức giận, hừm?” Nam Cung Dục nhìn vẫn nhân nhi luôn ngốc trong lòng ngực buồn không hé răng, bắt đắc dĩ vừa buồn cười vừa lắc lắc đầu, tay nhẹ nhàng mà kéo ra đầu nàng, sợ nàng buồn, trong giọng nói tràn ngập vô hạn thương tiếc cùng sùng nịch, căn bản không biết trong lòng Ngải Vi tính toán!

Nam Cung Dục nhìn toàn bộ khuôn mặt nhỏ hồng của Ngải Vi, còn có hai tròng mắt che một tầng nhân nhạ hơi nước, cái miệng nhỏ hơi mở, phảng phất như hoa anh đào, nói không nên lời dụ, người. Không nhìn xuống, liền cúi đầu, lập tức thâm tình mà hôn lên nàng!

Hết thấy đều không nói gì.....

Cách trời chưa sáng, một vòng ánh hồng từ phương Đông xa xôi chậm rãi hiện lên, nắng sớm chiếu xuống, sáng đầy trời, khẳng định là trời sáng không khí trong lành. Con người Ngải Vi sáng như sao trời, trong mắt lưu động nước gợn, thân mình mềm như bông mà nằm trên giường nệm, đột nhiên đứng dậy, hướng ngoài cửa.

“Vương phi, Vương phi, đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện.” Tiểu Tĩnh vội vàng từ bên ngoài chạy vào, thở hổn hển.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì?” Ngải Vi vừa định ra ngoài rèn luyện thân thể, thiếu chút nữa đụng phải Tiểu Tĩnh.

“Vương phi, y quán bên kia sai người tới, nói, nói vị tiểu thư kia, tự xưng là Công chúa, tìm người, nếu người lại không ra, nàng san bằng y quán, chúng ta hiện tại mau chân đến xem sao?” Tiểu Tĩnh có chút lo lắng mà nói.

“Được, đi, đi xem.” Ngải Vi bắt đắc dĩ mà nói, nàng cũng không nghĩ tới sẽ chọc phải phiền toái này.

Đương nhiên Ngải Vi các nàng đến cửa y quán, thấy nhiều người, mỗi người đều nhón chân, không biết đang nhìn cái gì? Bất đắc dĩ chỉ có thể lên tiếng: “Phiền toái nhường một chút, chúng tôi muốn vào.”

Mọi người quay đầu lại, nhìn một bộ áo bào trắng, khuôn mặt tuấn dật vô song, lộ ra một cỗ khí chất mê muội, sôi nổi tự giác mà nhường đường, cho Ngải Vi và Tiểu Tinh đi vào.

“A, người tốt cuộc cũng xuất hiện! Bồn cung tìm người thật lâu.” Nam Cung Vân vừa thấy Ngải Vi, mắt liền tỏa sáng, thần thái sáng láng đi đến bên người nàng, ôn nhu như nước, liếc mắt đưa tình nhìn nàng, cũng không hề che dấu thân phận nàng là Công chúa.

“Ách, người là công chúa? Công chúa tìm tại hạ có chuyện gì?” Ngải Vi nhìn bộ dáng Nam Cung Vân kia vũ mị động lòng người, có chút xấu hổ, nàng chính là nữ tử, cũng không phải đoạn tụ, nhưng mà hiện tại đối mặt tình huống như vậy, lại thực sự có chút khó xử.

“A, bồn cung cùng phụ hoàng nói chuyện qua, cho người trở thành ta phò mã, người cùng bồn cung tiến cung gặp người?” Nam Cung Vân tự hào nói, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng nhìn Ngải Vi tuấn mỹ, ánh mắt vẫn luôn dừng lại ở trên người nàng, tràn ngập mê luyện cùng hâm mộ.

“A, công tử không thể đi gặp.” Tiểu Tinh nghe được, vội vàng nói, tay chặt chẽ lôi kéo ống tay áo Ngải Vi! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Nếu đi gặp Quốc Quân, thân phận Vương phi kia chẳng phải bại lộ sao? Là tội khi quân a!

“Lớn mật, công tử nhà các người vì sao không thể cùng công chúa đi gặp Quốc Quân, phải biết rằng, đó là vinh hạnh, miệng người nói cái gì?” Cung nữ bên người Nam Cung Vân lớn tiếng răn dạy Tiểu Tinh, dù sao cũng từ trong cung ra, thực sự có chút khí thế đâu!

“Ta, ta...” Tiểu Tinh bị dọa đến nói năng lộn xộn, cũng không biết đáp như thế nào mới tốt!

“Công chúa có ý tốt, tại hạ lĩnh ngộ, chỉ là, tại hạ cũng không phải danh môn quý tộc, thật sự trèo cao không nổi.” Ngải Vi thành khẩn nói, hy vọng có thể thuyết phục Nam Cung Vân từ bỏ việc muốn nàng làm phò mã.

“Hừ, bồn cung không dễ bụng, chỉ cần người cùng bồn cung tiến cung là được.” Nam Cung Vân không thèm quan tâm, còn có trong mắt phiếm hồng, lộ ra thần thái khác thường thần thái!

“Ách, thứ tại hạ khó tòng mệnh.” Ngải Vi khó xử, vui đùa cái gì vậy, nếu tiến cung, chẳng phải?

“Cái gì, người cư nhiên cự tuyệt bồn cung? Bồn cung mặc kệ, người vô luận như thế nào phải cùng bồn cung tiến cung.” Nam Cung Vân có chút thẹn quá thành giận, nói. Nói xong, còn phất tay, sai người bao vây chủ tớ Ngải Vi.

“Khụ, khụ, công chúa có phải làm khó người ta.” Một tiếng thanh âm mỉm cười từ trong đám người đi ra, một bạch y nam tử. Định nhãn vừa thấy, ra là Dương Quý ôn hòa khiêm tốn.

“Quý ca ca, sao là người? Bồn cung mặc kệ, bồn cung phải khiến hấn thành phò mã.” Nam Cung Vân vừa thấy Dương Quý, kéo cánh tay hấn, thế nhưng làm nũng hấn. Nàng biết, Dương Quý cùng Nhị ca là bằng hữu tốt, hấn cũng rất đau nàng, cho nên tự nhiên thân cận hấn.

Dương Quý nhìn thoáng qua Ngải Vi, trong mắt xuất hiện một loại hài hước, nhìn chăm chú một hồi, hướng Nam Cung Vân nói: “Người xác định muốn hấn thành phò mã? Trước khi quyết định, tốt nhất hỏi Nhị ca người có đồng ý hay không?”

“Vì sao hỏi Nhị ca?” Nam Cung Vân nghi hoặc nhìn Dương Quý.

“Bởi vì, hấn là người trong phủ Nhị ca. Người muốn người Nhị ca người, đương nhiên phải hỏi hấnm” Dương Quý lại lại một lần đem ánh mắt nhìn về phía Ngải Vi, trên mặt lại tràn ngập ý cười, có loại ý vị thâm trường!

“Ai, đại gia dời bước đi Dục Vương phủ được không?” Ngải Vi bị Dương Quý xem đến da đầu tê dại, có loại cảm giác bị nhìn thấu, xem ánh mắt cùng biểu tình hấn, liền biết hấn đã biết thân phận thật sự của nàng, bằng không cũng sẽ không đề nghị Nam Cung Vân. Cho nên, chỉ có thể bất đắc dĩ mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Không được chán ghét ta

Editor: Từ Diệp

Khi vài người bọn hấn tới Dục Vương phủ, nghe quản gia nói, Nam Cung Dục đang ở thư phòng. Vì thế, lại đến thư phòng, nào biết mới vừa đến cửa thư phòng, thấy Nam Cung Vân vội vàng chạy vào.

“Nhị ca, Nhị ca, người giúp ta làm chủ.” Nam Cung Vân đẩy cửa thư phòng, liền chạy đến bên người Nam Cung Dục, làm nũng lôi kéo tay hắn. Mà Ngải Vi cùng Dương Quý không hẹn cùng nhìn nhau, trong mắt bắt đầu đi đến cực điểm, mỗi người lại mang theo ý cười, hai người thông dong đi theo vào thư phòng.

“Ai nha nha, Vân nhi, trong mắt ngươi cũng chỉ có Nhị ca a? Với ta lại làm như không thấy, quá đau lòng.” Nam Cung Triệt đáng thương hề hề nói, phảng phất như bị người vứt bỏ, lại xúng vởi về mặt cùng động tác, khiến người có loại cảm giác muốn cười lại cười không được.

“A, Ngũ ca, người sao cũng ở chỗ này?” Nam Cung Vân giật mình nhìn hắn nói, ánh mắt cũng hướng bên cạnh xoay một chút, phát hiện còn có hai người ngồi uống trà, trong mắt đều mang theo ý cười. Mặt “Xoát” một chút đỏ lên, nhưng vẫn ngọt ngào theo chân bọn họ tiếp đón “Đông Phương ca ca, Âu Dương ca ca, các người cũng ở đây?”

“A, Vân nhi, người muốn Nhị ca giúp người làm chủ cái gì?” Nam Cung Triệt cười hi hi nhìn Nam Cung Vân, đây là muối muội ruột cùng mẩu thân, bình thường cũng được yêu thương, đặc biệt là phụ hoàng, quả thực là bảo bối. Bọn họ tuy cùng Nam Cung Dục không cùng mẩu phi, nhưng với hắn có cảm tình tốt nhất. Bởi vậy, thường xuyên đi lại, hơn nữa bọn họ hai người phi thường tôn trọng cùng kính nể vị huynh trưởng này.

“Ách, cái kia, cái kia ta muốn cùng Nhị ca thảo luận cá nhân.” Nam Cung Vân có chút ngượng ngùng nói, ánh mắt lại ngấm hướng về phía Ngải Vi, thần sắc có chút mê ly.

“Nga? Thảo luận cá nhân? Vân Nhi nghĩ muốn cái gì?” Nam Cung Dục khó mở miệng, ánh mắt lại ôn nhu quét về phía Ngải Vi, lại phát hiện trên người nàng một bộ nam trang bạch y, ánh mắt một chút trở nên sắc bén, sắc mặt đột biến, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm.

Ngải Vi đương nhiên phát hiện ánh mắt Nam Cung Dục, thân mình bất tri bất giác rụt rụt, hận không thể tìm nơi nào đó trốn đi. Trong lòng ứa ra máu: Không xong, đi ra ngoài đã quên nói với hắn một tiếng, người nào đó giống như tức giận, cái này không biết hắn lại nghĩ biện pháp gì trừng phạt nàng!

Cạn lời mà vỗ trán, đảo mắt nhìn nơi khác. Không cần biết, động tác chột dạ, càng làm cho Nam Cung Dục trong lòng nổi lửa... Nha đầu này cư nhiên dám làm lơ hắn? Xem hắn đợi lát nữa thu thập nàng như thế nào?

“Chuyện đó, chuyện đó... Ta muốn hắn làm phò mã.” Ngón tay Nam Cung Vân hướng về phía Ngải Vi, có chút ngượng ngùng, ánh mắt lại tràn ngập mê luyến, si mê!

“Phốc!” Một tiếng, Đông Phương Hùng cùng Nam Cung Triệt lập tức đem miếng trà mới vừa uống trong miệng phun ra tới, Âu Dương Bình còn tốt một chút, chỉ là biểu tình trên mặt cũng thập phần xuất sắc, có loại dở khóc dở cười. Chỉ cảm kích Dương Quý, tương đối trấn định, nhưng trên mặt ý cười lại thập phần rõ ràng, nói rõ muốn nhìn diễn, ánh mắt còn hướng bọn họ mấy cái chớp chớp: Tô về, có trò hay xem, muốn bảo trì hình tượng!

Ngải Vi đang muốn nói chuyện, lại nghe đến thanh âm Nam Cung Dục vang lên “Vân Nhi, không được hồ nháo, nàng không có khả năng là phò mã.”

“Hắn không phải người của Nhị ca sao? Vì sao không được? Ta lại không để bụng thân phận của hắn.” Nam Cung Vân có chút ủy khuất nhìn Nam Cung Dục nói, bộ dáng đăm chiêu đáng yêu, có chút làm người không khỏi thương tiếc.

“Ta nói không được liền không được, đừng hồ nháo, người muốn người khác đều có thể cho người, chỉ có nàng không được.” Ngải Vi đang muốn giải thích rõ ràng giới tính chân thật, lại nghe đến lời Nam Cung Dục nói. Bất đắc dĩ khòe miệng quát thẳng tới, này nha, không thể nói rõ ràng sao? Dùng đến thái độ cường ngạnh như này sao?

“Ô ô, ta mắc kệ, Nhị ca không thương ta, ta phải có hắn, phải có hắn, người khác đều không cần, người không chịu, ta tìm phụ hoàng nói.” Nói xong liền vội chạy đi, cũng không để ý tới bất luận kẻ nào.

“Diễn xem xong rồi, các người cũng có thể lăn.” Ánh mắt Nam Cung Dục quét về phía bọn họ, thanh âm lạnh lẽo vang lên, làm cho bọn họ đều có loại cảm giác rơi vào hồ băng lạnh, sâu, hơi thở nguy hiểm tùy theo đánh úp lại, khiến cho bọn họ nhanh đứng lên, hướng ra ngoài chạy chối chết, chỉ còn lại Nam Cung Dục cùng Ngải Vi. “Chuyện kia, chuyện kia, người tức giận? Không tức giận được không, ta không phải cố ý.” Ngải Vi nuốt nước miếng, có chút thật cẩn thận nhìn mặt âm trầm của Nam Cung Dục nói.

“Lại đây!” Nam Cung Dục nhìn bộ dáng Ngải Vi sợ hãi, có chút dở khóc dở cười, hắn đáng sợ sao? Cư nhiên lộ ra biểu tình như vậy, hồn nhiên không biết chính hắn vừa rồi tỏa ra hàn khí khiến người kinh hoàng, run sợ, tuy rằng không phải cố ý nhắm vào Ngải Vi, nhưng vẫn làm nàng run sợ.

Ngải Vi nghe hắn nói, nhú mày do dự nên hay không qua đó? Đợi lát nữa có thể hay không bị hắn... Còn chưa có phản ứng, đã bị hắn ôm vào trong ngực, chỉ thấy trước mắt đột nhiên tuần nhan phóng đại, lạnh nhạt đang nhìn nàng, ở bên tai nàng phun ra hơi thở nóng rực: “Phò mã? Người cũng thật biết trêu chọc đào hoa a.”

“A, cái kia, ta thật không cố ý, ta cũng không biết nàng vì sao sẽ đột nhiên muốn tuyển ta làm phò mã, ta chỉ gặp nàng một lần nha.” Ngải Vi thập phần ủy khuất nói. Sớm biết rằng như vậy, nàng không như gà mẹ đi giúp nàng ta chữa chân. Hiện tại khen ngược, không cần thận đắc tội người hoàng tộc, cũng mắc kệ đúng sai, liền sẽ bị bắt xử trảm, roi đầu! Thật không có thiên lý...

“Phải không? Người còn không có việc gì giấu ta?” Nam Cung Dục thâm cao khó lường nhìn nàng nói.

“Ta, ta sai rồi, chuyện kia không nên dấu người, liền chạy ra. Chỉ là, ta cũng nhất thời nóng vội sợ xảy ra chuyện, mới vội vàng chạy đi” Ngải Vi cúi đầu chột dạ nói, biết hắn sẽ tính sổ, nhìn khuôn mặt tức giận, thật sự có chút hơi sợ!

“Còn có?” Nam Cung Dục tiếp tục hướng dẫn.

“Ách, còn có? Còn có cái gì?” Ngải Vi có chút mê hoặc nhìn hần, còn không phải nàng lên chạy đi, còn không phải bị Nam Cung Vân cuốn lấy, còn có cái gì?

“Ngươi vì sao để ý y quán xảy ra chuyện?” Nam Cung Dục nhìn bộ dáng mê ly, liền biết nếu không trước mở miệng nói ra, nàng tuyệt đối đoán không ra ý tứ.

“Ách, cái kia, cái này...” Ngải Vi vâng vâng dạ dạ nhìn mặt Nam Cung Dục lạnh lùng đạm nhiên, lại nói không ra nguyên do. Trong lòng sùng sốt, chẳng lẽ hần biết lão bản y quán là mình? Chỉ là, rốt cuộc nên nói hay không? Trong lòng rối rắm a! Haizz, vẫn nên nói. An ủi mình, hần sớm muộn gì cũng biết, ít nhất hiện tại nói, còn có thể cứu lại. Vì thế, liền lại bắt đầu nói: “Y quán là của ta, đương nhiên để ý.”

“Nếu ta không hỏi, ngươi tính giấu ta tới khi nào?” Nam Cung Dục có chút sinh khí. Đáng chết, nha đầu này cứ nhiên gạt hần ở bên ngoài mở y quán, mới vừa được nhận tin tức, hần còn có chút không tin, không nghĩ tới hiện tại nghe được nàng chứng thực nói sự thật, trong lòng càng nghĩ càng khó chịu, mặt cũng càng thêm âm trầm.

Chẳng lẽ hần không đáng tin sao? Yêu cầu nàng đi ra ngoài xuất đầu lộ diện kiểm ngân lượng? Nếu có người biết thân phận không có ý tốt, khẳng định rất nguy hiểm.

“Ta, ta lại không phải cố ý, ai kêu ngươi vừa mới bắt đầu không thích ta, ta chỉ có thể dựa vào mình nghĩ cách kiếm tiền.” Ngải Vi nhìn hần như vậy, trong lòng đột nhiên cũng tức giận, cái này thì liên quan gì nha? Chẳng lẽ nàng sai sao? Vì thế, cũng lớn mật cùng hần lý luận!

“Ý ngươi là, ngươi ban đầu ở đây ăn và ở không tốt? Cho nên yêu cầu ngươi đi kiếm tiền?” Ánh mắt Nam Cung Dục thâm thúy nhìn Ngải Vi.

“Ta, ta...” Ngải Vi đột nhiên cảm thấy thực ủy khuất, nàng đi ra ngoài mở y quán thì như thế nào, dựa vào cái gì mà chất vấn nàng, đến tốt cùng đem nàng trở thành cái gì? Nàng là người, có ý thức, lại không phải vật sở hữu của hần, mặc cho thao túng, làm gì một bộ dáng tra khảo. Càng nghĩ trong lòng càng ủy khuất, nước mắt nhịn không được chảy xuống!

Nam Cung Dục nghe nàng không trả lời, cúi đầu liền nhìn đến khuôn mặt nhỏ rơi lệ, tức khắc luống cuống lên. Vội vàng nói: “Không được khóc!”

Tay tự nhiên cũng gắt gao ôm lấy nàng, hần chẳng thể nghĩ tới Ngải Vi sẽ đột nhiên khóc, ý muốn nàng không khóc, nhưng lại không biết an ủi như thế nào? Nhưng mà bộ dáng này, Ngải Vi càng thêm hiểu lầm hần đang trách tội, hơn nữa quyền lợi khóc đều không có sao? Nghĩ, nước mắt càng không ngừng mà chảy xuống.

“Ngó...” Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi rơi lệ không ngừng, nhất thời không biết làm sao cho phải? Không có biện pháp, chỉ có thể nâng khuôn mặt nhỏ lên, thâm tình hôn nàng. Ngải Vi cũng lập tức ngừng đại, nàng không nghĩ tới hần sẽ hôn nàng, qua một hồi lâu, thanh âm Nam Cung Dục khàn khàn mới vang lên “Vi Nhi, ngoan, không khóc. Ta đau lòng”

“Ô ô, ngươi liền sẽ mắng ta, làm ta sợ, ta chán ghét ngươi, chán ghét ngươi, mau thả ta ra.” Ngải Vi hoàn hồn, giãy giụa, đánh vào lồng ngực Nam Cung Dục, trong miệng còn nghẹn ngào.

“Không được, không được chán ghét ta, không được, nghe được sao?” Nam Cung Dục gắt gao ôm Ngải Vi, vừa nghe đến nàng nói chán ghét hần, tâm càng hoảng. Tuy rằng biết nàng chỉ nói, nhưng cho tới nay, chưa bao giờ có chuyện gì có thể làm hần hoảng hốt, duy nhất hiện tại gặp được Ngải Vi sẽ sinh ra hoảng hốt. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn cũng làm hần bắt đầu sợ, nghĩ thầm đời này thật sự thua trong tay nàng.

“Vi Nhi, ta không dọa ngươi, dọa ngươi, ta chỉ lo lắng ngươi. Ngươi có biết, nếu hôm nay không phải Vân Nhi, đổi thành người khác, ngươi sẽ rất nguy hiểm, biết không? Ta không muốn ngươi có việc, ngươi hiểu sao? Cho nên, không cho ngươi nói chán ghét ta.” Nam Cung Dục nhẹ nhàng đầu tóc vỗ về Ngải Vi, ôn nhu mà nói.

Ngải Vi nghe được Nam Cung Dục nói, ngơ ngác, nàng chỉ lo thương tâm, lại cũng chưa bao giờ nghĩ tới. Đích xác, hôm nay phát sinh chuyện, nếu đổi thành người không quen biết, bọn họ cường ngạnh bắt nàng, nàng chẳng phải rất nguy hiểm? Tuy rằng nàng có độc phòng thân, nhưng rốt cuộc không có võ còn thời đại này.

“Thực xin lỗi, ta biết sai rồi, về sau ta sẽ chú ý.” Ngải Vi ngẩng đầu lên, nhìn mặt lo lắng của Nam Cung Dục, trong lòng càng cảm thấy chính mình quá mức tùy hứng, suy nghĩ quá đơn giản. Cho rằng chỉ cần có bản lĩnh là được, lại không nghĩ rằng lòng người hiểm ác, tại cổ đại này người có quyền áp người, hơi không chú ý sẽ dễ bản thân lâm vào nguy hiểm.

“Đồ ngốc, ngươi không cần nói xin lỗi, muốn trách liền trách ta không cùng ngươi nói rõ, dọa đến ngươi đúng không?” Nam Cung Dục ôn nhu như nước mà vuốt đầu Ngải Vi, lại nhẹ nhàng nói: “Nhớ kỹ, về sau muốn đi ra ngoài, dẫn người đi theo, ngàn vạn lần không thể đơn độc đi ra ngoài, biết không? Đừng làm cho ta lo lắng, hiểu không?”

“Được, đã biết!” Ngải Vi gật đầu đáp ứng. Nàng cũng không biết tại sao lại như vậy, tự nhiên vào nơi này, cảm giác bản thân yếu ớt, đặc biệt ở trước mặt Nam Cung Dục một chút cũng không kiên cường. Trước kia sẽ không như vậy, chẳng lẽ là hiện tại, càng ngày càng sinh ra tín nhiệm cùng ý lại Nam Cung Dục sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Sao ta có thể thích nữ nhân?

Editor: Từ Diệp

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngải Vi còn đang trong giấc mộng, cả người giống bạch tuyết ghé vào Nam Cung Dục, hoàn toàn không cảm thấy không thích hợp. Mà lúc này trên mặt Nam Cung Dục lộ ra biểu tình bất đắc dĩ đến cực điểm, nhưng lại sợ đánh thức nàng, chỉ có thể tùy ý nàng, hơi chút nhẹ nhàng di chuyển, tìm tư thế nằm tương đối thoải mái. Tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại thực hạnh phúc, cảm giác thỏa mãn, nhìn bộ dáng nàng, cũng bất giác mà mỗi mông nhẹ cong, trên mặt yêu nghiệt tuấn đạt cười tà tử mị hoặc!

"Lý quân gia, ta tới truyền chỉ, xin hỏi Dục Vương gia đang ở đâu?" Lâm công công là thái giám bên người Quốc quân đi vào Dục Vương phủ, khách khí hỏi quân gia Lý Hoài.

"Lâm công công, Vương gia hiện tại còn chưa dậy, người chờ một lát." Lý Hoàn khó xử nói. Phải biết rằng, Vương gia trước kia rất sớm thì rời giường, nhưng từ lúc có Vương phi, trở nên thích giường, cũng phân phó bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy, nếu không...

"Nga? Còn không có rời giường? Vương gia trước kia cũng không như vậy?" Lâm công công bởi vì bên cạnh Quốc quân đã lâu nên tự nhiên có một số việc cũng hiểu biết, biết Vương gia này có rất nhiều đặc quyền. Vừa nghe, vẫn có chút tò mò về nguyên nhân nha?

"Ách, đúng vậy! Trước kia sẽ không, bất quá hiện tại thì khác." Lý Hoài hiển nhiên có chút không vui trả lời, chỉ có thể hàm hồ nói.

"Như vậy, từ từ cũng không sao." Lâm công công hiển nhiên cũng rất vui lòng chờ, trong lòng lại rất tò mò muốn biết, đến tột cùng là điều gì thay đổi thói quen của vị Dục Vương gia.

Tuy rằng Lâm công công đồng ý chờ, nhưng Lý Hoài vẫn phân rõ sự tình nặng nhẹ thông thả, sợ làm lỡ đại sự, an bài mời Lâm công công uống trà, vẫn đi bẩm báo Nam Cung Dục.

"Vương gia, ngài tỉnh chưa, bên ngoài Lâm công công tới truyền chỉ." Lý Hoài đứng ở cửa, gõ, cung kính nói.

"Đã biết, một hồi liền đi ra ngoài." Nam Cung Dục đã sớm tỉnh, chẳng qua Ngải Vi còn ở trong mộng, hắn đã sớm biết Văn Nhi sẽ không dễ dàng từ bỏ, nhất định đi tìm phụ hoàng.

"Vi Nhi, tỉnh. " Nam Cung Dục nhìn mặt Ngải Vi trẻ con, cười khêu bên tai nàng thổi khí.

"Ừm!" Ngải Vi lên tiếng, không tiếng vang, ghé vào thân Nam Cung Dục cũng vận vẹo một chút, xoay người ở trên giường, lại tiếp tục ngủ.

"Tỉnh, nếu không tỉnh lại, ta sẽ chọc lét người nha." Nam Cung Dục cố ý uy hiếp nói, hắn biết Ngải Vi sợ ngứa, cho nên mới cố ý nháo nàng.

"Ân, không cần, tránh ra, ta muốn ngủ." Ngải Vi cư nhiên giống như đuổi muỗi, phất phất tay, nói thầm một câu, lại tiếp tục ngủ, Nam Cung Dục dở khóc dở cười nhìn nàng, bất đắc dĩ sùng nịch lắc lắc đầu, hắn trước đứng dậy rửa mặt chải đầu, để nàng tiếp tục ngủ...

"Tìm bốn vương có chuyện gì, Lâm công công." Thanh lãnh thanh âm ở đại sảnh vang lên, Nam Cung Dục thông dong đi vào.

"Nô tài ra mắt Vương gia, ta tới truyền chỉ, dẫn Dục Vương gia vào cung yết kiến." Lâm công công hành lễ cũng nói ý đồ đến, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Dục, chỉ thấy hắn một bộ áo tím, khuôn mặt lạnh lùng đạm mạc, toàn thân khí chất tôn quý ưu nhã. Trong lòng hơi cảm thán: Nếu Dục Vương gia không trúng độc nhiễm bệnh, thật tốt biết bao, khẳng định là nhân trung chi long(1), tương lai tất thành châu báu.

"Ân, người đi về trước, nói phụ hoàng một tiếng, tối nay bốn vương lại cùng Vương phi cùng thỉnh an phụ hoàng." Nam Cung Dục nghĩ, sau đó ra tiếng nói, cũng nên để phụ hoàng thấy Vương phi. Nghĩ đến Ngải Vi, trên mặt Nam Cung Dục cư nhiên có một tia cười nhẹ nhàng.

"Được, nô tài đi về trước." Lâm công công nhìn Nam Cung Dục liền sùng sốt, Vương gia này cư nhiên đang cười? Đây là kỳ diệu, hoàn hồn chạy nhanh hành lễ sau liền xoay người trở về.

Đội Ngải Vi rời giường là khi, giờ ngo, vừa nghe nói vào cung, mới vội vàng rời giường rửa mặt chải đầu, cùng Nam Cung Dục tiến cung đi. Một bên bảo Tiểu Tinh trang điểm, một bên còn oán trách vì sao không sớm một chút kêu nàng rời giường, nếu đợi lát nữa bị Quốc quân trách tội thì có thể mất nhiều hơn được. Tiểu Tinh nghe thế, một bộ muốn nói lại thôi bộ, thật sự buồn cười. Cuối cùng, chỉ có thể như tro bụi, bị gió thổi đi rồi, bất đắc dĩ bảo trì trầm mặc.

"Nhi thần gặp qua phụ hoàng."

"Thần túc(2) gặp qua phụ hoàng."

Ở trong ngự thư phòng, Nam Cung Dục cùng Ngải Vi đồng thời hành lễ.

"Miễn lễ, các người tới?" Nam Cung Bá Thiên hòa ái lại cũng mang theo một loại khí thế uy nghiêm, híp mắt nhìn hai người.

Ngài Vi ngẩng đầu, chỉ thấy hán đại khái hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt với Nam Cung Dục lớn không kém, chỉ nhiều một ít năm tháng hao mòn khuôn mặt thương tang! Có lẽ bởi vì Nam Cung Dục, lúc này hiển nhiên trên mặt lộ ra cũng không phải sự mệt mỏi, biểu tình uy nghiêm.

"Dục Nhi, thân thể như thế nào?" Trên mặt Nam Cung Bá Thiên có quan tâm, có chút bất đắc dĩ dò hỏi, đối với độc Nam Cung Dục, hán cũng không thể nề hà, trong lòng hán đây cũng là một loại đau.

"Phụ hoàng không cần lo lắng, nhi thần không có việc gì! Không biết phụ hoàng tìm nhi thần có chuyện gì?" Nam Cung Dục bình tĩnh nói, tuy trong lòng hiểu rõ, nhưng vẫn mở miệng dò hỏi.

"Àn, vậy tốt rồi." Nam Cung Bá Thiên gật gật đầu, tỏ vẻ biết! Ngay sau đó lại bất đắc dĩ nói "Còn không phải Vân Nhi, nghe nói nàng nhìn trúng người trong phủ một vị công tử họ Ngài?"

"Hồi phụ hoàng, trong phủ nhi thần cũng không có Ngài công tử, lại chỉ có... Nam Cung Dục cố ý tạm dừng một chút, ánh mắt cũng nhìn về phía Ngài Vi, lại tiếp tục nói: "Vương phi nhi thần, Thượng Quan Ngài Vi"

"Hả? Đây đến tốt cùng chuyện như thế nào?" Nam Cung Bá Thiên lúc này có chút mê hoặc, vì sao Dục Nhi sẽ nói như vậy? Nghĩ, ánh mắt cũng nhìn về phía Ngài Vi, tràn ngập tìm tòi và nghiên cứu.

Ngài Vi bị nhìn đến có chút da đầu tê dại, thân mình run rẩy, hơi hơi hướng sát Nam Cung Dục. Trong lòng lại nói thầm: Như thế nào xui xẻo, cứu người, còn rước lấy kiện tụng, mà lúc này cũng nghe đến thanh âm Nam Cung Dục vang lên: "Vi Nhi, vẫn là chính người nói rõ ràng đi."

"Ách, ta sao? Hảo!" Ngài Vi một bộ hiện ngang lẫm liệt, thấy chết không sợ, khiến Nam Cung Dục dở khóc dở cười, tay tự nhiên vậy mà duỗi đi vỗ về chơi đùa mái tóc nàng, vì nàng sửa sang lại đầu tóc kia hơi chút hỗn độn.

Nam Cung Bá Thiên thấy một màn này, trong lòng phi thường kinh ngạc, đứa con trai này của hán khi nào biết thương hoa tiếc ngọc? Buổi sáng nghe Lâm công công nói, hán còn có chút không tin, hiện giờ bộ dáng này, xem ra không giả nha. Thượng Quan Ngài Vi đến tốt cùng có mị lực gì, khiến Dục Nhi có đôi mắt này? Ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Ngài Vi tràn ngập ý thăm dò, sau đó mở miệng: "Chỉ nữ Tả tướng, Thượng Quan Ngài Vi đúng không? Àn, không tồi, cũng là nữ nhi xinh đẹp, người nói một chút chuyện như thế nào đi?"

"Ách, là như này, kỳ thật Công chúa theo như lời "Ngài công tử" là, là thần nữ giả nam trang." Ngài Vi căng da đầu nói, thật sự bị thái độ Nam Cung Bá Thiên làm cho không thể hiểu được, còn không phải do nàng không làm rõ sự tình nguyên do sao? Làm gì nhìn rất quái dị.

"Cái gì? Người xác định?" Lời này vừa nói ra, Nam Cung Bá Thiên đều kinh ngạc đến ngây người? Không thể tin tưởng hỏi một câu, hán không nghĩ tới này Thượng Quan Ngài Vi có lá gan lớn như vậy, cư nhiên dám nữ giả nam trang xuất ngoại hành nghề y. Ánh mắt ngăm một chút bộ dáng Nam Cung Dục bình tĩnh, nhìn đáng về hán là biết.

"Dục Nhi, người nói đi." Ánh mắt Nam Cung Bá Thiên quét về phía Nam Cung Dục, hy vọng hán đưa ra đáp án vừa lòng.

"Bẩm phụ hoàng, xác thật như Vi Nhi nói, Ngài công tử là thân phận của nàng ra ngoài hành nghề y." Nam Cung Dục hiển nhiên cũng không nói thêm ý gì khác, chỉ đơn giản xác định lời Thượng Quan Vi Nhi nói.

"A, các người gạt người, không có khả năng, không có khả năng." Nam Cung Bá Thiên còn không kịp nói gì, liền nghe được Nam Cung Vân từ sau lưng bình phong chạy ra, còn mang theo thanh âm khóc thút thít vang lên.

"A, công chúa, người cũng ở đây nha? Ừm... Ngài Uy thật ra là ta giả danh, công chúa không cảm thấy giống tên ta sao? Ta gọi Thượng Quan Ngài Vi, mà tên Ngài Uy do ta tính lược họ, còn có đôi tự, nhưng âm lại tương đồng." Ngài Vi bất đắc dĩ giải thích, hy vọng có thể nói rõ ràng khiến Nam Cung Vân tiêu tan ý nghi ngờ.

"Mới không phải đâu, nhất định do các người liên thủ gạt ta, người là nữ nhân, hán rõ ràng là nam nhân, khẳng định các người dấu hán rồi." Nam Cung Vân cố chấp kiên trì nói.

"Phụ hoàng, ta mặc kệ, ta liền nhất định chọn hán làm phò mã, người bảo Nhị ca giao hán ra." Nam Cung Vân xoay người lại chạy tới bên người Nam Cung Bá Thiên làm nũng.

"Chuyện đó, công chúa, muốn thế nào người mới bằng lòng tin tưởng? Bằng không người đem bộ nam trang lại đây, hiện tại ta cho người xem?" Ngài Vi nghe Nam Cung Vân nói, trán hiện nhiều hắc tuyến, càng dở khóc dở cười, mặt Nam Cung Dục cũng đầy hắc tuyến, biểu tình quái dị, lại không mở miệng, chỉ yên lặng đứng xem.

"Không được hồ nháo, Vân Nhi." Nam Cung Bá Thiên cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nha đầu này thật sự bị hán sùng vô pháp vô thiên, cư nhiên như vậy không cảm thấy thẹn muốn một nam nhân.

"Ta... Ta..." Nam Cung Vân bị răn dạy, cũng bình tĩnh, biểu tình trên mặt lại ai oán, nói không ra lời, ngay sau đó chuyển hướng sang Ngài Vi: "Thật sự do người cải trang sao? Người không gạt ta?"

"Đúng vậy, Công chúa, ngày đó ta giúp người chữa chân bị trật khớp, ta..." Ngài Vi còn chưa nói xong, liền nghe được Nam Cung Vân "Oa" một tiếng, khóc lớn.

“Ô ô, làm sao bây giờ, ta sao có thể thích nữ nhân?” Nam Cung Vân thế nhưng khóc lóc thừa nhận sự thật, nghẹn ngào nói.

“Mặc kệ, liền tính nữ lại như thế nào, người tiến cung bồi ta.” Nam Cung Vân lau nước mắt, cứ nhiên đuổi tay muốn kéo Ngải Vi lại.

Nào biết còn chưa đụng tới tay Ngải Vi, lại thấy Ngải Vi bị Nam Cung Dục kéo vào trong lòng ngực, cũng lạnh lùng nói Nam Cung Vân: “Ta nói rồi, người muốn bắt luận kẻ nào đều được, nhưng không được đánh chủ ý lên Vi Nhi.”

“Ách, cái kia, nàng là nhị tẩu ta, không thể tiến cung bồi ta sao?” Lúc này Nam Cung Vân có chút trẻ con! Tuy rằng muốn kéo Ngải Vi, nhưng nhìn mặt Nam Cung Dục hơi trầm xuống không vui, khiến nàng không khỏi rụt rụt thân mình, không dám tiến lên.

“Người muốn gặp nàng, có thể đến Dục Vương phủ, nhưng nàng quyết không thể tiến cung bồi người.” Nam Cung Dục bá đạo nói, chút nào không phát giác mình đã thay đổi!

Nam Cung Bá Thiên nhìn hài kịch hóa một màn, cơ hồ thạch hóa, đây là tình huống như thế nào? Mà Lâm công công cũng kinh ngạc cả người, này này, Dục Vương gia khi nào nói chuyện như vậy, phải biết rằng, vẫn luôn cho rằng, mặc kệ là ai, hần đều không cho phép tùy ý đi trong phủ, không nghĩ tới lần này vì không cho Vương phi tiến cung, thế nhưng đồng ý cho công chúa tự do ra vào?

“Thật sự? Ta có thể tìm nhị tẩu.” Nam Cung Vân lập tức cao hứng lên, thần thái sáng láng nhìn Nam Cung Dục, mà Ngải Vi chột cạn lời cực kỳ, đây là tình huống gì nha? Vừa rồi còn còn đại nháo, hiện tại thì thành bộ dạng này?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Muốn cùng ta đoạt người?

Editor: Từ Diệp

"Khụ, khụ." Nam Cung Bá Thiên hoàn hồn lên tiếng nhắc nhở, nhìn loạt trò khôi hài liền răn dạy Nam Cung Vân: "Hảo, Vân Nhi, về sau không được hồ nháo"

"Vâng, Vân Nhi biết sai rồi, thỉnh phụ hoàng trách phạt." Lúc này Nam Cung Vân cũng biết mình có chút quá mức, thế nhưng giống như cừu con ngoan ngoãn thừa nhận.

"Được rồi, trách phạt liền không cần, về sau nhớ rõ không được giống lần này." Nam Cung Bá Thiên sùng nịnh hướng Nam Cung Vân nói.

Xoay người, nhìn Nam Cung Dục, thần sắc tràn ngập chờ mong, nhẹ giọng nói: "Dục Nhi, quá mấy ngày là sinh thần phụ hoàng, người đến lúc đó mang theo Vương phi tiến cung tham gia đi?"

"Hảo, nhi thần sẽ đứng giờ, nếu không có việc gì, nhi thần cáo lui trước." Nam Cung Dục lần này lại không cự tuyệt mà đáp ứng rồi.

Lâm công công nghe được lời này, rất kinh ngạc: Phải biết rằng từ ba năm trước trúng độc, Dục Vương gia chưa từng tham gia cung yến trong cung, mà lần này thế nhưng không chút do dự đáp ứng, chẳng lẽ lại bởi vì Dục Vương Phi?

"Ân, tốt, tốt, tốt, đi xuống đi." Nam Cung Bá Thiên vừa nghe Nam Cung Dục đáp ứng, liên tục nói mấy lần tốt. Có thể thấy được cao hứng cỡ nào, nói tới Nam Cung Dục, hần vẫn luôn đều thương thức năng lực cùng các phương diện khí phách, có phong phạm của hần. Nếu không có chuyện, tương lai nhất định sẽ truyền vị cho hần, chi tiếc, ba năm trước đây trúng độc lúc sau liền thay đổi, nhưng cũng không thể nê hà a, vẫn luôn tìm kiếm biện pháp giải độc, lại trước sau là...

Khi trở lại vương phủ, mặt trời đã ngã về tây, Ngải Vi cảm thấy bản thân giống như từ quỷ môn quan. Hơi không chú ý liền sẽ đầu chuyển nhà, tuy rằng lần này là hữu kinh vô hiểm(*), trên thực tế cũng coi như không có cái gì nguy hiểm, nhưng vẫn khiến chính nàng cảm thấy run sợ. Rốt cuộc ở thế kỷ 21 thói quen bình đẳng, mà ở nơi này lại chỉ có thể có quyền! Đối với sinh hoạt thay đổi, Ngải Vi có chút khó tiếp thu.

(*)Hữu kinh vô hiểm: có kinh ngạc nhưng không có nguy hiểm

"Vi Nhi, nghĩ về ta." Nam Cung Dục lúc này cũng buồn cười mà nhìn Ngải Vi một hồi nhủ mảy, một hồi lắc đầu, một hồi thở dài, liền kéo Ngải Vi vào trong lòng ngực, ôm nàng ngồi ở trên đùi hần, âm thanh trầm thấp từ tính mang theo chút ngả ngón, toàn thân tản hơi thở nam tính.

"Ách, mới không có đâu! Người không phải ở bên cạnh sao? Nhớ người làm gì?" Ngải Vi hoàn hồn, phát hiện mình đã ngồi ở trên đùi Nam Cung Dục. Vì thế, không chút suy nghĩ phải trả lời, cũng ở trong lòng ngực hần tìm vị trí tương đối thoải mái dựa vào đi, tính toán ngủ một giấc lại nói, hoàn toàn không cảm thấy có cái gì không đúng.

Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi có chút dờ khóc dờ cười, nha đầu này đem hần làm thành giường? Cứ nhiên ở trong lòng ngực tìm vị trí thoải mái liền chuẩn bị ngủ? Còn thừa nhận, hần ở bên cạnh nàng, không cần nhớ hần? Không được, sao có thể để nàng dễ dàng lừa dối?

Vì thế, liền đem nàng hơi chút đẩy ra, ngữ khí hài hước nói "Vi Nhi, ngươi không nhớ ta nha? Nhưng ta rất nhớ ngươi, làm sao bây giờ?" Nói xong, đôi mắt đối nàng chớp chớp, biểu tình chuyên chú, ôn nhu như nước nhìn nàng.

"Ách, ngươi..." Ngải Vi nhất thời cũng không nghĩ tới Nam Cung Dục sẽ trở nên như thế, cũng không biết làm sao nhìn về mặt tà mị, nói không ra lời, giống bị trúng độc, đột nhiên duỗi tay vuốt ve mặt bóng loáng yêu nghiệt cũng chậm rãi tới gần hắn, môi cũng không biết bất giác mà khấp ở trên.

"Ngô..." Lúc Ngải Vi hoàn hồn, phản ứng lại đây khi, phát hiện chính mình thế nhưng hôn Nam Cung Dục, khuôn mặt nhỏ lập tức trở nên hồng toàn bộ, vừa định muốn rút lui, lại bị Nam Cung Dục nhất thời cũng sững sốt nghênh diện. Chỉ thấy hắn ôm sát nàng, cổ định hạo nàng đầu, nhiệt tình hôn nàng, một say một múa.

Thẳng đến khi hai người thở hổn hển mới dừng lại, Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi biểu tình mê ly, cái miệng nhỏ hơi chu, phảng phất như anh đào, nói không nên lời, lập tức đứng lên, cũng mặc kệ giờ nào, ôm Ngải Vi liền hướng nội thất lên giường nằm đi...

Tức khắc trong nhà thanh âm hiện ra, tiếng rên rỉ, găm nhẹ từ từ liền hòa quyện, kiều diễm một mảnh, cả phòng đầy cảnh xuân...

Thời gian qua thật sự mau, hôm nay chính là sinh thần quốc quân 42 tuổi, sáng sớm, Ngải Vi đã bị Tiểu Tĩnh từ trong ổ chăn kéo ra trang điểm chải chuốt. Nàng buồn bực đến cực điểm, trong miệng không biết nói thầm cái gì, một hồi nhủ mảy, một hồi lắc đầu, một hồi nhận mệnh, Nam Cung Dục xem đến đỏ mặt khóc đỏ cười. Nàng đang làm gì? Hình như sắp lên pháp trường.

"Vi Nhi, không vui?" Trên xe ngựa, Ngải Vi cả người uể oải ỉu xiu mà dựa vào Nam Cung Dục, nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên nghe Nam Cung Dục nhẹ giọng dò hỏi.

"Ách, không có nha, ta chỉ không thích kia cung yến, tưởng tượng liền cảm thấy phiền." Ngải Vi tùy ý trả lời. Chính xác, cung yến không phải người nào cũng có thể tham gia, thập phần cẩn thận, hơi không cẩn thận, cũng có khả năng tùy thời bỏ mạng, nói chuyện còn phải cẩn thận, miễn cho đắc tội người không nên đắc tội...

"Yên tâm, hết thảy có ta, ngươi không cần lo lắng, ta sẽ tự bảo vệ ngươi." Nam Cung Dục cười nhạt, tay tự nhiên mà vuốt ve Ngải Vi đầu tóc, biểu tình kia vô hạn sùng nịch cùng thương tiếc.

"Ân, ta biết!" Ngải Vi gật gật đầu, thân mình cũng dựa lòng ngực Nam Cung Dục, tìm vị trí tương đối thoải mái lại đi ngủ...

"Dục Vương gia, Dục Vương Phi đến." Bọn họ mới đến gần cửa, liền nghe thái giám trong cung lớn tiếng kêu, tức khắc, hai nhân vật tiêu điểm xuất hiện. Mặc kệ thân phận người đều hướng nơi này xem, mỗi người đều kinh ngạc cùng ngoài ý muốn, bọn họ cũng không nghĩ tới Dục Vương gia sẽ tham gia cung yến!

"Oa, đó chính là Dục Vương gia a, vẫn lần đầu tiên nhìn thấy, lớn lên thật tuấn mỹ."

"Đúng vậy, đúng vậy, không phải nói sinh bệnh sao? Như thế nào lần này sẽ đến tham gia yến hội? Sớm biết rằng ta nên trang điểm một chút."

"Như thế nào tuấn mỹ vô song nha, nếu ta là Dục Vương Phi thật tốt nha."

"Không phải đồn đãi nói bệnh nặng sao? Trông cao quý ưu nhã!"

"Không phải đồn đãi thực lạnh nhạt vô tình sao? Nhưng bộ dáng đối Vương phi thực ôn nhu."

.....

Trong khoảng thời gian ngắn, đủ loại lời nói sôi nổi bay ra, Ngải Vi nghe đến mấy lời nói, khoe miệng quát thẳng tới, những người này cũng không cần như vậy nha? Cao quý đi đâu rồi? Hình tượng họ đi đâu vậy? Như thế nào liền giống phóng viên thế kỷ 21 còn bắt quai? Sao phải toàn bộ đảo ra nói một lần.

Nam Cung Dục lúc này lại mặt vô biểu tình, nhưng nhìn đến bộ dáng Ngải Vi, liền đem nàng nhẹ nhàng ôm vào trong lòng ngực, ôn nhu cúi đầu nói "Vi Nhi, đừng để ý đến bọn họ, chúng ta vào đi thôi?"

Ở cách đó không xa, Mục Nguyệt Nhi cùng Hứa Mộng Nhi đứng ở kia đều nhìn chăm chăm: Một thần sắc tràn ngập đồ kỵ cùng oán hận, khói mù đáng sợ; một cái thần sắc lại tràn ngập hâm mộ cùng mê luyến!

"Oa, nhị tẩu người khỏe, ta là Ngưu đệ tên Nam Cung Triệt." Bọn họ vừa đi vào cửa, Nam Cung Triệt liền lập tức chạy tới, tự giới thiệu, hai mắt sáng lên mà nhìn chăm chăm Ngải Vi, phảng phất muốn nhìn thấu Ngải Vi!

"Ách, Ngưu đệ khỏe!" Ngải Vi bị Nam Cung Triệt nhìn đến không thể hiểu được, da đầu tê dại, ngửa đầu nhìn một chút Nam Cung Dục, lại thấy sắc mặt đạm nhiên, chỉ có thể cứng đờ nói một tiếng.

"Nhị tẩu, nhị tẩu, ta ở chỗ này, ta ở chỗ này." Ngải Vi còn không có kịp hỏi rõ ràng Nam Cung Triệt, liền nghe được thanh âm Nam Cung Vân như tiểu hài tử.

"An vị." Ngải Vi vừa định đáp lại, đã bị Nam Cung Dục lôi kéo đi tới vị trí tương ứng, mà Nam Cung Vân chạy tới, lại bắt mắt dậm dậm chân, nói câu

"Hừ, Nhị ca, người có ý tứ gì sao, ta vừa tới, người liền lôi kéo nhị tẩu đi, muốn cùng ta đoạt sao?"

Ngài Vi nghe được Nam Cung Vân nói, khoe miệng hơi giật, dở khóc dở cười, mà Nam Cung Dục càng đầu hắc tuyến, sắc mặt âm trầm, nha đầu này nói cái gì? Hắn muốn đoạt sao? Là nàng tới đoạt mới đúng đi? Ngài Vi vốn dĩ chính là Vương phi, không nên ở cạnh hắn sao?

Nam Cung Triệt lúc này cũng đứng ở kia, lại cười ha ha, đi đến bên người Nam Cung Vân, cố ý hài hước nói: "Vân Nhi, người đừng không biết tự lượng sức mình, muốn cùng Nhị ca đoạt người, người còn chưa đủ trình độ, hãy lại đi tu luyện vài năm sau lại đến. Đến lúc đó, nói không chừng còn có khả năng có một chút hi vọng..."

"Hừ, Ngũ ca, không giúp ta, cứ nhiên còn cười nhạo ta, đợi lát nữa nói phụ hoàng thu thập người." Nam Cung Vân đắc ý nhìn Nam Cung Triệt uy hiếp nói, nàng biết Ngũ ca sợ nhất phụ hoàng, mà phụ hoàng lại sủng nàng. Cho nên, nàng mới lấy Nam Cung Bá Thiên tới làm lá chắn.

"Đừng nha, Vân Nhi, người định tàn nhẫn sao?" Quả nhiên vừa nghe đến Nam Cung Bá Thiên, mắt Nam Cung Triệt hiện lên một vẻ khiến người xem không rõ thần sắc, lại khôi phục bộ dáng cười nham nhở, biểu tình khoa trương nhìn Nam Cung Vân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thỉnh cầu tứ hôn

Editor: Từ Diệp

Lúc bọn họ còn cười huyền não, bên ngoài truyền đến thanh âm "Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Thái Từ giá lâm."

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế, Hoàng Hậu thiên tuế thiên tuế, Thái Từ thiên tuế thiên tuế!" Trong khoảng thời gian ngắn, quần thần gia quyền lần lượt quỳ xuống đất hành lễ.

"Miễn lễ!" Thanh âm Nam Cung Bá Thiên uy nghiêm cùng nghiêm túc vang lên.

"Tạ Hoàng Thượng!" Toàn bộ đều sôi nổi đứng dậy, an vị ở vị trí thuộc về chính mình.

"Hôm nay là sinh thần trăm, cả nước chúc mừng, các vị không cần đa lễ, tận tình hưởng niềm vui đi." Nam Cung Bá Thiên lại nói.

"Tạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế!" Lại một lần hô to lên!

Ngài Vi vô ngữ nhìn trường hợp này, nghĩ thầm, hờ một chút là quỳ, về sau nàng có giống Hoàn Châu Cách Cách - Tiểu Yến Tử, bị ép quỳ gối nha? Bằng không đầu gối sẽ chịu không nổi mà tàn phá. Ánh mắt cũng quét một vòng, lại nhìn Thái Từ, chỉ thấy ánh mắt hắn nóng rực nhìn chăm chăm vào Ngài Vi xem, trong lòng nàng run lên, cảm giác rất kỳ quái. Vì sao hắn nhìn nàng, chẳng lẽ nhận thức nàng? Không có khả năng nha?

Nàng tới nơi này đến bây giờ, cũng chưa gặp qua hắn, nhưng vì sao trong lòng có loại cảm giác quen thuộc, chẳng lẽ, chẳng lẽ là ý thức nguyên chủ? Có chuyện này, nàng lại một lần nhìn về phía Thái Từ Nam Cung Thần: Chỉ thấy hắn một bộ áo gấm màu lục đậm, lộ ra mấy phần khí sắc, mắt phượng hẹp dài, mũi hoặc nói không nên lời, nam nhân lớn lên cực tuấn mĩ.

Thái Từ chẳng lẽ thật là người trong lòng nguyên chủ Thượng Quan Ngài Vi? Nhưng nếu thật, kia hắn vì sao cam nguyện nàng gả cho người khác? Hay nói Thượng Quan Ngài Vi tự mình đa tình, đơn phương trả giá? Nhưng nhìn dáng vẻ, lại giống như không phải. Kia thần sắc Thái Từ nhìn về phía nàng, không giống không có cảm tình nha? Đến tột cùng chuyện như thế nào?

Nàng nhìn Thái Từ, trong lòng nghi hoặc, tay đột nhiên cảm giác được có chút đau, mới phát hiện Nam Cung Dục không biết từ khi nào nắm chặt tay nàng, đáy mắt hiện lên một tia sắc bén, mắt âm lãnh nhìn chăm chăm nàng.

"Ách, người làm sao vậy?" Ngài Vi có chút không thể hiểu được nhìn mặt Nam Cung Dục âm trầm, chút nào không phát hiện, nàng vừa rồi thất thần, còn có nhìn chăm chăm Thái Từ, thực thất lễ.

"Người nói đi? Người quen biết Thái Từ? Vì sao nhìn chăm chăm hắn đến nhập thần?" Ánh mắt Nam Cung Dục nhú lại, đáy mắt hiện lên một tia tức giận, lại lộ ra từng trận nghiêm nghị, lạnh lẽo đến xương.

"Không, không có. Ta chỉ cảm thấy có điểm quen thuộc, cũng không có..." Ngài Vi nuốt nuốt nước miếng nói, sắc mặt Nam Cung Dục như thế nào đột nhiên trở nên đáng sợ?

"Người xác định?" Nam Cung Dục nhìn nàng thâm cao khó lường, âm tình bất định hỏi.

"Thật sự a, người tức giận cái gì nha?" Ngài Vi có điểm không thể hiểu được, bộ dáng mờ mịt. Thằng nhãi này sao đột nhiên sinh khí không thể hiểu được? Nàng không có làm gì chọc hắn tức giận nha? Vô ngữ sờ sờ trán mình.

Nam Cung Dục nhìn về mặt Ngải Vi vô tội, bộ dáng mờ mịt vô thức, đột nhiên có chút muốn cười, nha đầu này thật sự không biết hân sinh khí cái gì? Bất đắc dĩ bật cười lại không khỏi sùng nịch mà cúi đầu nói: "Trở về lại tính sổ với người"

"Hoàng Thượng, vì thần có thỉnh cầu, thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn" liền ở Ngải Vi còn tự hỏi Nam Cung Dục nói tính sổ là cái gì, lại nghe tới một tiếng trầm thấp hữu lực vang lên.

"Nga, Mục ái khanh có chuyện gì?" Nam Cung Bá Thiên hòa khí nói.

"Chi nữ lão thần Nguyệt Nhi đã tới tuổi hôn phối, thần thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn." Mục Vương cúi đầu thành khẩn nói.

"Nga, ái khanh đã tìm được người thích hợp? Không ngại nói ra xem." Nam Cung Bá Thiên tò mò nói.

"Ách, này, Nguyệt Nhi đích xác có người trong lòng, chẳng qua còn phải chờ thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn, người này đó là Dục Vương gia." Mục Vương có điểm khó xử nói. Hân biết Dục Vương đã có Vương phi, Nguyệt Nhi nhiều nhất cũng chỉ có thể là trắc phi, hân vốn không đồng ý, bất quá nằng trược sau kiên trì phải gả Nam Cung Dục, không có biện pháp, cho nên chỉ có thể căng da đầu nói.

Lời vừa nói ra, phía dưới người kinh ngạc, ai cũng không nghĩ tới Mục lão Vương gia sẽ có ý này? Mà Tuyên vương lúc này mặt vô biểu tình nhìn chằm chằm Nam Cung Dục, ý vị thâm trường, Nam Cung Triệt cùng Nam Cung Vân cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ách, này, Dục Nhi người thấy thế nào?" Nam Cung Bá Thiên cũng nhất thời ngây ngẩn cả người, bất quá, dù sao cũng là Quân vương, thực mau liền phản ứng lại, đem vấn đề ném cho Nam Cung Dục.

"Đa tạ ý tốt Mục Vương, chẳng qua bốn vương cùng Vương phi hứa hẹn quá, cuộc đời này chỉ cưới nàng, vĩnh viễn không nạp thiếp thông phòng." Nam Cung Dục lãnh đạm, giọng như không liên quan hân, sắc mặt đạm nhiên mà đáp.

"Hoàng Thượng, này..." Mục Vương chuyển hướng Nam Cung Bá Thiên, hy vọng hân có thể ra mặt, từ xưa tam thê tứ thiếp là bình thường, huống chi là Vương gia? Sao có thể chỉ có một phi?

Mục Nguyệt Nhi nghe được Nam Cung Dục trả lời, tức giận đến khuôn mặt dữ tợn vặn vẹo, trong mắt càng lóe đỏ đậm lửa giận. Trong lòng càng căm hận Ngải Vi, tay nắm chặt, âm trầm nhìn chằm chằm nàng.

"Mục Vương, không cần làm khó phụ hoàng, việc này cùng phụ hoàng không quan hệ, bốn vương lúc chưa cưới bất luận chuyện thành thân, đã hướng phụ hoàng thảo luận quá ý, hôn sự tự mình chi phối, bất luận ai đều không thể can thiệp." ngụ ý, nếu hân không muốn cưới, bất luận kẻ nào không thể ép, bao gồm cả phụ hoàng.

"Mục ái khanh, đích xác có việc này, người xem chuyện tứ hôn, ngày nào đó người lại bảo quân chúa tìm người khác đi." Nam Cung Bá Thiên bất đắc dĩ nói, rốt cuộc lúc trước xác thật hân đáp ứng Nam Cung Dục. Bởi vì trong lòng thẹn với hân, cho nên lúc ấy liền cho phép hân rất nhiều chuyện tự mình làm chủ.

"Hào, hôm nay là sinh thần Hoàng Thượng, đừng làm mất hứng, vẫn tiếp tục cung yến." Hoàng Hậu ôn nhu hào phóng, hòa khí dòi đi đề tài!

Trải qua trò khôi hài, rất nhiều người có nhiều tâm tư, lại vẫn làm bộ dường như không có việc gì mà uống rượu nghe nhạc. Ngải Vi nhìn Nam Cung Dục chớp chớp mắt, nhìn không chớp đang nhìn hân, trên ngắm, dưới ngắm, cũng không nói lời nào, thẳng nhai này hấp dẫn người? Làm gì đôi mắt nhiều nữ nhân đều nhìn chằm chằm nàng. Có hâm mộ, có đổ kỵ, có không cam lòng, hấp dẫn... Nếu ánh mắt có thể giết chết người, Ngải Vi tưởng, nàng nhất định không biết đã chết bao nhiêu lần!

"Hoàng Thượng, nghe nói Dục Vương Phi cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, để nàng diễn tấu một khúc, mừng sinh thần Hoàng Thượng?"

Đang lúc Ngải Vi tự mình nghĩ bụng, nghe được đề nghị không tốt, ánh mắt chuyển hướng về phía thanh âm kia, lại thấy kia Hứa Mộng Nhi dùng ánh mắt khiêu khích nhìn nàng. Ai chẳng biết nàng là nữ nhi Thượng Quan Vãn, tuy nói là tiểu thư khuê các, thiên kim tiểu thư, nhưng nói đến mọi thứ tinh thông, vẫn có chênh lệch, Hứa Mộng Nhi như vậy tăng bốc nàng, đơn giản muốn cho Ngải Vi xấu mặt thôi!

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi ánh mắt lại một lần toàn bộ đều hướng về phía Ngải Vi: Có vui sướng khi người gặp họa, có trào phúng, có hi vọng, không có hảo ý...

Nam Cung Dục duỗi tay nắm chặt Ngải Vi, thần sắc đạm mạc như băng u rét lạnh nhạt, ánh mắt sắc bén mà bắn về phía Hứa Mộng Nhi, ở trước mặt hân cũng muốn khiêu khích Vương phi hân, Hứa Mộng Nhi nhìn Nam Cung Dục có chút hối hận mình xúc động, không khỏi rụt thân mình.

Ngải Vi biết Hứa Mộng Nhi khẳng định nhớ chuyện lần trước ở trong tiệm tranh chấp, cho nên mới châm ngòi việc này, làm nàng xấu mặt, nàng nhẹ nhàng mà lôi kéo Nam Cung Dục, ý bảo: Đừng lo lắng, ta có thể ứng phó tốt việc này!

"Àn, ý Dục Vương Phi như thế nào?" Nam Cung Bá Thiên lúc này cũng có thứ ý tứ, hân muốn biết, đến tột cùng nữ nhân có gì đặc biệt, có thể giữ nhi tử lạnh nhạt vô tình.

"Thần tức tự nhiên nguyện ý thử một lần, chúc phụ hoàng sinh nhật vui sướng, vạn thọ vô cương." Ngải Vi thành khẩn nói. Ngải Vi ở 21 thế kỷ tuy không phải mọi thứ tinh thông, nhưng ca hát đánh đàn lại là sở trường, lúc trước không có việc gì, liền sẽ tìm mấy người bạn đi xướng, cho nên, việc này đối nàng mà nói cũng không khó, cũng tự nhiên.

"Ha hả, hảo hảo, có thưởng." Nam Cung Bá Thiên hưng phấn nói " Bắt đầu đi"

Ngài Vi đi tới đàn cổ, duỗi tay chạm vào thử một chút "Tinh" một thanh âm vang lên. Mọi người lắng lắng đợi một hồi, còn không nghe được tiếng vang, mỗi người nghỉ hoặc nhìn nàng.

"Dục Vương Phi rốt cuộc có thể đánh đàn không?"

"Chi nữ tá tướng không nghe nói qua là người có tài nghệ nha, xấu mặt đi?"

"Vương phi mới của Dục vương, thật sự có điểm đáng tiếc"

.....

Bốn phía lời nói càng ngày càng khó nghe, có vui sướng khi người gặp họa, có đáng tiếc than, có tỏ vẻ đồng tình... Mục Nguyệt Nhi nhìn như vậy, không khỏi đắc ý, xem người như thế nào ứng phó? Hứa Mộng Nhi cũng có chút hưng phấn, tuy rằng nàng vừa rồi có chút hối hận, bắt quá nhìn Ngài Vi xấu mặt, nàng vẫn rất vui lòng.

Khi bọn họ ngẫm nghĩ, chờ xem kịch vui, Ngài Vi rốt cuộc động tay, nổi lên ca khúc nàng ở thế kỷ XXI, tìm được trên mạng:

Hôm nay là sinh nhật ngài.

Ta chúc ngài sinh nhật vui vẻ...

Ta chúc. Ngài vĩnh viễn hạnh phúc.

Cũng chúc ngài thanh xuân vĩnh cửu...

Ta chúc ngài, mỗi năm có hôm nay

Tuổi mới đều có sáng nay...

Ta chúc ngài, ước mong có thể thực hiện

Mộng tưởng. Đều có thể như nguyện...

Chúc ngài. Chúc ngài sinh nhật vui vẻ.

Thần Tài mỗi ngày đuổi theo người...

Chúc ngài chúc ngài. Sinh nhật vui vẻ.

Vạn sự đều thuận.

Chúc ngài. Chúc ngài. Sinh nhật vui vẻ.

Khỏe mạnh vĩnh viễn...

Chúc ngài. Chúc ngài sinh nhật vui vẻ.

Thiệt tình chúc. Ngài

Sinh nhật vui vẻ.....

(lặp lại...)

Khi hát xong, mọi người kinh ngạc đến ngây người, ca khúc này bọn họ căn bản chưa từng nghe qua, hơn nữa tiết tấu nhẹ nhàng, làm cho bọn họ một loại cảm giác thân thuộc, đều đắm chìm vui sướng chúc phúc... Một lúc sau, không biết ai bắt đầu vỗ tay, tức khắc tràn ngập từng thanh âm vỗ tay cùng kinh ngạc, cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Người không được trêu chọc Thái tử

Editor: Từ Diệp

Nam Cung Vân hưng phấn đứng lên, hô to: “Nhị tẩu, quá tuyệt vời, quá dễ nghe.”

Ngài Vi nhìn thân thái sáng láng của Nam Cung Vân, cũng nhìn về phía Nam Cung Dục, chỉ thấy khuôn mặt hân hạnh cũng có một tia nhợt nhạt ý cười. Nàng ngịch ngợm hướng phía hân chớp chớp mắt, tạm dừng một hồi, lại đột nhiên chuyển thành một loại âm điệu khác, diễn tấu ca khúc hiện đại《mang theo mộng tưởng đi lữ hành 》, tiếng hát thanh thúy và tiếng đàn êm tai phiêu nhiên cất lên:

Bao lâu không thấy trông không quá xa đây sao

Bao lâu chưa từng nghe qua thanh âm hoa nở

Mỗi ngày giống như đồng hồ chuyển động không ngừng

Thời gian sinh mệnh rồi đi lặp lại.

Hay không còn nhớ rõ thuở ban đầu ước định

Hay không còn hoài niệm đã từng bỏ qua

Sấn cùn cùn không có đem thanh xuân hao hết

Nhanh lên đi tìm cảnh mắt đi trong mơ

Liền mang theo mộng tưởng đi lữ hành

Ba lô chỉ trang khát khao

So ánh mặt trời thuần tịnh, so con bướm uyển chuyển nhẹ nhàng

Đi qua bóng dáng là phong cảnh khác

Liền mang theo mộng tưởng đi lữ hành

Tâm nếu có mộng vĩnh viễn tuổi trẻ

Mặc kệ âm hoặc tình không hỏi xa cùng gần

Tương lai không xác định mới càng đáng giá đi tới

Liền mang theo mộng tưởng đi lữ hành

Ba lô chỉ trang khát khao

So ánh mặt trời thuần tịnh so con bướm uyển chuyển nhẹ nhàng

Đi qua bóng dáng là phong cảnh khác

Liền mang theo mộng tưởng đi lữ hành

Tâm nếu có mộng vĩnh viễn tuổi trẻ

Mặc kệ âm hoặc tình không hỏi xa cùng gần

Tương lai không xác định mới càng đáng giá đi tới

.....

Tiết tấu nhẹ nhàng, tiếng ca êm tai, nhất thời phảng phất dẫn đường mọi người tiến vào một không gian, tìm được mộng tưởng tuổi trẻ, biểu tình mọi người chuyên chú nghe, hưởng thụ!

Lúc này, Thái Tử Nam Cung Thần lại dùng ánh mắt thực phức tạp nhìn về phía Thượng Quan Ngài Vi, nghe một câu “Hay không còn nhớ rõ thuở ban đầu ước định, hay không còn hoài niệm đã từng bỏ qua.” Tâm thế nhưng một chút một chút co rút đau đớn, hình như vì hân mà hát, bọn họ về ước mơ, bọn họ đã từng có mộng tưởng, có ước định, nhưng bởi vì hân lùi bước, bỏ lỡ lẫn nhau.

Nam Cung Thần hiển nhiên không biết lúc này Thượng Quan Ngải Vi sớm đã thay đổi linh hồn, không phải hắt vì hấn chỉ là Ngải Vi tùy ý lựa chọn, cũng không có ý tứ gì. Cho nên hấn hiện tại hối hận thống khổ, đương nhiên không ảnh hưởng Thượng Quan Ngải Vi.

Ngải Vi chỉ lo đàn tấu ca hát, không chú ý quá nhiều, bởi vậy cũng không phát hiện Nam Cung Thần, mà Nam Cung Dục cùng Mục Nguyệt Nhi lại phát hiện, Nam Cung Dục nhìn thần sắc Thái Tử, sắc mặt đột biến, chẳng lẽ Ngải Vi thật sự cùng Thái Tử nhận thức, thậm chí có giao tình? Mục Nguyệt Nhi ngoài mặt không có bất luận biểu tình nào, trong lòng lại cao hứng, xem ra Thượng Quan Ngải Vi cùng Thái Tử có tư tình, hảo hảo lợi dụng, nói không chừng về sau nàng còn có thể lên làm Dục Vương Phi...

Mà Tuyên vương Nam Cung Tuyên lúc này sắc mặt âm trầm, tâm tư quỷ dị, trầm mặc.

Nam Cung Triệt cùng Nam Cung Vân đối với Ngải Vi càng thêm sùng bái, thương thức!

Lịch vương Nam Cung Lịch trên mặt cũng xuất hiện biểu tình khiếp sợ...

Tren mặt mi người cũng xuất hiện đủ loại biểu tình, cảm thấy không thể tưởng tượng, có thương thức, có hưng phấn, có trầm mê ở tiếng ca mỹ diệu... Rốt cuộc ca khúc này bọn họ chưa bao giờ nghe qua, gặp qua. Đặc biệt là nữ tử, giờ phút này, hy vọng cỡ nào ngồi ở kia là chính mình...

“Ha ha, không tồi không tồi, không hổ là Tà tướng chi nữ, có thương.” Lời nói Nam Cung Bá Thiên trầm thấp hữu lực vang vọng toàn bộ đại điện, biểu tình càng vừa lòng.

Một hồi cung yến sau, các đại gia lần lượt ra về...

Trên xe ngựa, Nam Cung Dục vẫn luôn nhìn không chớp mắt Ngải Vi, nhìn chăm chăm làm Ngải Vi không thể hiểu được, da đầu tê dại, không thể nhận được nữa, đành phải ra tiếng: “Người làm sao vậy, làm gì nhìn ta?”

“Người xác định người thật sự không quen biết Thái Tử sao?” Thần sắc Nam Cung Dục không rõ trả lời, trong lòng kỳ thật buồn bực thật sự, hấn phi thường không thích ánh mắt Thái Tử xem Ngải Vi, hai người thật giống như có tư tình, khiến trong lòng hấn ghen muốn chết.

“A? Thái Tử, ta thật sự không quen biết nha?” Ngải Vi bị Nam Cung Dục nói, có điểm mờ mịt, càng có điểm không hiểu, nàng tuy rằng cảm thấy Thái Tử quen mắt, có lẽ cùng thân thể nguyên chủ có nhận thức, nhưng nàng lại không quen biết hấn nha. Vì sao Nam Cung Dục sẽ hỏi? Hiển nhiên nàng không chú ý tới tình huống ở trong cung...

“Ta mặc kệ, ngươi là của ta, ta không cho phép ngươi đi trêu chọc Thái Tử, biết không?” Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi mê mang, cảm thấy nàng thật sự không quen biết Thái Tử, nhưng vì sao Thái Tử sẽ có biểu hiện thâm tình, thống khổ, lại ần ần có hối hận nhìn Ngải Vi?

“A, ta đâu làm gì mà đi trêu chọc hấn?” Ngải Vi buồn cười nhìn Nam Cung Dục, trông mắt xoay chuyển, giống phát hiện tân đại lục, cười như không cười nhìn chăm chăm hấn, bẹp bẹp cười nói: “Dục, ngươi có phải đang ghen?”

“Ta chính là ghen, thế nào? Ngươi là của ta, ai cũng đừng nghĩ.” Nam Cung Dục trên má xuất hiện một tia đỏ ửng, nhưng vẫn thực thán nhiên thừa nhận, duỗi tay ôm nàng ngồi ở trong lòng ngực, ôm sát eo thon, bá đạo nói.

“A, ta mới không phải của ngươi đâu? Ta là của ta.” Ngải Vi nghịch ngợm một chút, trêu đùa Nam Cung Dục, nhưng nhìn đến Nam Cung Dục nghe được lời nàng, sắc mặt trở nên âm trầm lên, thậm chí xuất hiện giận dữ, nhanh rút rút thân mình, tay vòng lên cổ hấn, ở bên tai hấn nói “Bất quá, ta thích ngươi, Dục.”

Quả nhiên, Nam Cung Dục vừa nghe đến Ngải Vi nói thích hấn, tức khắc trở nên dị thường vui sướng, khóe miệng lộ ra tà mị tươi cười, thanh âm trầm thấp mỉa mai hoặc “Vi Nhi, nói thật?”

“Ách, ta chưa nói qua?” Ngải Vi mặt đỏ hồng, cảm giận nói. Đầu tiên hướng xe ngựa ngoài cửa sổ, tức chết nàng cũng không nghĩ tới lần đầu tiên mở miệng nói thích hấn, cư nhiên còn bị hấn hoài nghi? Vậy làm như chưa nói.

“Khó mà làm được, ngươi nói thích phải vĩnh viễn thích, không được chơi xấu, cũng không cho đổi bỏ ta.” Nam Cung Dục mang theo chút uy hiếp và bá đạo nói.

“Dựa vào cái gì? Vậy còn ngươi? Ngươi có thể nha?” Sắc mặt Ngải Vi không công bằng, bất mãn nói. Người này như thế nào bá đạo như vậy! Vì sao nàng cũng chỉ có thể thích hấn, mà hấn lại một câu cũng không tỏ vẻ, còn hỏi có phải thật? Thật là buồn bực...

“A, Vi Nhi chính cảm thấy không công bằng?” Nam Cung Dục đột nhiên cảm thấy buồn cười, nha đầu này cư nhiên ở tức giận bất bình nguyên nhân này, nhìn nàng đang bất mãn, lắc lắc đầu, bất đắc dĩ lại sùng nịch nói “Ta thích ngươi, thích ngươi đến chết, không thể mất đi ngươi, tự nhiên không thể cho ngươi bị người khác nhìn trộm, cái đáp án này ngươi vừa lòng?”

“Ha hã!” Ngải Vi nghe được Nam Cung Dục nói, cư nhiên chỉ ngây ngốc cười. Qua một hồi lâu, mặt đỏ bừng bá đạo mà ôm cổ hấn nói: “Ngươi là của một mình ta, không được trêu chọc nữ nhân, không thể làm bất cứ chuyện gì khiến nữ nhân mơ ước ngươi.”

“Ha ha... Hảo” Nam Cung Dục nghe được Ngải Vi nói, chẳng những không có sinh khí, ngược lại cười ha ha lên, cũng hứa hẹn, trên mặt tràn ngập sung sướng.

Nhoài xe thị vệ và Phong cũng âm thầm kinh ngạc, Vương phi này có mị lực cũng thật lớn, cư nhiên có thể khiến Vương gia cười "ha ha". Tuy rằng

không biết Vương gia cười cái gì, bất quá nghe, hẳn tâm tình không tồi nha, bọn họ tự nhiên cũng bị chuyện này khiến vui sướng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Giả bệnh

Editor: Từ Diệp

Sáng sớm, mặt trời từ phương Đông dần lên cao, nắng sớm xuyên thấu, màu vàng đầy trời, khí trời sáng sủa. Ngải Vi khó được một buổi sáng, sớm liền rời giường, tính toán đi ra ngoài du ngoạn, tâm tình siêu tốt ngây ngốc trong viện, thưởng hoa.

“Dục, Tiểu Vương phi của ngươi ở đâu? Nhanh bảo nàng ra đây.” Sáng sớm, Dương Quý liền chạy đến Vương phủ, lớn tiếng kêu to, mồ hôi đầy đầu, thở gấp gấp.

“Sao lại thế này, có chuyện gì?” Nam Cung Dục vừa nghe đến thanh âm Dương Quý, nhủ mày đi ra, hẳn biết Dương Quý làm việc luôn có chừng mực, gấp gấp như vậy, chẳng lẽ phát sinh chuyện gì? Nhưng tìm Vi Nhi có chuyện gì?

“Ài, Dục, người trước nói cho ta, Tiểu Vương phi ở đâu, bảo nàng đi cứu người.” Dương Quý lại sốt ruột lại bắt đầu dĩ nói, bà nội đang êm đẹp nhưng đột nhiên sinh bệnh, có thể không vội sao? Nhất thời không nghĩ tới tìm đại phu khác, liền nghĩ tới Ngải Vi.

“Nàng đang ở hậu viện.” Nam Cung Dục xem Dương Quý gấp đến độ như vậy, cũng không hề dấu diếm.

“Nga, hảo, ta đây liền tìm nàng.” Dương Quý vừa nghe Ngải Vi ở nơi nào, chạy đi.

Dương Quý đến hậu viện, liếc mắt một cái liền nhìn đến Ngải Vi ngồi tại bụi hoa, híp mắt, không biết hừ cái gì khúc, vội vàng chạy ra, lôi kéo tay nàng liền đi ra ngoài: “Vương phi, bà nội ta bị bệnh, nhanh cùng ta đi xem.”

“A, người...” Ngải Vi đột nhiên bị lôi kéo, thiếu chút nữa đứng không vững, ngã trên mặt đất. Nhìn đến tay kéo nàng chính là Dương Quý, nhất thời phản ứng không kịp, có chút không thể hiểu được, người này kéo nàng làm gì nha? Còn dùng sức? Hiển nhiên nàng cũng không chú ý vừa rồi Dương Quý nói.

“Quý, buông tay, người làm đau nàng?” Nam Cung Dục theo phía sau, nhìn đến Dương Quý lôi kéo Ngải Vi, có chút giận dữ, tiểu tử này không biết nàng là Vương phi hẳn sao? Nam nữ thọ thọ bất thân, dù là gấp, cũng không thể như vậy, lại còn dùng sức, làm đau nàng, con người hiện lên một tia đau lòng, sắc mặt âm trầm nói!

“A... Ta không phải cố ý? Ta chỉ tương đối sốt ruột bà nội.” Dương Quý vừa bị nhắc nhở, có điểm xấu hổ mà buông tay, trên má xuất hiện chút mất tự nhiên đỏ ửng, sờ sờ cái mũi, có chút ngượng ngùng nói.

“Bà nội? Dương lão phu nhân sao? Bà làm sao vậy?” Ngải Vi nhớ tới lần đầu tiên ra phủ gặp được vị bà bà hiền lành, cũng có chút sốt ruột hỏi.

“Àn, bà nội ta không biết làm sao vậy lại đột nhiên bị bệnh, còn thực nghiêm trọng, cho nên ta quỳnh lên mới có thể... Người có thể hay không hiện tại cùng ta đi xem bà nội nha?” Dương Quý nhìn thoáng qua Nam Cung Dục, quay đầu hỏi Ngải Vi.

“Hảo nha, nhanh đi xem!” Ngải Vi nói xong, liền xoay người nghĩ về phòng lấy đồ vật.

“Người không thỉnh đại phu sao? Vì sai một hai phải là Vi Nhi đi?” Mắt Nam Cung Dục hiện lên một tia không rõ ý vị, có chút khó chịu nhìn Dương Quý, hẳn nhưng không quên, Dương bà bà lúc trước không biết Ngải Vi là nữ nhi thân, nhìn trúng Ngải Vi, nói qua nếu nàng là nữ, muốn nàng thành cháu dâu.

“Ách, cái kia, ta nhất thời sốt ruột cũng không nghĩ nhiều...” Dương Quý cũng không rõ mình vì sao sẽ tin tưởng Ngải Vi, vừa nghe nói bà nội bệnh nghiêm trọng, liền vội vàng chạy tới tìm Ngải Vi, căn bản không nghĩ tới tìm đại phu.

“Hảo, nhanh đi thôi? Đi xem!” Ngải Vi từ trong phòng đi ra, nhìn mặt Nam Cung Dục quái quái, cũng không nghĩ nhiều, trong lòng cũng lo lắng. Dương bà bà, cũng vội vàng nói.

“Đi thôi? Ta cũng cùng đi nhìn xem.” Nam Cung Dục lên trước, dắt tay Ngải Vi liền đi ra ngoài.

Dương Quý nghe được lời này hơi sững sốt, rất kinh ngạc, Dục khi nào thích xen vào việc người khác? Nhưng ánh mắt quét về phía kia nắm tay Ngải Vi, lập tức sáng tỏ, nguyên lai là thành hộ hoa sứ giả à? Không nghĩ tới Dục cư nhiên để ý Vương phi này. Trước kia nữ tử đưa tới cửa đều sẽ nhất nhất bị hắn coi thường, thậm chí tìm mọi cách cho người khác, góc áo nếu bị nữ nhân không cẩn thận đụng tới, mặc kệ quần áo quý giá còn ghét mà vứt bỏ, mà hiện tại... Xem ra Dục, thay đổi không ít đâu!

“Lão phu nhân, công tử đã trở lại

” Tiểu nha hoàn vội vàng chạy tiến vào hậu viện phủ tướng quân, thấy lão phu nhân đang thành thoi uống trà, thưởng hoa, thở hổn hển nói.

“A, đã trở lại? Nhanh vào nhà đi.” Lão phu nhân vội vàng đứng lên!

“Tiểu Thúy, bà nội thế nào?” Dương Quý và bọn họ tới phủ tướng quân, đến chỗ bà nội, gặp nha hoàn bên người, liền sốt ruột hỏi!

“Ách, công tử, người đã trở lại, lão phu nhân đang tìm người.” Tiểu Thúy vừa nhìn thấy Dương Quý, liền sốt ruột, lo lắng nói.

“Nga, chúng ta vào xem đi?” Dương Quý quay đầu hướng Nam Cung Dục nói. Tiến vào phòng, liền nghe thanh âm bà nội thấp giọng “Ai da ai da”, càng sốt ruột nói: “Bà nội, bà nội, người không sao chứ? Có đau lắm không?”

“Quý nhi, ta không... A? Hào cô nương xinh đẹp?” Dương lão phu nhân vốn định kêu Dương Quý nói cho nàng không có việc gì, vừa thấy đến Ngải Vi, tinh thần tỏa sáng, bà càng vừa lòng gật gật đầu, còn tưởng rằng tôn tử đột nhiên đổi tính, hiểu tâm tư, mang cháu dâu cho bà xem đâu!

“Ách, bà nội, đây là Dục Vương Phi.” Dương Quý sững sốt một chút, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, liền biết bà nội vừa thấy nữ hài tử sẽ như vậy, thật sự nghĩ hấn thành thân, muốn điên rồi?

“A? Vương phi?” Lão phu nhân vừa nghe tôn tử nói, sững sốt, phản ứng lại, quả nhiên cũng thấy Nam Cung Dục, vội vàng hành lễ!

“Dương lão phu nhân, không cần, thân thể người không thoải mái, không cần phải lễ tiết!” Nam Cung Dục nhìn Dương lão phu nhân nhớ tới hành lễ, lập tức ngăn cản.

Dương lão phu nhân nghe được lời này, ánh mắt nhìn về phía Ngải Vi, trong mắt hiện lên một tia thất vọng, hoàn hồn lại “Ai da ai da” rên rì, làm Dương Quý vừa nghe, rất sốt ruột, ánh mắt nhìn về phía Ngải Vi: “Vương phi, người nhanh giúp bà nội nhìn một chút?”

“À... ừ?” Ngải Vi từ cửa vào vẫn nghe tiếng nói chuyện, nghe Dương Quý sốt ruột, liền đi qua suy nghĩ giúp Dương lão phu nhân bắt mạch, nhưng không nghĩ tới, còn không có đụng tới đã bị tránh đi, cũng nghe thấy Dương lão phu nhân nói: “Này, này sao có thể làm phiền Vương phi?”

“Bà nội, Vương phi do cháu đi mời, người để cho nàng xem đi?” Dương Quý nóng vội như lửa nói, mặt lo lắng!

“Đúng vậy, Dương lão phu nhân, ta giúp người xem mạch đi?” Ngải Vi cũng không làm ra vẻ, càng không chú ý Dương lão phu nhân né tránh, duỗi tay liền hướng tay Dương lão phu nhân, chạm được tay liền sững sốt, lại nhìn Dương lão phu nhân lập loè ánh mắt, vừa xem thì hiểu ngay, xem ra lão phu nhân cố ý, nhưng đến tốt cùng vì sao phải như vậy?

“Dục, các người trước đi ra ngoài đi, ta giúp Dương lão phu nhân cẩn thận kiểm tra một chút, không nhanh như vậy, các người ở cũng có chút không tiện?” Trong mắt Ngải Vi hiện lên một tia giao hoạt, liền cười khẽ mở miệng.

“Hào, chúng ta đi ra ngoài chờ đi?” Nam Cung Dục cười khẽ đáp lại, hướng Dương lão phu nhân gật đầu, liền cùng Dương Quý đi ra ngoài.

“Dương lão phu nhân, bệnh của người là gì?” Ngải Vi vừa nhìn bọn họ đi ra ngoài, liền buồn cười nhìn Dương lão phu nhân, nhẹ giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Làm cháu gái ta, được không?

Editor: Từ Diệp

"Ách, này... Vương phi xin thứ tội, lão thân cũng bất đắc dĩ a..." Mặt Dương lão phu nhân hiện lên một tia xấu hổ, còn có bất đắc dĩ!

"A? Dương lão phu nhân, ta là tiểu bối, người không cần xưng hô như vậy. Người gọi Ngải Vi là được, chỉ là người vì sao phải lừa..." Ngải Vi nhìn mặt Dương lão phu nhân đầy tự trách, có chút hoảng, tuy nàng là Vương phi, nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện yêu cầu người thế hệ trước hành lễ, ngược lại có mờ mịt. Chỉ là cũng có chút không rõ vì sao muốn gạt Dương Quý? Xem ra Dương Quý cơ bản không biết chuyện, rất sốt ruột!

"Ngải Vi, lão thân bỗng cảm thấy quen quen." Về mặt bà đầy nghi hoặc, nhìn Ngải Vi.

"A, Dương lão phu nhân, người quên sao, chúng ta từng ở trên phố gặp nhau." Ngải Vi chớp chớp mắt, nhìn bà cười nói.

"A! Là người, chẳng trách nhìn quen mắt, thật sự không nhớ ra, tiểu tử lần trước cứu ta?" Dương lão phu nhân kinh ngạc nói. Về mặt không thể tin tưởng, nhìn qua, nhìn lại, vui sướng cười.

"Ân, đúng vậy. Lần trước ta đã nữ giả nam trang." Ngải Vi có chút ngượng ngùng, mở miệng nói.

"Ha ha, tốt nha! Nha đầu này, nhưng lại lừa lão thân a." Dương lão phu nhân làm bộ có chút sinh khí nói, nhưng trên mặt lại vui sướng.

"Ha ha, Dương lão phu nhân, người cũng đừng giễu cợt Ngải Vi. Khi đó ta ham chơi, gạt Dục ra ngoài, không nghĩ tới sẽ gặp được người." Ngải Vi mặt có chút ửng đỏ, nói.

"Haizz... Nếu Quý nhi cũng có thể gặp được nữ hài tử như vậy thì thật là tốt biết bao." Dương lão phu nhân đột nhiên cảm thán.

"Dương lão phu nhân, tại sao người lại giả bệnh?" Ngải Vi kinh ngạc, cũng có chút tò mò hỏi!

"Ài, lão thân cũng chỉ muốn Quý Nhi sớm tìm một nữ nhân để thành thân thôi." Dương lão phu nhân bày bộ dáng "Hoàng đế không vợ, thái giám đã vợ", khiến Ngải Vi thực sự không biết nói gì. Ở cổ đại vốn trưởng thành sớm, Dương Quý cũng mới hai mươi mấy tuổi, Dương lão phu nhân đã thành bộ dáng này.

"Thành thân? Dương lão phu nhân, việc này tùy thuộc duyên phận, không thể ép buộc, hơn nữa hấn còn trẻ, chẳng lẽ người nghĩ hấn không thích nữ tử?" Ngải Vi thử khuyên Dương lão phu nhân, nài nỉ lý do thuận theo tự nhiên.

"Không nhỏ nha. Người xem, Dục Vương gia nhỏ hơn hấn, các người đều đã thành thân, lão thân có thể không vội sao?" Dương lão phu nhân một bộ dáng cương quyết đến cùng, khiến Ngải Vi nhất thời ngược lại không biết nói gì. Xác thực, bọn họ còn nhỏ hơn Dương Quý, Dương Quý năm nay 21 lại hơn Nam Cung Dục một tuổi!

"Ách, nhưng việc này cũng không thể gấp, người lừa Dương đại ca, hấn cho rằng người bị bệnh, rất lo lắng a." Khóe miệng Ngải Vi quất thẳng tới, đây rốt cuộc là chuyện gì? Dương lão phu nhân vội vàng như vậy sao? Vì muốn hấn thành thân liền giả bệnh.

"Ai, ta biết hấn lo cho bà lão này nhưng ta cũng muốn hấn sớm thành gia." Về mặt bà bắt đầu dĩ lại không cam lòng.

"Vậy, hấn có biết ý người không? Người có nói với hấn không?" Ngải Vi không biết nói gì chỉ lắc đầu, có lẽ thế hệ trước nhọc lòng? Nhưng xem ra biểu tình Dương Quý hình như không biết ý đồ Dương lão phu nhân, rốt cuộc có tính "Ông nói gà bà nói vịt" không?

"Này, thực ra lão thân cũng không biết." Về mặt bà buồn cười, lúc này cũng mới phát hiện giống như nàng chỉ biết giả bệnh, lại còn nhắc nhở hấn đi ra ngoài, giống như tự biên tự diễn Lại không diễn đến lúc nói di chúc!

"Dương lão phu nhân, người nên nói cho Dương đại ca, bảo hấn thành thân hoàn thành tâm nguyện người." Ngải Vi nhìn bộ dáng Dương lão phu nhân kia buồn cười, thật sự khôi hài, nhìn không được cười rộ lên. Dương lão phu nhân quả thực như kẻ dở hơi, cư nhiên dùng phương thức này giúp cháu trai tìm ý trung nhân.

"Nha đầu này, cư nhiên giễu cợt ta?" Dương lão phu nhân nhìn bộ dáng Ngải Vi cười to, tâm tình cũng chút tốt lên, đi theo nàng cùng cười, không biết vì sao bà cảm thấy nha đầu này rất hợp duyên, muốn mình có cháu gái thật tốt biết bao. Đúng rồi, cháu gái, ánh mắt bà sáng lên sâu thẳm nhìn Ngải Vi, càng nhìn càng vừa lòng, liền mở miệng: "Nha đầu, người muốn làm cháu gái ta không?"

Lời này vừa nói ra, Ngải Vi ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Dương lão phu nhân có ý nghĩ này, ngay sau đó cũng phản ứng lại. Cao hứng nói: "Được a, ta cũng không có bà nội, có người là bà nội thực tốt."

"Ha ha, tốt, tốt, lão thân có cháu gái là Vương phi. Đợi lát nữa liền nói cho hai người bọn họ biết." Dương lão phu nhân vô cùng cao hứng, gọi là hai người, đương nhiên chỉ Nam Cung Dục và Dương Quý.

"Haizz... Nha đầu, người giúp ta nghĩ biện pháp, chuyện của Quý nhi nên làm gì bây giờ?" Dương lão phu nhân nghĩ đến Dương Quý, mày ử mặt ề, nghĩ làm sao tìm cháu dâu đây?

"A, bà nội, người đừng vội, muốn duyên phận, bằng không chúng ta giúp đại ca tổ chức yến hội?" Ngải Vi lắc đầu, bắt đầu dĩ nói, sao bà còn nhớ việc này? Nếu nhận bà làm bà nội, Dương Quý cũng coi như đại ca nàng, nàng thân là tiểu muội cũng nên giúp một tay.

"Ân, đúng vậy, ta sao lại không nghĩ tới? Vẫn là nha đầu này thông minh. Nhưng Quý nhi sẽ tham gia sao?" Dương lão phu nhân có chút khó xử.

"Chắc chắn!" Ngải Vi cười thần bí, liền ghé vào bên tai Dương lão phu nhân nói thần, chỉ thấy khi bà nghe xong thì mặt mày hớn hờ gật đầu.

"Bà nội, chuyện kia người cũng đừng lo lắng quá nhiều, sẽ tích tụ thành phát hỏa, trước ta kê đơn cho người điều trị một chút, uống rồi thì sẽ tốt hơn, cũng có thể lừa gạt đại ca, người ngàn vạn lần nhớ kĩ không thể làm ngay lập tức, như vậy sẽ lộ tẩy." Ngải Vi cười khế, nhìn chăm chăm dặn dò. Nghĩ thâm, Dương Quý sắp có trò hay nhìn!

Dương lão phu nhân cao hứng nói "Tốt, tốt, theo ý nha đầu nói?"

"Ân, bà nội, người nghỉ ngơi một chút. Ta đi ra ngoài trước." Ngải Vi nhìn Dương lão phu nhân tâm tình tự nhiên cũng tốt lên, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Ngươi là tốt nhất

Editor: Từ Diệp

“Thế nào, bệnh bà nội có nghiêm trọng không?” Ngải Vi vừa đi ra đại sảnh, Dương Quý vội vàng đi tới, mặt lo lắng!

Ngải Vi nhìn khuôn mặt Dương Quý sốt ruột, vốn định trêu chọc hân nhưng thật không đành lòng, đành phải nói thật: “Dương lão phu nhân bệnh có thể nói nghiêm trọng cũng có thể nói không nghiêm trọng, tích tụ hoá khí khó thông thành tâm bệnh.”

“Là... Tâm bệnh? Vậy phải làm sao bây giờ?” Dương Quý có chút mờ mịt hỏi. Nãi nãi có khúc mắc? Hân sao không biết? Xem ra hân quá bất hiểu, cũng không biết chuyện này.

“Ngươi nói đi? Ngươi cảm thấy Dương lão phu nhân hy vọng ngươi làm gì?” Đôi mắt Ngải Vi nhìn Dương Quý chớp chớp, thần sắc xuất hiện ý cười.

“Đương nhiên là ta thành thân?” Dương Quý buột miệng thốt ra, ngẫm lại cảm thấy không thích hợp, nghi ngờ hỏi: “Ngươi nói bà nội bởi vì muốn ta thành thân mới thành như vậy?”

“Ân, thực bất hạnh nói cho ngươi, thật sự là như vậy, do bà khúc mắc, bà hy vọng ngươi nhanh thành thân nhưng lại lo ngươi khó xử, cho nên lại rồi rắm lâu ngày liền thành bệnh, tuy không nghiêm trọng, nhưng kéo dài càng lâu sẽ biến thành triệu chứng.” Ngải Vi cố ý càng nói càng nghiêm trọng, nhìn mà Dương Quý càng ngày càng nhăn có điểm nhịn không được muốn cười, nhưng lại không dám cười, sợ lộ.

“Nhưng làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự tùy tiện cưới một nữ tử?” Dương Quý bắt đầu dĩ khó xử nói. Không phải hân không muốn thành thân, hân chỉ muốn tìm nữ tử tình đầu ý hợp, mà hiện tại còn không tìm được, chẳng phải làm khó sao?

“Đương nhiên không phải, nhưng ngươi có thể từ phương thức khác, khiến Dương lão phu nhân bỏ khúc mắc?” Ngải Vi đề nghị nói.

“Có phương pháp, ngươi nói xem?” Ánh mắt Dương Quý sáng lên, thẳng tắp nhìn chăm chăm Ngải Vi.

“Ân, ngươi có thể làm bộ mở yến tiệc, mời cô nương chưa lấy chồng tham gia, như vậy khiến Dương lão phu nhân cao hứng một ít, có thể chứng minh ngươi có nỗ lực tìm kiếm. Nói không chừng Dương lão phu nhân cao hứng thì tốt rồi.” Ngải Vi đề nghị, trên mặt như tùy ý nói. Kỳ thật trong lòng rất muốn cười, ngẫm lại đến mở tiệc không biết đến tột cùng sẽ có trò vui gì?

“Có được không? Nếu tìm không thấy, bà nội không phải càng không cao hứng?” Dương Quý có chút không tin.

“A, không thể nào? Dương lão phu nhân tuy nói muốn ngươi thành thân nhưng vẫn càng hy vọng ngươi hạnh phúc. Chỉ cần ngươi nghiêm túc đối đãi, tìm được ngươi tâm ý hay không vậy xem duyên phận nga?” Ngải Vi chớp chớp mắt.

“Này... Dục, ngươi thấy thế nào?” Dương Quý đột nhiên không biết nói như thế nào? Quay đầu hỏi người đang nhai uống trà - Nam Cung Dục?

“Vi Nhi đề nghị không tồi, có thể thử xem?” Nam Cung Dục nhìn thoáng qua Ngải Vi, sau đó mới mặt vô biểu tình nói một câu.

“Ngươi cũng nói như vậy? Vậy được rồi, liền thử xem?” Dương Quý có điểm không được tự nhiên nói, nghĩ nghĩ, lại đối Ngải Vi nói: “Ngươi xác định phương pháp này được không?”

“Ân, tuy rằng không phải thập toàn thập mỹ, nhưng tuyệt đối có trợ giúp dù sao không có hại, thử một chút thì đã sao?” Ngải Vi gạt đầu, biểu tình vô cùng nghiêm túc. Tùy ý bổ sung câu: “Nói không chừng tin tức vừa ra, Dương lão phu nhân sẽ cao hứng?”

Cứ như vậy, bọn họ đề nghị tổ chức yến tiệc, Dương Quý liền đem tin tức này nói cho Dương lão phu nhân nghe, quả nhiên như Ngải Vi nói, Dương lão phu nhân nghe xong lập tức mặt mày hớn hờ, cao hứng vô cùng. Dương Quý nhìn, cũng vui mừng không ít, không cần biết hân đã trúng kế bọn họ.

Trên xe ngựa, Ngải Vi thật sự buồn cười, Dương phủ nghèo không được, nhưng còn phải chịu đựng, sợ lộ. Mà vừa lên xe ngựa, liền cười ha ha, cười đến nổi nước mắt đều chảy ra!

Nam Cung Dục nhìn bộ dáng Ngải Vi trong mắt tràn ngập bắt đầu dĩ lại sùng nịch, cười mở miệng: “Vi Nhi chuyện gì vui mà cười, nói cho vi phu nghe một chút.”

Vi thế, Ngải Vi liền đem chuyện Dương lão phu nhân từ đầu tới cuối mà nói một lần, bao gồm Dương lão phu nhân nhận nàng làm cháu gái cùng với lừa Dương Quý.

“Nàng nói Dương lão phu nhân nhận ngươi làm cháu gái, Dương Quý chính là đại ca nàng?” Nam Cung Dục có điểm khó có thể tin, hân biết Dương Quý lão phu nhân thích Ngải Vi nhưng không nghĩ tới, thích loại trình độ này cư nhiên cho Ngải Vi làm cháu gái. Ngẫm lại, bất quá như vậy cũng tốt có thể chặt đứt làm cháu dâu chỉ cần không cùng hân đoạt Ngải Vi, tùy tiện thế nào đều được, huống chi Dương Quý là ca ca trên danh nghĩa về sau cũng nhiều một tầng bảo đảm.

“Ân, cho nên mới sẽ cùng Dương lão phu nhân tính kế Dương đại ca.” Ngải Vi không hề tâm kế, đắc ý cười cười.

“A, nha đầu này, tính kế Quý còn dào dạt đắc ý, nếu để cho hần biết về sau tìm nàng gây phiền toái” Nam Cung Dục sùng nịch xoa đầu Ngải Vi, ôn nhu như nước nói!

“Không sợ, không phải còn có ngươi sao? Đến lúc đó dù hần đã biết muốn tìm ta tính sổ, ngươi cũng sẽ ngồi yên không quan tâm. Ngươi chính là phu quân của ta.” Ngải Vi lắc lắc đầu nói, nghĩ đến lúc đó nếu Dương Quý muốn tính sổ, để Nam Cung Dục giải quyết. Tin tưởng hần không dám đối với một Vương gia như thế, Ngải Vi ngầm nghĩ căn bản không nghĩ nhiều như vậy.

“A, đương nhiên sẽ không ngồi yên mà nhìn, sao để nàng bị khi dễ.” Nam Cung Dục nghe Ngải Vi nói một câu “Ngươi là phu quân của ta” nói, làm cho vui mừng. Những lời này, cũng đủ chứng minh Ngải Vi đã xếp hần vào cùng một chiến tuyến, bắt đầu ý lại, tín nhiệm hần, hưởng chi hần cũng chỉ nói nói Dương Quý không có khả năng đối nàng như thế. Chỉ không nghĩ tới sẽ được đến đáp án mình mong muốn.

“Được được, ta biết ngươi tốt nhất.” Ngải Vi vừa nghe Nam Cung Dục nói, không chút nghĩ ngợi mà hai tay leo lên cổ Nam Cung Dục, hôn một cái lên gương mặt hần cao hứng nói.

“Hừ, hiện tại mới biết?” Nam Cung Dục tuy hừ lạnh, nhưng trên mặt tà mị tươi cười lại chứng minh tâm tình sung sướng.

Cứ như vậy, hai người ở trên ngựa cười huyên náo một chút không để ý tới bên ngoài, mà ngoài xe ngựa Vũ cùng Phong, hai người ăn ý nhìn nhau một chút, trong mắt cũng rõ ràng ý cười. Vương gia bất tri bất giác đã chịu ảnh hưởng từ Vương phi, thay đổi không ít!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.